

Thâm Độ Bạch Bào Dụ Hoặc

Contents

Thâm Độ Bạch Bào Dụ Hoặc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	21
4. Chương 4	31
5. Chương 5	43
6. Chương 6	50
7. Chương 7	61
8. Chương 8	74
9. Chương 9	86
10. Chương 10	95
11. Chương 11: Kết Cục	104
12. Chương 12: Thương Thiên	107
13. Chương 13: Hạ Thiên	111

Thâm Độ Bạch Bào Dụ Hoặc

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, bác sĩ, hài, HEEditor: Lai KhứBeta: Hạ NguyệtCùng Hệ Liệt Nhiều gia:– Danh y

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-do-bach-bao-du-hoac>

1. Chương 1

Nơi thích hợp nhất để hẹn hò chính là quán café, ngồi trong góc là một đôi trai gái khiến người khác phải chú ý, nhưng về ngoài hai người lại khá nghiêm túc, hoàn toàn không toát lên cái gọi là không khí hẹn hò yêu đương.

Người đàn ông mặc bộ tây trang xịn nhất, cổ áo sơ mi trắng toát, ngay cả cà-vạt cũng vô cùng hoàn hảo, tóc được tỉ mỉ chải chuốt đến không một lỗi nhỏ, xứng với khuôn mặt nhả nhận thanh tú, cả người phát ra phong thái tinh anh của xã hội, hơn nữa còn đeo một cặp kính không gọng, nhìn qua càng thêm phần thành thực chừng chạc.

Kiểu đàn ông này chắc hẳn là loại hình phụ nữ thích nhất mới đúng.

Thế nhưng có vẻ không phải vậy, cô gái ngồi đối diện hắn đột nhiên đứng dậy, cũng không liếc mắt một cái liền bỏ đi.

Cô gái này từ dáng người đến bề ngoài giống như người có giáo dục tốt, cho nên bộ dáng rời đi cũng thực khiến người ngẩn ngơ, lộ ra một vẻ kiên định trong tuyệt vọng.

Người còn lại một mình ngồi lại, nhìn cốc café trên bàn còn chưa lạnh, khóe miệng khẽ cong lên, cười có phần mỉa mai. Đến nay, cô vẫn không biết hắn không thích uống cà phê có sữa, mà y cũng không biết cô thích uống gì.

Hai người như vậy, cuối cùng đương nhiên là trở thành hai kẻ xa lạ.

Cuối tuần trước, hắn vừa qua sinh nhật tuổi ba mươi, hôm nay, đã bị người con gái thứ tư đang có quan hệ chia tay, lại quay về tình trạng độc thân, tuy rằng hắn thấy dù là trước kia có cô ta thì bản thân vẫn một mình.

Hương café thơm ngào ngạt xung quanh như bao lấy hắn, là người không ưa café, nên cũng sẽ không vì mùi thơm này mà uống nó.

Nhiều Tông Lễ thực sự được coi là một người đàn ông hoàn hảo. Ba mươi tuổi, đương độ tuổi tốt nhất của phái mạnh, bề ngoài đẹp trai, tính tình phóng khoáng, là một kẻ lạnh lùng nhưng được bao cô hâm mộ. Hơn nữa, sinh ra trong một gia đình thế gia truyền thống làm bác sĩ, hiện tại hắn cũng đang hành nghề tại bệnh viện, nhìn thế nào cũng thấy chắc chắn là ‘tiền đồ vô lượng’.

Nhưng mà, cái này lại cũng sinh ra khuyết điểm cho chính hắn. Hắn đã làm quen với hơn bốn người, cuối cùng trên cơ bản đều vì nghề nghiệp của anh mà nói lời tạm biệt.

Bởi vì hắn là bác sĩ khoa phụ sản.

Đầu tiên chưa vội nhắc đến việc vì sao trong bao nhiêu khoa như vậy Nhiều Tông Lễ lại chọn khoa phụ sản, cứ coi là hắn có cá tính đi, nhưng vì công việc này cộng với hoàn cảnh công tác, hứng thú của hắn với phụ nữ cũng không quá nhiều.

Cái này cũng không thể nói là không có hứng thú với người khác giới, chỉ là từ thời sinh viên, bạn học nam lúc nào cũng nghĩ cách đưa phụ nữ lên giường, còn hắn chỉ khi muốn phát tiết mới thực hiện hành vi thỏa

mãn dục vọng kia.

Bác sĩ thực hiện hành vi tình dục thường mang theo một loại sắc thái dụ dỗ khó cưỡng lại được, hướng chỉ còn là một vị bác sĩ hiểu biết sâu sắc và toàn diện về thân thể phụ nữ.

Nếu Nhiêu Tông Lễ không đem nơi tiếp nhận dục vọng của hắn trên người bạn tình thành “thông đạo”, có lẽ đối phương sẽ hưởng được tình thú tuyệt vời, đương nhiên, không ai có thể chịu đựng được khi người ta “yêu” mình lại giống như đỡ đẻ cả.

Tuy rằng lấy “Đời sống tình dục không hòa hợp” làm lý do chia tay có vẻ miễn cưỡng, nhưng hắn cũng không quan tâm nhiều.

Khó có được cuối tuần nhàn nhã, hai thằng em đều không ở nhà, không cần đi làm, cũng không phải trực, Nhiêu Tông Lễ ngồi trong phòng khách, vừa uống trà vừa lật tạp chí y học, hưởng thụ quãng thời gian tĩnh lặng.

Bởi vì bố mẹ dồn thân vào sự nghiệp chữa bệnh cứu trợ thế giới, thường xuyên ở khu ổ chuột bên châu Phi khám chữa bệnh từ thiện, cho nên trước mắt nhà họ Nhiêu cũng chỉ có ba anh em sống dựa vào nhau, may mà quan hệ anh em khá tốt nên cuộc sống của ba gã độc thân cũng không đến nỗi ‘gà bay chó sủa’.

Tuy rằng ba người với tính cách một trời một vực nhưng không ai ảnh hưởng ai. Người thứ hai là bác sĩ trung y, tính tình có chút âm u, ngoại trừ nghiên cứu phương thuốc cổ truyền thì cũng không có đam mê gì khác, mà chuyên ngành của đứa út là bác sĩ chỉnh hình, tuy rằng “hoa” (*nghĩa là anh hơi bị lãng nhăng á*), nhưng cũng coi như có nguyên tắc; cho dù “tình thú” với giống đực nhiều hơn giống cái nhưng ít nhất cũng không làm ra mấy chuyện lung tung ảm ỉ gì. Tuy nhiên so sánh trong cả ba anh em, hắn chính là kẻ bình thường nhất.

Lật vài tờ tạp chí, chuông cửa đột nhiên vang lên, phá tan sự yên lặng ngán ngùi của Nhiêu Tông Lễ.

Ngày thường người đến thăm viếng Nhiêu gia cũng không nhiều, hình như là ngoài nhân viên tiếp thị thì cũng chỉ có người đưa thư. Hắn đặt tờ tạp chí xuống, ngẩng đầu nhìn thoáng qua cửa rồi chậm rãi đứng dậy, lúc này chuông cửa lại vang lên, người ngoài cửa có vẻ không kiên nhẫn.

Mở cửa ra, Nhiêu Tông Lễ cùng người vừa tới tầm mắt chạm nhau, người kia mới buông tay đang ấn chuông ra.

Ấn tượng đầu tiên y để lại cho Nhiêu Tông Lễ vô cùng tệ.

Đàn ông, khoảng 26-27 tuổi, thân hình cao lớn gần như chiếm hết cả cửa, mặc vest, áo sơ mi có ít nhất hai nút không cài, lộ ra gần nửa bộ ngực, mơ hồ có thể thấy được cơ thể rắn chắc, hơn nữa thắt lưng đang dùng trên người đang là một, người thường tuyệt đối không biết dùng loại này.

Đầu tóc màu nâu đậm hơi quăn, bộ dạng tuyệt không thể nói là xấu, nhưng ánh mắt lộ vẻ gian tà khiến người ta cảm giác có phần không đứng đắn, lấy lời Nhiều Tông Lễ mà nói, chính là không phải thứ tốt.

“Anh là bác sĩ Nhiều Tông Lễ?” Đối phương lên tiếng hỏi.

Tuy rằng bộ nhớ của mình không nhớ người này, nhưng Nhiều Tông Lễ vẫn gật đầu.

Y lộ ra loại biểu tình “Quả nhiên đúng”, sau đó nói tên: “Tôi là Thẩm Trọng Nhiên.”

Thẩm Trọng Nhiên lần đầu tiên nhìn thấy Nhiều Tông Lễ liền khẳng định người này có tính ưa sạch sẽ, nếu không như thế nào lại có ánh mắt “sạch sẽ” như thế, ngay cả khi nhìn người khác cũng như là đang sát trùng đối phương.

Thẩm Trọng Nhiên —— Nhiều Tông Lễ càng thêm khẳng định mình không biết người này.

Nhưng Thẩm Trọng Nhiên lại bày ra bộ dáng thân thiện, Nhiều Tông Lễ cứ việc trưng ra ánh mắt không mấy nhiệt tình, y vẫn hướng hần cười nhẹ rằng.

“Xin chào!”

“Xin chào.” Bởi vì được giáo dục tốt, Nhiều Tông Lễ cũng dùng lễ phép cơ bản hỏi lại: “Xin hỏi anh là ——”

Thẩm Trọng Nhiên đầu tiên là cao thấp đánh giá Nhiều Tông Lễ một chút, cuối cùng nghiêng qua... Ánh mắt y trở nên suồng sã như là hoàn khố sinh viên đánh giá con gái nhà lành, lại còn bỗng dưng giương lên khóe miệng lộ ra nụ cười đạt chuẩn hắc đạo.

“Tôi đến đón con.”

Nhiều Tông Lễ làm ở Bệnh viện Tổng hợp Đại Hình, sáng sớm mấy ngày trước hần cùng y tá trực ban đi tuần quanh bệnh viện. Lúc ấy phòng bệnh có một phụ nữ còn trẻ đang cho con bú, tuy không son phấn nhưng vẫn có thể nhìn thấy đó là một cô gái xinh đẹp.

“Con trai cô thật đáng yêu.”

Tuy rằng đã thấy qua nhiều trẻ con nhưng với đứa bé mà tuần trước mình đỡ ra vẫn có một loại cảm giác kì lạ, nhìn không được cúi người vươn ngón tay trên mặt phúng phính của đứa trẻ chọc chọc một chút. Hần bình thường không hay khen ai, hiện tại coi như là lời khó có được.

Khi đó, mẹ đứa nhỏ cũng mỉm cười an tâm, sờ sờ mái tóc mềm mại thừa thớt của con.

Chính là những điều tốt đẹp thường khó dài lâu. Buổi tối, ngay trước khi hắt tan tầm, y tá vội vàng thông báo— không thấy mẹ đứa bé, cô ta mang đi hết đồ dùng tư trang, chỉ để lại đứa nhỏ, khó mà làm cho người ta tin cô ta còn có thể trở về.

Nhiều Tông Lễ đầu tiên là thất thần, cuối cùng vẫn bình tĩnh quyết định cách xử lý tạm thời, nhưng một tuần trôi qua, người mẹ kia vẫn không trở về.

Một tuần đủ làm hắt hiểu rõ nhiều thứ, cũng chấp nhận nhiều thứ, cho nên, cuối cùng hắt vụng trộm đem đứa bé mang về nhà.

Đại khái là vì gần đây thấy trống trải, hắt không nhịn được nghĩ, có lẽ có một đứa nhỏ như thế ở cùng mình, so với việc giao cho cục bảo trợ xã hội sắp xếp khiến nó phải chịu một khoảng thời gian không tình yêu thương, chẳng bằng để mình chăm sóc, cũng là có người làm bạn.

Chính là trời sinh tính nghiêm túc, hắt cũng có chút do dự, cuối cùng chỉ có thể miễn cưỡng dùng lý do sút sạo rằng mẹ đứa nhỏ sẽ có thể trở lại mà “tạm thời trông giữ” nó..

Nhưng hôm trước mới mang đứa nhỏ về nhà, hôm nay đã bị người cha đã bỏ mặc con mình gần tháng trời đến nhận.

Thẩm Trọng Nhiên kỳ thật rất buồn phiền, lâu lắm rồi, đây mới là lần đầu tiên y phiền muộn như vậy.

Y không thích trẻ con, càng không nghĩ tuổi này lại có con, còn do người đàn bà kia mang thai, y hoàn toàn không biết gì, đợi đến gần ngày dự kiến sinh, cô ta mới nói cho y, cô ta mang bầu nó, muốn kết hôn với y.

Lúc đó y coi lời uy hiếp này vô cùng hoang đường, ả coi thường sự lạnh lùng của y, cũng đánh giá cao lợi thế của mình. Kết hôn là chuyện tuyệt đối không có khả năng, nhưng còn đứa bé, y tình nguyện bỏ một món tiền lớn để mua về, có đứa con nối dõi tông đường cũng coi như không làm liệt tổ liệt tông thất vọng.

Đáng tiếc ả đàn bà kia không đợi được chuyện tốt, lại còn vụng trộm trốn đi.

Vốn y cũng không cần, nhưng lúc sau ngẫm lại, rốt cục vẫn là cốt nhục của mình, vì thế khi tra ra được bệnh viện người đàn bà kia sinh, liền được tin— mẹ đứa bé chạy trốn, mà đứa trẻ lại được bác sĩ phụ sản mang về nhà.

Mang một đứa nhỏ không phải thân thích máu mủ, lại chỉ vừa mới sinh, còn đem về nhà mình nữa, chuyện phiền toái như vậy cũng có người làm sao? Điều này càng làm Thẩm Trọng Nhiên muốn chạy đi xem “người tốt”. Vì thế lấy được địa chỉ của bác sĩ tốt bụng xong, y tự tới cửa tìm con trai, thuận đường nhìn vị bác sĩ khoa sản nam tính này, kết quả vừa thấy, Ừm — cuối cùng phải hình dung người đàn ông trước mắt này ra sao, y cũng chưa nghĩ ra.

“Anh là ba của Tiểu Bảo à?” Tuy rằng tin tưởng người đàn ông lờ lợc trước mắt này là cha đứa bé, nhưng

Nhiều Tông Lễ vẫn hỏi lại một lần.

“Tiểu Bảo?” Thẩm Trọng Nhiên nhú mày. Cái tên gốc gác này do ai đặt thế?

“Sao đến giờ anh mới tới tìm nó?” Nhiều Tông Lễ lại hỏi, người cha không trách nhiệm cùng người mẹ vứt con bỏ chạy trốn, trong lòng hẳn sớm đã lưu lại ấn tượng cực kỳ tồi tệ. “Sao lúc vợ anh sinh bé, anh không ở bên cô ấy?”

“Chờ một chút ——” một loạt câu hỏi khiến Thẩm Trọng Nhiên có phần choáng váng. Người này sao giống như có thâm cừu đại hận với mình, Y —— không phải mẹ đứa bé nha?

“Vị tiên sinh này, anh không hiểu rõ mọi việc thì đừng vội kết luận, được không?” Mẹ nó! Y đã dùng phương thức nói chuyện nhã nhặn nhất rồi đấy.

Nhú mày một chút, Nhiều Tông Lễ đưa tay đẩy mắt kính “Theo ý tôi, khi người vợ sinh mà người chồng không ở bên cạnh thật không hợp đạo lý và tròn trách nhiệm.”

A! Thẩm Trọng Nhiên cười châm chọc, thật đúng là bác sĩ.

“Bác sĩ, vấn đề là tôi bây giờ còn độc thân, người đàn bà kia có quan hệ với tôi cũng không tới mức vợ chồng, tôi vẫn luôn đeo bao cao su khi quan hệ, nhưng cô ta lại lừa tôi, lấy trộm tinh dịch của tôi để sinh đứa bé, anh thấy tôi nên bên cạnh cô ta mới là có trách nhiệm sao?”

Mặt nhăn càng sâu, Nhiều Tông Lễ bị một từ “tinh dịch” khiến mở miệng không nổi.

Cha đứa trẻ lại là người thế đấy —— mặc dù có loại ý niệm này trong đầu, nhưng hẳn không nói ra, dù sao mình cũng không có tư cách đi bình luận người khác là tốt hay xấu.

Nhưng vẫn có một số việc cần biết.

“Xin hỏi, anh làm nghề gì?”

Thẩm Trọng Nhiên nhú mày “Điều tra hộ khẩu?”

“Không phải, chỉ là hỏi cho biết.”

Hiểu rõ gật đầu, Thẩm Trọng Nhiên nhún nhún vai “Tôi mở quán bar.”

Nhiều Tông Lễ lại nhú mày.

“Vậy tôi có thể gặp con tôi chưa?” Không để hắn tiếp tục hỏi, Thẩm Trọng Nhiên nhấn mạnh hai từ “Con tôi”.

Nhìn hai mắt Thẩm Trọng Nhiên, Nhiều Tông Lễ rút cục lui vài bước về phía sau, nghiêng người tránh đi rồi nói “Mời vào.”

Thẩm Trọng Nhiên cũng không khách sáo, vào nhà người ta mà như đi tham quan, thản nhiên đánh giá toàn bộ.

“Phòng này nhìn bên ngoài có vẻ cũ, được cái bên trong cũng không tệ lắm. Tuy vậy dạo này giá thuê nhà luôn tăng, phá nhà này đi, xây một tòa cao tầng sẽ tha hồ hốt bạc!” Nói xong, biểu tình lại bắt đầu giống một con buôn.

Nhiều Tông Lễ hai tay khoanh trước ngực, lạnh lùng hỏi: “Tôi nhớ rõ anh không nói anh đến từ công ty kiến trúc?”

“Ha ha!” Y cười xoay người, hướng hắn nháy mắt vài cái “Trên cơ bản chỉ cần là việc kiếm ra tiền tôi đều làm. Nhưng mở quán bar là nghề tay phải, lần sau đến quán tôi, tôi mời anh uống rượu!”

“Không cần.” Nhiều Tông Lễ mặt không chút thay đổi từ chối, ngay cả mấy câu khách sáo cũng không muốn nói.

Phủi phủi mũi, Thẩm Trọng Nhiên nhún nhún vai, hỏi: “Người đâu?”

Có vài phần không tình nguyện, Nhiều Tông Lễ vẫn nói với người phía sau: “Đi theo tôi.”

Vào phòng, Thẩm Trọng Nhiên nhìn về phía căn phòng với hai màu trắng – đen chủ đạo. Ở đây dường như không trang trí dư thừa, quả thực gần giống một phòng trong bệnh viện vậy, cũng may trang trí đơn giản cũng là một loại thẩm mỹ, khá phù hợp với Nhiều Tông Lễ, khiến ai liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra đây là phòng hắn.

Trên giường, một đứa bé nho nhỏ đang nằm ở trong chăn ngủ say.

“Ô?” Thẩm Trọng Nhiên cau mày, đứng ở bên giường nhìn con trai mình.

“Sao lại giống khỉ thế này?” Tuy rằng cũng có thịt, nhưng mặt mũi nhăn nhúm thật khó coi.

Nhiều Tông Lễ rất muốn nói, *nó bây giờ trông giống con khỉ con vì còn bé quá. Anh cũng như thế khi mới sinh ra thôi.*

“Trẻ con đều là dạng này.” Hấn hạ giọng đáp một câu, cũng không coi là giải thích.

“Ừm ——” Thẩm Trọng Nhiên như không nghe, nhíu mi thì thào tự nói. “Nhìn có vẻ khó nuôi đây, bộ dáng cũng không rắn chắc.”

Chẳng lẽ anh hy vọng nó giống tinh tinh?

Nhiều Tông Lễ không nhận được nghĩ như thế. Nói thật, hiện tại hình ảnh trước mặt hấn thật không tốt đẹp. Dù có tướng tượng thế nào cũng đều là một gã ăn chơi đứng nhìn một đứa trẻ ngây thơ, ánh mắt khinh thường, bảo có bao nhiêu không hài hòa liền có bấy nhiêu!

Nhưng hấn cũng không thể không thừa nhận, Tiểu Bảo cùng người trước mắt này thực có vài phần giống nhau, so với mẹ Tiểu Bảo thì bé giống cha nhiều hơn một chút. Hấn vẫn là không nhận được mà hỏi: “Anh thật là cha Tiểu Bảo?”

Thẩm Trọng Nhiên đang định cầm tay đứa bé, đột nhiên dừng tay lại giữa không trung, quay đầu lại nhìn hấn cười châm chọc mà hỏi: “Thế nào? Cần tôi cùng anh đi kiểm tra ADN không?”

Nhiều Tông Lễ không nói.

Thẩm Trọng Nhiên lại tiếp tục nói: “Nếu nó không phải con tôi, anh thấy tôi có cần phí thời gian đến nơi này tìm anh không? Người khác tôi không biết, ít nhất là tôi cũng không nhàm chán đến mức nuôi con của người khác, như thế khác gì việc có vợ ngoại tình?”

Nếu nói vừa rồi Nhiều Tông Lễ còn có thể miễn cưỡng chịu được Thẩm Trọng Nhiên, hiện tại nhẫn nại của hấn đã hết. Lời này quả thực chính là một loại khinh thường với đạo đức bác sĩ của hấn.

“Anh——” lười dùng kính ngữ, hấn lạnh lùng nói: “Chỉ bằng lời nói lúc nãy của anh, tôi liền có cơ hoài nghi động cơ của anh khi đến gần Tiểu Bảo.”

“Hả?”

“Đừng nghĩ hiện tại tìm nó là bồi thường cho nó, nếu không thật lòng muốn nuôi thì đừng lấy cớ là con trai anh, không ai ép anh tìm nó!”

Bộ dáng miễn cưỡng của đối phương khiến hấn không thể chấp nhận.

Nam nhân này thoát nhìn không đến 30 tuổi, đặc thù của thương nhân, cả người tỏa ra sự lỗ mãng, thật sự có thể chiếu cố tốt một đứa bé mới sinh sao?

Nhưng Thẩm Trọng Nhiên tỏ vẻ không hứng thú với quan điểm đạo đức của hấn, không đợi nói hấn xong liền theo mục đích bản thân mà cẩn thận quan sát.

Tuổi có vẻ lớn hơn mình, dáng người cũng tạm được, nhưng vẫn là gầy hơn mình, chắc là do làm bác sĩ nên màu da không có khỏe mạnh như mình, hơi trắng. Khuôn mặt xem như không tồi, thoát nhìn có vẻ nhã nhặn, nhưng không đến mức ‘tiểu bạch kiểm’. Mặt khác, đại khái cũng vì là bác sĩ nên y cảm thấy hấn có phần cấm dục, lúc này, y mới nhớ người đàn ông trước mắt là bác sĩ phụ sản, chuyên giúp đỡ đẻ.

Điều này làm y cảm thấy mới lạ. Nhếch miệng, y chậm rãi đi về phía Nhiều Tông Lễ.

“Tôi nói, bác sĩ à ——” đứng ở trước mặt hấn, hai người cách nhau chưa đến nửa mét, trên mặt Thẩm Trọng Nhiên cười, nụ cười này của y thường dùng để tán tỉnh phụ nữ, lần nào cũng có hiệu quả.”Anh có phải giúp phụ nữ đỡ đẻ lâu quá đến mức suy nghĩ cũng trở nên giống họ?”

Nhiều Tông Lễ nhú mày. Gã này lại lần nữa coi thường tôn nghiêm bác sĩ “Anh—— ”

“Thẩm Trọng Nhiên, Trọng trong bá trọng, Nhiên trong thiên nhiên.”

Y nói tên lần nữa “Đừng cứ anh này anh nọ, bác sĩ Nhiều Tông Lễ.” Không biết có phải cố ý không mà ba chữ “Nhiều Tông Lễ” cuối cùng bị y nói hơi khác, thêm chút ám muội.

Nhiều Tông Lễ luôn luôn không hứng thú với việc “lời qua tiếng lại”, tuy rằng có thể phản bác, nhưng dù thế nào, hấn cũng không có tư cách bắt người kia rời đi, bởi vì y mới là cha chân chính của đứa bé, xấu xa cũng được, không đứng đắn cũng vậy, huyết thống không phải đồ vật, không phải thứ người khác có thể chặt đứt.

Thẩm Trọng Nhiên vốn nghĩ hấn sẽ tức giận, không ngờ tính tình đối phương tốt hơn nhiều so với y nghĩ.

“Quên đi, vẫn là chính sự quan trọng hơn, thời gian của tôi rất quý giá.” Khoát tay áo, y từ trong túi lấy ra mấy tấm chi phiếu “Anh chăm sóc đứa trẻ này nhiều ngày qua, tôi sẽ bồi thường cho anh.” Nói xong liền lấy ra bút ký lên chi phiếu.

Nhiều Tông Lễ thản nhiên liếc hấn một cái “Anh nếu thật sự muốn mang Tiểu Bảo rời đi, bây giờ cũng nên đi đi.”

Thẩm Trọng Nhiên nghĩ hấn mong y rút nhanh, ai ngờ Nhiều Tông Lễ nói xong lại xoay người từ ngăn tủ lấy ra hai túi to, cắt một ít tã và mấy thứ lặt vặt linh tinh cho từng cái vào trong.

Y có phần nghi ngờ, chợt nghe Nhiều Tông Lễ vừa sắp xếp vừa nói: “Đây là đồ Tiểu Bảo thường dùng, anh không cần lại phải đi mua.”

“Tôi không thiếu tiền.” Thẩm Trọng Nhiên hơi bất ngờ vì động tác của hắn, đây là lần đầu tiên y thấy một nam nhân cầm tã, sữa bột, cảm thấy thật không bình thường.

Sắp xếp xong các thứ, Nhiêu Tông Lễ đứng lên quay người, mặt không thay đổi, trả lời: “Tôi biết anh không thiếu tiền, nhưng anh thiếu thời gian.”

Nghe những lời này, Thẩm Trọng Nhiên cũng chỉ có thể sờ sờ mũi. Hắn nói đúng, y không thiếu tiền, nhưng lại ngại phiền toái.

“Cầm, tôi giúp anh đem Tiểu Bảo ôm vào xe, hay là anh tự ôm? Anh lái xe tới à?”

“Anh ôm là được.” Thẩm Trọng Nhiên đưa tay nhận mấy túi Nhiêu Tông Lễ đưa cho. Y không có kinh nghiệm bế trẻ nhỏ, thậm chí đối với cục thịt ềm oặt kia y có chút sợ hãi khó hiểu.

Dường như nhận ra suy nghĩ này trong lòng y, Nhiêu Tông Lễ khẽ thở dài, cúi người bế đứa nhỏ trên giường lên. Nhìn nó vẫn ngủ ngon lành, hắn giật giật môi, định nói mấy câu nhưng cuối cùng vẫn là bỏ qua.

“Đi thôi.”

Ngồi vào trong xe, Thẩm Trọng Nhiên trước khi đi thò đầu ra “Anh cứ vậy để tôi đem nó đi?” Y đang vô cùng thỏa mái. Đây là lần đầu tiên y gặp người dễ nói chuyện đến vậy.

Đứng bên cạnh xe, Nhiêu Tông Lễ một tay đút trong túi quần, thản nhiên hỏi lại: “Không thì còn muốn thế nào nữa? Anh là cha nó, nó đi theo anh là hợp lẽ.” Trên mặt hắn hoàn toàn không lộ ra vẻ tiếc nuối, mặc dù trong lòng quả thực có chút phiền muộn.

Suy nghĩ một chút, Thẩm Trọng Nhiên cười cười.”Thật đáng tiếc! Bác sĩ, nếu anh không bảo thủ như vậy thì sẽ rất thú vị đấy, nói không chừng chúng ta còn có thể qua việc lần này mà trở thành bạn bè đó!”

Nhiêu Tông Lễ từ chối cho ý kiến. Bạn của hắn đếm hết đốt tay trên năm ngón còn chưa hết, hơn nữa loại giống Thẩm Trọng Nhiên tuyệt đối không có khả năng.

Đột nhiên nghĩ ra cái gì, hắn liền đổi đề tài. “Mẹ của Tiểu Bảo, anh giờ định tính sao?”

Nghe vậy, Thẩm Trọng Nhiên đang mỉm cười lập tức chuyển thành cười lạnh, nhắm mắt nhìn hắn “Anh có vẻ quan tâm đến cô ta quá nhỉ?”

Nhiêu Tông Lễ không trả lời, không hiểu mình chỉ tùy tiện hỏi một câu, chưa gì mặt gã này đã hiện lên biểu tình “Bất kể thông dân”.

Cho nên hắn giữ im lặng, xoay người bước đi, không quay đầu lại, bộ dáng có phần giống người y mới chia tay lúc trước, chỉ là y không biết tâm trạng hắn hiện giờ liệu có giống cô gái đó không.

Nhìn bóng dáng thẳng tắp rời đi, Thẩm Trọng Nhiên nhẹ nhàng huýt gió, quay đầu nhìn thoáng qua đứa nhỏ đang an toàn nằm trong nôi.

Bé trai còn đang ngủ say, chép chép miệng, ngón tay nhỏ động động.

Mặt nhăn mày nhíu, y ngay cả ý định làm cha trong đầu cũng không có, bỗng nhiên lại có con trai... Thở dài, y khởi động xe.

Nhiều Tông Lễ trở về phòng không bao lâu, ngoài cửa đã vang lên âm thanh khởi động xe, chỉ chốc lát đã đi xa.

Lại ngồi xuống sô pha, lại cầm tạp chí đang đọc dở lên, lật vài tờ, lại thấy trống rỗng, cảm giác giống như “công dã tràng” vậy.

Được cái hắn thuộc loại người sống thoáng, chỉ có thể nói duyên phận giữa đứa bé và hắn đã kết thúc, bây giờ một lần nữa quay trở về cuộc sống như trước, cũng không có gì là không tốt.

Có đôi khi ngay chính hắn cũng phải phục năng lực thích ứng của bản thân, nhưng bốn phía im ắng khiến hắn ù tai. Nhíu mày, nhắm mắt nghĩ ngợi một chút, nhưng nằm trên sô pha chưa được bao lâu bên tai đột nhiên vang lên giọng nói mĩa mai cay độc ——

Bác sĩ, có phải anh giúp phụ nữ đỡ đẻ lâu ngày đến mức cả suy nghĩ cũng ——

Mạnh mẽ mở mắt ra, Nhiều Tông Lễ cắn chặt răng, có phần hồi hận. Vừa rồi đáng nhẽ mình nên cho thằng cha đó một đấm, cho y biết tay hắn không phải chỉ biết đỡ đẻ.

“Anh hai.”

Phía sau đột nhiên có giọng người vang lên, bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của Nhiều Tông Lễ hoàn toàn chưa kịp thu hồi đã bị đứa em nhìn thấy.

“Sao lại trưng ra bộ dáng muốn ăn thịt người vậy?” Là bác sĩ Trung y, Nhiều Tông Nghĩa mặc áo khoác màu đen, đeo kính gọng đen, thoát nhìn vô cùng âm trầm giống mấy lão chủ quầy thuốc Đông y. Cho dù là nói chuyện hay hành động đều chậm nửa nhịp so với người bình thường, đang từ cửa chậm rãi bước tới.

“Không có gì.” Quay đầu đẩy đẩy kính, Nhiều Tông Lễ lập tức đem lửa giận ép xuống.

Nhiều Tông Nghĩa nhìn người bên cạnh hỏi: “Tiểu Bảo còn đang ngủ?”

“Nó ——” ngừng một chút, Nhiều Tông Lễ mới nói: “Vừa được cha nó đón đi.”

“A?” Nhiều Tông Nghĩa đầu tiên là ngẩn người, sau một lúc lâu lại gật đầu “Vây à —— cuối cùng cũng đến, một người cũng không quá tồi!”

Không quá tồi? Nhiều Tông Lễ nhướn mày, người như vậy cũng có thể tính là không tồi sao?

Xem thấy anh hai vẻ mặt u ám, Nhiều Tông Nghĩa cười nói: “Tiếc hả?”

Nói thật, thực sự là có nuôi tiếc, con chó nuôi lâu cũng còn có tình cảm, huống chi là đứa bé đáng yêu như vậy. Nhưng với hắn không có gì là bắt buộc phải có, dù là người hay vật.

Hai tay khoanh trước ngực lâm vào trạng thái tự hỏi, một lúc sau, hắn mới nói câu “Không sao.”

Thở dài, Nhiều Tông Nghĩa giống như đang lằm bằm lầu bầu nhẹ giọng nói: “Anh hai, anh nha... khi nào mới có thể thẳng thắn một chút đây?”

Bề ngoài lạnh lùng, thậm chí có chút vô tình nhưng sự thật hắn chỉ là không giỏi biểu đạt cảm xúc thôi.

Nhiều Tông Lễ cúi đầu, giật giật khóe miệng.

“Đợi tốc độ của em nhanh hơn thì anh sẽ như thế.”

2. Chương 2

Sau khi đứa bé bị đưa đi, cuộc sống Nhiều Tông Lễ lại trở về như trước, rất yên tĩnh, chỉ theo quy luật: đi làm, tan tầm, nghỉ ngơi, đọc sách. Mà đứa em Nhiều Tông Nghĩa vẫn đang đắm chìm trong Trung y bác đại tinh thâm, hận không thể một ngày ba bữa cơm đều dùng thuốc Đông y thay thế, duy chỉ đứa út Nhiều Tông Tuấn ra ngoài du lịch vẫn chưa trở về (*bị bắt cóc rầu -.-*), tuy rằng đã có người gọi điện về nhà báo bọn họ không cần lo lắng. Nhưng lần này nó ở ngoài cũng lâu rồi, vì thế khiến Nhiều Tông Lễ có chút không yên lòng, nhưng mấy lần định liên lạc lại không được, hắn cũng chỉ có thể bị động chờ đợi.

Đêm qua hắn phải trực, sáng sớm mới về đến nhà, sau đó ngủ chưa đến năm tiếng đã tỉnh, cho dù đầu óc vẫn còn mơ hồ nhưng rốt cuộc không ngủ tiếp được.

Hôm nay vẫn chỉ có mình hắn ở nhà, nấu bát mì qua loa, ăn xong, hắn vẫn mặc áo ngủ mang bịch rác ra

ngoài đó.

Thùng rác cách nhà hần không xa, đi qua đi lại chỉ một phút, vậy mà Nhiều Tông Lễ không ngờ một phút này cũng có thể xảy ra một vụ “Bắt cóc”.

“Bác sĩ Nhiều Tông Lễ phải không?” Ba người đàn ông lai lịch không rõ đứng ở cửa nhà hần, tuy rằng giọng nói có vẻ thân mật nhưng bộ mặt vẫn lộ vẻ hung hãn, giống côn đồ trong TV hay chiếu.

“Có chuyện gì?” Hần không biết là liệu mình bây giờ phải nhận có ý nghĩa gì không.

” Ông chủ chúng tôi cho mời anh.”

Nhiều Tông Lễ không nhớ mình có quen vị ông chủ nào, nhưng đối phương dường như không cho hần cơ hội từ chối, đã mở cửa xe ra, chờ hần lên xe.

Tự nhận không có năng lực lấy một chọi ba, Nhiều Tông Lễ cũng không sợ hãi, chỉ nhíu mi một chút.

“Có thể để tôi thay bộ đồ khác không?”

“Không cần, ông chủ đang đợi anh, vô cùng sốt ruột!”

Vội vàng đến thế? Không phải hần cố tình chọc cười đâu nhưng thân là bác sĩ phụ sản, hần thấy có người vội vã tìm hần đơn giản là vì việc sinh em bé thôi.

Trong lúc hần suy nghĩ, có vẻ sự khách khí của đối phương cũng đã dùng hết, kẻ hần có đồng ý không, trực tiếp đẩy mạnh hần vào trong xe, một lần dùng lực quá mạnh khiến hần lão đảo, kính cũng bị đụng rơi xuống, chưa kịp đi nhặt, cửa xe đã bị đóng.

Khi xe rời đi, hần dường như nghe được âm thanh thủy tinh vỡ, không khỏi thất thần. Lần này thế nào cũng không giống như là “mời” hần đi?

Lái xe ngồi phía trước, bên cạnh là hai người trông coi, Nhiều Tông Lễ ngồi ở giữa ghế sau, đột nhiên nhớ ra bịch rác còn chưa đổ, không biết thằng em nhìn thấy túi rác ven đường có nhận ra dấu vết hần bị bắt đi để lại không.

Xe chạy trên đường không đến mười phút, gặp đèn đỏ rất nhiều lần, khiến mọi người trong xe trừ Nhiều Tông Lễ đều tỏ ra nóng vội, thường thường thốt ra mấy câu chửi thề linh tinh.

Nhiều Tông Lễ vốn định hỏi rõ ràng tình hình nhưng nhìn bộ dáng mấy người này, nghĩ lại thôi quên đi.

Hắn cũng không phải không sợ hãi, nhưng hắn vẫn thản nhiên, tự nhận ngày thường không kết thù kết oán với người khác, không có ai tìm đến hắn trả thù. Bàn về gia cảnh hắn cũng không tính là giàu có, nếu có định bắt có tổng tiền cũng không tìm người như hắn ... Tóm lại, đoán thế nào cũng không ra, dù sao tới nơi sẽ biết được chân tướng.

Con trưởng Nhiều gia Nhiều Tông Lễ, ngoại trừ y thuật khiến người khâm phục, thì còn một kỹ năng là: gặp chuyện vẫn bình tĩnh ung dung, Thái sơn có sụp trước mắt, mặt cũng không đổi sắc.

Khoảng nửa tiếng sau, đám người Nhiều Tông Lễ cuối cùng cũng tới nơi —— một khu dân cư cao cấp, cách đó không xa là trung tâm thương mại sầm uất, khó có khu dân cư nào trong thành phố lại có thể yên tĩnh vậy, đoạn đường này phong thủy thật tốt nha.

Hắn đầu tiên được “mời” xuống xe rất lễ phép, sau đó ba người vây quanh rồi đưa hắn vào tòa nhà lớn, vào cửa phải quẹt thẻ. Vào thang máy, hắn bị nhét vào tận sâu bên trong, thang máy dừng ở tầng nào hắn cũng không biết, chỉ cảm thấy không khí càng ngày càng không đúng, đến cùng là ở chỗ nào cũng không hiểu.

Ra khỏi thang máy, mấy người kia có vẻ càng khấn trương, gần như vừa đẩy vừa kéo hắn đi vào, người đầu tiên bấm chuông cửa, sau đó như đã được sắp xếp, vô cùng quen thuộc trực tiếp lấy ra chìa khóa mở cửa.

Lúc này Nhiều Tông Lễ lại cảm thấy khu dân cư cao cấp này thật tốt, những điều khác không nói chỉ riêng hiệu quả cách âm của cửa đã là một đẳng cấp, lúc đóng không phát ra tiếng, cửa vừa mở, một trận khóc chói tai lập tức vang ra, quả thực giống phòng sinh ở bệnh viện.

“Oa a ~ oa a ~ oa a a a ~ ”

“Cái thằng này, không được khóc, ông đây ném mày xuống lầu đấy!” giọng nam trầm đầy tức giận chứng minh người đàn ông nào đó sắp nhẫn nại đến cực hạn, đáng tiếc đứa nhỏ không hiểu cái gì là uy hiếp.

Nhiều Tông Lễ ngậy ra một lúc, nhận ra tiếng khóc cùng tiếng quát này có phần quen quen.

“Ông chủ, chúng tôi đã đưa người đến!”

Bị đám người phía sau đẩy lên, Nhiều Tông Lễ bị đẩy vào trong phòng, chỉ thấy trong phòng trang hoàng xa hoa, mọi đồ gia dụng đều vừa mới vừa đầy đủ, chỉ không ngờ trên sàn căn hộ cao cấp đột nhiên xuất hiện tã trẻ con, xô pha có quần yếm trẻ con, hơn nữa khắp nơi có thể thấy các loại đồ chơi, một đồng khăn tay, còn có bột sữa trắng vương khắp nơi, bên trong đã thành một bãi chiến trường, khiến người khác nhìn vào có cảm giác khó chịu.

“Sao chậm thế!” Quát to mang theo oán khí phát ra từ miệng người đàn ông đứng ở phòng khách.

Nhiều Tông Lễ vừa ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt Thẩm Trọng Nhiên bức tức trộn với bất đắc dĩ, đang bế

đứa bé trong tay.

“Tiểu Bảo!” Hấn theo bản năng thốt lên.

Thẩm Trọng Nhiên vừa nghe, không hiểu sao lại thấy bức mình. Người kia nhìn thấy y mà câu đầu tiên lại nói hai chữ này? Nói thế nào thì y so với đứa nhỏ trong ngực cũng lớn hơn đi! Nhưng người này lại giống như không nhìn thấy y.

Nhưng khó chịu thì khó chịu, bây giờ không phải lúc tính toán chi li mấy việc này.

“Anh mau tới đây, làm cho đứa bé này đừng khóc nữa!”

Bị y gọi thế, Nhiều Tông Lễ bỗng dưng hiểu ra nguyên nhân mình bị “Bắt cóc”. Giống dự đoán lúc ban đầu của hấn, người này hoàn toàn không biết cách chăm sóc trẻ con.

Thẩm Trọng Nhiên đem Tiểu Bảo về một tuần, Tiểu Bảo cũng khóc một tuần, trừ ăn cơm đi ngủ cùng với khóc nhiều mà ngủ đi, tiếng khóc không lúc nào ngừng. Y đối việc dỗ dành trẻ con hoàn toàn bất lực, đành phải giao cho bảo mẫu, nào biết liên tiếp thay đến ba người, từ cô gái còn trẻ măng đến phụ nữ tầm ba mươi, lại đến người trung niên, không một ai có thể khiến Tiểu Bảo ngừng khóc.

Cuối cùng bảo mẫu đành giải thích là: đứa nhỏ có thể là sợ người lạ.

Y thật có nghe qua, trẻ con rất sợ người lạ, nhưng mình là cha nó mà cũng bị xếp vào “Người lạ” khiến y không khỏi cảm thấy thất bại. Huyết thống không phải có sự ràng buộc sao? Mình có phải đã thất bại với tư cách là một người cha không?

Nhưng y bỗng dưng nghĩ ra, mình tự mang đứa bé này về, thực là.. con mẹ nó ... tự đi chịu tội!

Ban ngày dỗ, buổi tối nựng, các loại đồ chơi đều mua về chất đống, chỉ thiếu mua máy bay rocket, nhưng nó suốt ngày chỉ lo khóc, ngay cả nhìn cũng không thèm.

Trước khi bị tiếng khóc khàn khàn nỉ non này bức điên, y liền nghĩ tới Nhiều Tông Lễ. Nếu bảo trẻ con sợ người lạ, vậy Nhiều Tông Lễ tuyệt đối không xa lạ đi? Khi y đi đón nó, tiểu quỷ thối này đang ở trên giường nhà người ta ngủ say nha!

Cho nên y liền lập tức sai người đi “mời” Nhiều Tông Lễ đến đây.

Nhiều Tông Lễ vừa thấy tình cảnh này, mặc kệ là muốn hay không, tức giận hay không, tiến lên trước đón lấy Tiểu Bảo từ trong ngực Thẩm Trọng Nhiên.

Không thể trách đứa nhỏ hay khóc, người này vừa nhìn là biết y không biết bế trẻ con, tư thế ôm quá dị, thiếu chút nữa là bế Tiểu Bảo xoay thành đầu dưới chân trên.

Ôm Tiểu Bảo vào trong lòng mình, Nhiều Tông Lễ đầu tiên nhẹ nhàng vỗ vỗ trên người đứa nhỏ, dịu dàng trấn an, không biết Tiểu Bảo có phải hay không thật sự nhận ra hân, hay vì nguyên nhân khác, tóm lại, tiếng khóc dần dần nhỏ đi, mắt to ngập nước nhìn người đang ôm mình, nhẹ giọng nghẹn ngào, nấc lên một chút, vô cùng đáng yêu.

Nhiều Tông Lễ hơi nheo mắt, nhìn đứa bé trong lòng. Hân cận cũng không quá nặng, không mang kính cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn.

“Không khóc nữa?” Giương khóe miệng, hân nhẹ nhàng hỏi một câu, đồng thời dùng ngón tay dịu dàng chọc chọc trên mặt Tiểu Bảo, trả lời hân là thanh âm nức nở của Tiểu Bảo dần dần nhỏ xuống.

Thẩm Trọng Nhiên lại lần nữa thất thần, đứng một bên nhìn một lớn một nhỏ, chỉ cảm thấy một người đàn ông mặc áo ngủ tay bế một đứa nhỏ không những không có cảm giác bất thường, ngược lại —— hòa hợp khiến người ta không chê vào đâu được, hơn nữa trên mặt Nhiều Tông Lễ hiện tại là nụ cười ôn nhu, là điều y đến giờ chưa từng thấy qua.

Tuy đã gặp mặt một lần, nhưng lần trước Nhiều Tông Lễ từ đầu tới cuối không chừa cho y vẻ mặt hoà nhã nào, càng miễn bàn tới mỉm cười ôn nhu, lần này có thể nhìn thấy, cũng là hưởng sái từ Tiểu Bảo. Tuy y không để ý cái cảm giác bị xa lánh này, chính là hiện tại cảm thụ có chút kỳ diệu.

Tiểu Bảo là con trai mình, Nhiều Tông Lễ là bác sĩ đỡ đẻ của nó, Tiểu Bảo ở bên mình thì khóc, ở bên bác sĩ đỡ nó lại không khóc ——

Nghĩ tới nghĩ lui, y rút ra một kết luận —— muốn con trai không khóc, phải khiến Nhiều Tông Lễ ở lại.

Có ý nghĩ này trong đầu, Thẩm Trọng Nhiên sáng tỏ thông suốt, tầm mắt lại bắt đầu chú ý đến mục tiêu, đảo quanh trên người Nhiều Tông Lễ.

Bộ dáng đối phương cao hơn 1m8, chân tay thon dài, mặc áo ngủ đơn giản đến không thể đơn giản hơn, hoa văn là ô vuông nhỏ nối tiếp nhau khiến người ta lóa mắt, nhưng không ngờ lại thích hợp, thậm chí còn tạo thêm vài phần gợi cảm.

Thẩm Trọng Nhiên cúi đầu, nhìn thoáng qua dép lê trên chân Nhiều Tông Lễ, mặt trên có dính con chó con hoạt hình, cả điều này cũng khiến y thấy hân thêm vài phần đáng yêu.

Xem ra nếu đã cảm thấy thích thì nhìn cái gì cũng đều thuận mắt.

Lại nhìn khuôn mặt Nhiều Tông Lễ, y không thể không thừa nhận, bộ dáng Nhiều Tông Lễ rất tốt, tính tình chừng mực, nhã nhặn là chủ yếu, có khi để lộ một chút xa cách, những điều này cùng kết hợp tạo nên

mẫu người đàn ông thần bí thực khiến người ta có ý muốn nhìn trộm.

Đến đây, trong mắt y, hình tượng Nhiều Tông Lễ đã thay đổi hoàn toàn, từ bác sĩ khoa sản cổ hủ hơi thô cảm dục chuyển thành hơi thở thần thánh.

Chỉ là y không rõ: Người đàn ông như thế, sao đến tuổi này vẫn độc thân?

Y đã đến nhà hắn, nơi đó tuyệt đối không có hương vị nữ chủ nhân, mà lại là vào ngày nghỉ của Nhiều Tông Lễ, đại khái hắn cũng không có bạn gái.

Nghĩ đến đây, Thẩm Trọng Nhiên không khỏi bắt đầu phân tích, mà kết quả không ngoài vài dự đoán —— Một, tạm thời chưa muốn thành gia lập thất ; Hai, chưa tìm được người mà hắn thích ; Ba, không thích phụ nữ.

Khả năng cuối cùng có vẻ lớn nhất, về phần có đúng hay không thì phải để chính y thử.

Y không bài xích đồng giới. Tuy rằng trước đây, tình nhân của y gần như toàn là nữ, nhưng trên thực tế, với y, không phải phụ nữ cũng không phải không được.

Nói y vô đạo đức cũng được, lạm giao cũng không sao, mặc dù sau khi ra tù, y không chạm vào đàn ông, nhưng đôi khi hứng thú cùng tính thú luôn xuất kỳ bất ý (*đến đột nhiên mà không phải do ý của mình*). Về phần cảm giác của y với Nhiều Tông Lễ là gì, trước mắt không biết, dù sao, tác dụng tạm thời của hắn vẫn là dễ dàng lừa nhỏ.

“Anh nhìn đủ chưa?” Nhiều Tông Lễ đột nhiên quay đầu, tầm mắt cùng y giao nhau. Biểu tình trên mặt người này khiến hắn thực phản cảm.

Bị nói trúng, Thẩm Trọng Nhiên nhún nhún vai, tỏ ra vô tội nói: “Tôi chỉ muốn nhìn anh làm thế nào để lừa nhỏ không khóc thôi.”

“Tôi nghĩ chỉ cần trên người anh không có mùi rượu, khói thuốc, nước hoa, bé sẽ không khóc nhiều vậy.”

Trên người đối phương là hơi thở thoắt nát, sau khi vào cửa hắn liền ngửi được.

“A? Cái này anh cũng ngửi thấy sao?” Y nghĩ đến khi mình lái xe cũng đã mở kính xe cho bay bớt mùi rồi mà.

Không để ý đến y, Nhiều Tông Lễ hỏi thẳng: “Phòng Tiểu Bảo ở đâu?”

Thấy hắn hỏi, Nhiều Tông Lễ liền chỉ hướng cho hắn.

“Tiểu quỷ thôi đang ngủ?” Thẩm Trọng Nhiên đi theo sau hẩn hỏi.

Nhiều Tông Lễ vốn không định để ý đến y, thế nhưng cuối cùng vẫn là khẽ ừ.

Thẩm Trọng Nhiên tuy không biết nựng đứa nhỏ, nhưng đồ dùng cơ bản cho trẻ con vẫn chuẩn bị đầy đủ, quả nhiên có tiền chuyện gì cũng dễ. Nhiều Tông Lễ ít nhất cũng coi là vừa lòng với gian phòng trẻ con này.

Nhẹ nhàng đặt Tiểu Bảo phóng vào nôi, đắp chăn giữ ấm, nhìn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của bé vì khóc mà lấm lem, Nhiều Tông Lễ nhíu mày, không quay đầu lại hỏi người phía sau.”Có khăn ướt không?”

Thẩm Trọng Nhiên đứng ở cửa chính, tựa vào cạnh cửa nhìn hẩn, bị hỏi như vậy, đầu tiên là ngẩn người, sau đó gật gật đầu, thuận tay lấy khăn ướt chuyên dụng cho trẻ con trên bàn đưa qua. Khi Nhiều Tông Lễ nhận, y chú ý tới ngón tay hẩn dài khác người, tay như vậy, để đỡ để thật phí, nếu dùng đánh đàn thì phù hợp hơn.

Nhìn Nhiều Tông Lễ thuận thực giúp Tiểu Bảo lau mặt, Thẩm Trọng Nhiên rất khâm phục, một người đàn ông có thể làm việc cẩn thận như vậy, loại việc này ngay cả một số phụ nữ cũng không bằng hẩn.

Giúp Tiểu Bảo lau xong mặt, Nhiều Tông Lễ nhẹ nhàng thở ra, hẩn biết đây chỉ là tạm thời, sau này hẩn phải đối mặt với một kẻ so với Tiểu Bảo còn khó đối phó hơn.

“Ai, anh làm rất thành thạo, thật lợi hại nha!” Thẩm Trọng Nhiên ở bên cạnh không keo kiệt tán thưởng, nhưng loại khen ngợi này nghe thế nào cũng có ý tứ khác.

Cho nên Nhiều Tông Lễ thần nhiên nói một câu “Bởi vì tôi là bác sĩ.”

“Không hổ là bác sĩ! Bảo mẫu cũng không giỏi bằng anh !”

Bác sĩ với bảo mẫu? Nhíu mayf, Nhiều Tông Lễ quay đầu nhìn y.

“Anh muốn thế nào?”

Thực tình ý! Thẩm Trọng Nhiên âm thầm cười, buông tay. “Tôi không muốn thế nào cả! Chỉ là tiểu quỷ này bám lấy anh, chỉ có anh ở bên, nó mới không khóc.”

“Cho nên?”

“Cho nên ——” cười cười, Thẩm Trọng Nhiên không đoán được y đột nhiên kề sát vào hẩn, gần sát mặt mới dừng lại.”Chính là muốn mời anh ở lại đây chăm sóc nó, vô cùng đơn giản đúng không?”

Mới nghe đúng là đơn giản nhưng trong sự đơn giản lại có uy hiếp phức tạp. Thực sự nhờ vả hữu hiệu hơn là uy hiếp, chỉ là có những người không biết dùng.

Nhìn Thẩm Trọng Nhiên từ cự li gần, Nhiêu Tông Lễ phát hiện khuôn mặt đối phương có thể dùng từ khéo léo để hình dung, nhưng trong đôi mắt hoa đào kia lại lộ ra chút xấu xa, thật khiến người ta hoàn toàn không thể yên tâm, nói đơn giản chính là cha mẹ không bao giờ muốn gả con gái cho loại đàn ông này.

Thấy hắn đang quan sát mình, Thẩm Trọng Nhiên cười rất tự tin.

Thật đúng là kẻ —— làm cho người ta ghét! Nghĩ như vậy, Nhiêu Tông Lễ chán ghét vươn hai ngón tay chọc khuôn mặt đối diện, đẩy đầu y ra, động tác này thành công nên đã hạn chế tiếp xúc giữa hai người.

“Nếu anh cần bảo mẫu, tôi có thể giới thiệu vài người cho, trước kia đã làm y tá, rất có kinh nghiệm trông coi trẻ nhỏ —— ”

Thẩm Trọng Nhiên vươn ngón trỏ lắc lắc.

“So với các vị ấy, tôi thấy vừa lòng anh hơn.” Dù là phụ nữ trung niên làm bảo mẫu so với người đàn ông trước mắt, người này càng hợp ý y, tuy tính tình có vẻ khó chiều nhưng điểm ấy lại càng thêm phần thách thức.

Giọng điệu kiêu ngạo càng làm cho người khác ghét, Nhiêu Tông Lễ thật sự rất phục người trước mắt này, một câu không đến mười chữ mà đã có thể khiến hắn thấy tức điên cả người.

“Nhưng tôi không phải vú em, tôi còn phải đi làm.” Thời gian đi làm của bác sĩ không hẳn chỉ là thời gian có mặt ở viện mà ngoài ra quan trọng hơn chính là ——”Tôi không thích làm vú em, anh mời cao nhân khác vậy.”

Trên khuôn mặt luôn lạnh lùng này thêm chút không kiên nhẫn làm Thẩm Trọng Nhiên cảm thấy rõ ràng mình bị hắn ghét, nhưng với y mà nói, thái độ Nhiêu Tông Lễ chỉ là khiêu chiến, nếu hắn đồng ý ngay mới thực sự là không bình thường.

“Anh có vẻ không hiểu rõ hoàn cảnh hiện nay của mình ——” Đứng thẳng người, y nhìn chằm chằm Nhiêu Tông Lễ, mỉm cười.

“Thế nào?” Nhiêu Tông Lễ mắt lạnh nhìn hắn “Anh muốn giam người bất hợp pháp?”

“Ấy ấy! Chưa đến mức dùng đến chữ “giam” vội thế đâu mà.” Thẩm Trọng Nhiên tỏ vẻ “sợ hãi”, nhưng lập tức thay bằng vẻ mặt bất cần đời. “Nhưng nghe cũng thật kích thích.” Nói xong đi đến trước mặt Nhiêu Tông Lễ, vỗ vai hắn “Tôi thấy, dường như đó cũng không hẳn không thể.”

Nếu những lời này của y không khiến Nhiều Tông Lễ nổi giận, vậy hành động kế tiếp là khiến hắn đi đến cực hạn.

Bốn chữ “Không hẳn không thể” Thẩm Trọng Nhiên còn chưa nói xong, người cũng đã cúi đầu. Tuy rằng hai người đều là nam giới, nhưng Nhiều Tông Lễ vẫn là nháy mắt mới phát hiện ——người đàn ông này định hôn mình!

Quả nhiên, thời điểm môi bị chạm vào, đầu óc hắn “Oanh” một tiếng, một giây ngỡ ngàng rồi sau đó hoàn toàn tỉnh táo. Người trước mắt này, thực ra là một tên vô giáo dục!

Trước khi đối phương định làm tới, hắn đi trước một bước kéo lấy tay y, trở tay xoay người. Thẩm Trọng Nhiên từ lúc quay người đã phản ứng lại nhưng vẫn bị hắn mạnh mẽ dùng lực đẩy ngã xuống đất như miếng đậu!

“Anh, muốn, chết!” Một người lịch sự khi không còn lịch sự nữa thì tuyệt đối vô cùng đáng sợ.

Nhiều Tông Lễ bình thường lạnh lùng, lúc này trên mặt đỏ ửng, không rõ là xấu hổ hay tức giận, môi mím chặt khiến Thẩm Trọng Nhiên chảy nước miếng, trên môi như lấp lánh tỏa sáng.

Da hắn thường khô, thời tiết lạnh sẽ phải cố gắng giữ ẩm cơ thể, môi cũng không ngoại lệ.

Đôi môi hồng nhuận mang theo hương vị của cây cỏ làm Thẩm Trọng Nhiên thật sự vừa lòng, không thể không thừa nhận, mùi vị kia đi cùng đôi môi khô gợt của Nhiều Tông Lễ khiến y bị hấp dẫn, muốn hôn tiếp. Nhưng với kẻ luôn làm theo ý thích như y thì việc này có tính là gì, cho nên lúc này dù bị ấn trên mặt đất, cổ bị nắm, y vẫn lo cho phong thái hoa hoa công tử của mình, không chút hoảng sợ, vẻ mặt vẫn như cũ nhìn người kia.

Từ góc độ này, khuôn mặt người đàn ông đỏ ửng có một phong vị khác, vốn ý đồ chính của y là muốn Nhiều Tông Lễ làm bảo mẫu, nhưng bây giờ xem ra “lão cải trắng” này xem ra ăn rất ngon miệng. (*aka rau sạch:D*)

“Bản lĩnh không tồi!” Nhìn đủ, y rốt cục mở miệng nói một câu.

Thật ra nếu bàn về bản lĩnh, Nhiều Tông Lễ tuyệt không phải là đối thủ của Thẩm Trọng Nhiên, trước khi bóc lịch y đã mài giũa ở trường đời nên thời gian trong tù mới có thể bình yên vô sự, không bị thương không bệnh tật đợi ngày ra tù, mà Nhiều Tông Lễ dù lúc còn là sinh viên từng học võ, nhưng dù sao cũng chỉ để tăng cường sức khỏe, đẳng cấp hai người rất khác.

Nhiều Tông Lễ tức giận chưa tan, ngàn lần cũng không tính Thẩm Trọng Nhiên sẽ làm loại hành động này.

“Nghe tôi cho rõ, mẹ kiếp!” Hắn túm lấy áo y, sự bình tĩnh thường ngày hoàn toàn biến mất. “Anh hôm nay lãng phí buổi sáng của tôi khiến tôi vô cùng khó chịu, tôi không có thời gian ở đây chơi trò mèo gì đó

với anh! Con trai là của anh, anh phải trông nó, đừng đem trách nhiệm chăm sóc đứa bé đổ cho người khác! Tôi là bác sĩ, chỉ phụ trách đỡ đẻ, không phụ trách nuôi!”

Thẩm Trọng Nhiên nằm trên mặt đất, lần đầu thấy hấn nổi giận, chỉ cảm thấy giống như con thỏ luôn ngoan ngoãn bỗng nhiên vươn móng vuốt ra hù dọa, so với tưởng tượng còn thú vị hơn nhiều.

Không vội đứng dậy, y nhìn Nhiều Tông Lễ, hỏi: “Nói như vậy, cho dù tôi nói cái gì sau đây, anh cũng không đồng ý?”

“Tôi không nghĩ là tôi nói còn chưa đủ rõ ràng!”

“Vậy chúng ta làm một vụ thương lượng đi.” Y mỉm cười “Anh có hai em trai đi, đứa út tên là gì ấy nhỉ ——”

Nhiều Tông Lễ run run một chút.

Trong lòng nở nụ cười, Thẩm Trọng Nhiên dường như hỏi băng quơ một câu: “Cậu ấy đã lâu vẫn chưa về nhà đi?”

3. Chương 3

“Anh đưa em trai tôi đi đâu?” Lực đạo trên tay Nhiều Tông Lễ so với vừa rồi còn lớn hơn.

“Ách!” Cổ bị đè xuống đến phát đau, Thẩm Trọng Nhiên nhú mày “Tôi đã nói, đừng tùy tiện kết luận, Tôi cũng không hứng thú bị oan uổng đâu!”

“Anh nói thật, tôi cũng không xử anh oan! Người kia đến cùng ——” nhớ tới người từng gọi điện cho mình, hấn không khỏi không nóng nảy.

“Tôi bị anh đè đủ rồi, có thể cho tôi đứng lên không?” Thẩm Trọng Nhiên cất lời.

Nhiều Tông Lễ cắn chặt răng, chậm rãi buông tay trên người y.

Nhìn biểu tình ngằm chịu đựng cùng không cam lòng trên mặt hấn, Thẩm Trọng Nhiên tâm tình trở nên tốt. Y chính là thích cảm giác chiếm thượng phong này.

Đứng dậy từ mặt đất, y xoay xoay cái gáy một chút, cúi đầu nhìn quần áo mình, cổ áo đã bị xé, biến thành cái dạng không thể sửa lại như cũ. Nhú mày, y ngẩng đầu nhìn Nhiều Tông Lễ, người này lại mang vẻ mặt

âm trầm trùng mắt với y.

“Anh đưa em trai tôi đi đâu?”

Thẩm Trọng Nhiên vội vàng nói: “Có một số việc tôi muốn trước nói rõ ràng. Em trai anh không ở chỗ tôi. Tôi cũng không giữ cậu ta làm gì. Tôi với cậu ấy không thù không oán, không có động cơ bắt cóc.”

Tôi với anh cũng không thù không oán, anh vì sao lại bắt cóc tôi? Nhiều Tông Lễ trong lòng căm giận nghĩ, hiện tại không phải lúc so đo.

Thẩm Trọng Nhiên còn nói: ” Em trai anh trong tay ai, hiện ở đâu, tôi biết, nhưng đến cùng là thế nào tôi cũng không rõ lắm, nếu anh đồng ý, tôi có thể giúp anh đi hỏi thăm —— ”

Mi hấn nhú lại “Anh?”

“Hừ! Không cần coi thường mạng lưới người của tôi.” Y cười cười “Chỉ là trước tiên nói rõ, tôi không làm việc gì miễn phí.”

Nói đến việc này, y muốn gì, Nhiều Tông Lễ cũng hiểu. Tuy rằng không biết Thẩm Trọng Nhiên nói có bao nhiêu phần đáng tin, nhưng y biết được chuyện đứa em út, ít nhất cũng có thể tin vài phần.

“Anh định thế nào?”

“Rất đơn giản, chỉ cần anh ở lại, nếu tôi có tin em trai anh thì sẽ thông báo ngay.” Thẩm Trọng Nhiên cười giống hồ ly “Rất công bằng chứ?”

“Tôi sao biết những điều anh nói là sự thật?”

Nhìn hấn một cái, Thẩm Trọng Nhiên thu hồi tươi cười “Anh có thể hoài nghi tôi, nhưng anh nên tin. Anh không có lựa chọn khác. Tôi thậm chí có thể nói cho anh, cho dù hiện tại anh đi báo cảnh sát, họ cũng tìm không thấy em trai anh, dù có tìm được, bọn họ cũng không mang hấn đi được.”

Nhiều Tông Lễ trầm mặc. Trong điện thoại, âm thanh đối phương không có cảm xúc, cũng tuyệt đối không phải nhiệt tình, giọng nói bình tĩnh khiến người ta tin lời gã nói, cho dù đối phương lấy lý do em trai hấn bạn không tiếp được điện thoại, hấn cũng sẽ tin.

Trầm mặc chốc lát “Được, tôi ở lại.”

Trong lòng Thẩm Trọng Nhiên vô cùng đắc ý cùng vui sướng nhưng trên mặt lại không thể hiện gì nhiều, dù y biết người này nhất định chấp nhận nhưng vẫn không ngăn được vui sướng.

“Vậy là tốt nhất, tôi cũng muốn chúng ta hòa bình ở chung một khoảng thời gian!” Y đến bên người Nhiều Tông Lễ, tay định chạm vai hắn, nửa đường bị Nhiều Tông Lễ né tránh.

“Chúng ta hòa bình ở chung là điều kiện thứ nhất, còn phải tránh va chạm thân thiết nếu không cần thiết.” Nhiều Tông Lễ nghiêm túc nói.

Thẩm Trọng Nhiên nhún vai “Có thể.” Tay chân không tiếp xúc cũng được, cái “cần thiết ” kia không thành vấn đề đi? Trong đầu nghĩ như vậy, nụ cười cũng càng thêm rực rỡ.

Nhiều Tông Lễ nhìn rồi nhũn mảy, xác định gã trước mắt này thực khiến người chán ghét.

“Còn có —— ”

“Anh có yêu cầu gì tôi đều đáp ứng.” Thẩm Trọng Nhiên nói trước: “Chỉ cần không quá phạm. Phòng, anh có thể tùy tiện chọn, đồ dùng cá nhân anh cứ tự nhiên viết ra, tôi sẽ cho người đi mua, hoặc có thể qua nhà anh lấy, lát nữa anh có thể gọi điện cho đứa em còn lại của anh. Ban ngày anh cứ đi làm bình thường, hết giờ tôi sẽ cho người đón anh, thời gian còn lại anh để ý Tiểu Bảo, việc nhà lật vật không cần anh lo, tôi sẽ tìm người giúp việc. À còn cần gì nữa không?”

Nhiều Tông Lễ chưa kịp nói, Thẩm Trọng Nhiên đột nhiên “A” một tiếng, còn nói: “Ngày mai anh đưa lịch làm việc cho tôi, tôi sắp xếp người đón anh lúc về.”

Lưu loát nói một loạt, lại rất có trật tự, Nhiều Tông Lễ có chút ngạc nhiên, người này không ngờ lại cẩn thận đến vậy.

“Không còn vấn đề gì, tôi giờ phải ra ngoài, có chuyện gì anh có thể gọi điện cho tôi.” Rút ra một cái danh thiếp từ túi áo, y nhét vào tay hắn, Thẩm Trọng Nhiên hướng hắn nháy mắt. “Số riêng của tôi, người thường tuyệt đối không biết đâu.” Sau đó xoay người đi ra cửa, lúc ra ngoài còn quay đầu lại dặn

“Còn có, nếu anh không có việc gì thì giúp tôi nghĩ một cái tên cho Tiểu Bảo, tôi không biết nhiều về cái này, anh cứ tùy tiện đặt, chỉ cần họ Thẩm là được.”

Một tuần trôi qua, Tiểu Bảo vẫn gọi là Tiểu Bảo, nhưng chuyện này để sau nói tiếp.

Cửa đóng, Nhiều Tông Lễ đứng ở tại chỗ ngăn ngó trong chốc lát, sau đó cúi đầu nhìn thoáng qua danh thiếp trong tay, mặt trên là tên Thẩm Trọng Nhiên và một dãy số dài, không còn gì khác. Nhìn kỹ, cái này cũng không phải được in ra mà là chữ viết tay, không ngờ Thẩm Trọng Nhiên là kẻ như thế mà chữ lại khá đẹp, bên cạnh vẽ một trái tim.

Người kia —— Nhiều Tông Lễ không nhận được khóe miệng run rẩy. Rốt cục y đã tính trước bao nhiêu việc rồi?

Nhưng đến tối, Nhiều Tông Lễ ở lại nhà Thẩm Trọng Nhiên, Thẩm Trọng Nhiên trắng đêm không về.

Khi y đi cũng không để lại lời nhắn, cửa cũng không khóa, chìa khóa vẫn ở trên khóa cửa, dường như hoàn toàn không sợ Nhiều Tông Lễ chạy trốn, hay chính xác hơn y biết chắc hẳn không đi.

Mà Nhiều Tông Lễ đúng thật là không đi, vì có đi cũng không giải quyết được gì. Thẩm Trọng Nhiên không hạn chế tự do của hắn, việc này lại liên quan đến em trai (*chớ không phải anh bị thằng em zời đánh liên lụy hử*), nếu hắn đi không biết chuyện sẽ thế nào, thế mới nói Thẩm Trọng Nhiên vẫn cao tay hơn hắn.

Buổi tối, đoán chắc đứa hai đã về nhà, nó chắc chắn sẽ vào “Phòng thí nghiệm” nghiên cứu thuốc, nên trước đó hắn gọi điện về nhà nói đơn giản tình huống hiện tại của mình một chút, vẫn là lấy chăm sóc Tiểu Bảo làm nguyên nhân chính, chẳng qua hắn nói Thẩm Trọng Nhiên là một người hòa ái tận trách (aka yêu con, đầy trách nhiệm), làm cha khi còn trẻ nên thiếu kinh nghiệm, về phần đứa út, hắn một từ cũng không nói đến.

Gọi điện xong, Nhiều Tông Lễ pha sữa cho Tiểu Bảo, sau đó dỗ nó ngủ, đợi nó ngủ say, cuối cùng mới nghỉ ngơi. Hắn vào bếp định làm ít đồ ăn cho mình. Hắn hiện tại không xu dính túi, gọi đồ ăn ngoài cũng không được, cho nên chỉ có thể cầu nguyện tủ lạnh nhà Thẩm Trọng Nhiên có chút gì đó ăn được, chỉ cần có bia với trứng gà sống là được.

Kết quả mở tủ lạnh ra, đã thấy ba tầng của tủ lạnh chất đầy đồ ăn. Không chỉ bia với trứng, còn có chân giò hun khói, rau, hoa quả, sữa, mì ăn liền cùng một ít dưa muối, thậm chí có vài nguyên liệu nhập khẩu khó nấu khác.

Có chút ngoài dự kiến. Chỉ cần nhìn đồ ăn trong tủ lạnh đủ chứng minh Thẩm Trọng Nhiên thực biết hưởng thụ, nhưng nếu vì hắn mà chuẩn bị, hắn thật đúng là có phần thụ sủng nhược kinh (*vừa vui vừa lo*).

Cuối cùng Nhiều Tông Lễ nhìn một khay sushi trứng, lấy ra nhìn ngày sản xuất, là hôm nay.

Ngồi xồm xuống trước tủ lạnh, hắn lấy hai ngón tay cầm một miếng sushi lên, như một đứa trẻ ăn vụng, có chút không yên, bỏ vào miệng.

Rất ngon.

Thói quen ăn uống của hắn không cầu kì đặc biệt, nhưng loại thức ăn nhẹ nhàng này rất hợp với hắn.

Trong tay cầm hộp, đi vào phòng khách, ngồi lên sofa, Nhiều Tông Lễ bắt đầu cho vào bụng hết miếng này đến miếng khác. Hôm nay, buổi sáng hắn mới ăn có bát mì, khi một người đói bụng làm cái gì thì hiệu suất đều suy giảm “vì thế lúc nào cũng phải ăn no” là gia huấn Nhiều gia, cho nên ba anh em họ cho dù vội, thời gian ăn cơm không bao giờ quên, không ngờ hôm nay hắn lại bị gây sức ép đến quên ăn một bữa.

Sau khi ăn no, hần buông hộp, liếm liếm ngón tay dính tương. Bây giờ là 8 giờ 6 phút, ngày hôm nay cũng sắp qua, trừ buổi sáng có phần gà bay chó sủa, cả buổi chiều cũng có thể coi là bình thản.

Trước khi đi ngủ, hần qua chỗ Tiểu Bảo kiểm tra tã, xác định không có vấn đề gì, mới trở về phòng mình. Nhìn căn phòng xa lạ, không thể thích ứng ngay, cho dù biến chỗ này thành quán bar, hần vẫn cảm thấy không đúng.

Mở cửa sổ ra để lưu thông không khí, Nhiều Tông Lễ ngồi ngẩn người ở sô pha. Xem TV là loại giải trí khi hần ở nhà cũng không để ý lắm, bình thường hần hần là ở nhà đọc tạp chí, sách hay đại loại thế, nhưng hôm nay sách y học đều để hết ở nhà.

Hần vào phòng khách tìm trong một đồng sách gối đầu giường, hy vọng có thể tìm được cái gì đó giết thời gian, chỉ thấy mấy tạp chí người lớn in hình các cô gái hở hang tối đa.

Vốn, đàn ông trưởng thành xem loại này tạp chí cũng không có gì kỳ lạ, Nhiều Tông Lễ cũng không phải người có tính khiết phích, chính là lướt vài trang, thấy mấy cô người mẫu hở hang trên đó, hần chỉ có một cảm xúc duy nhất là muốn quăng quyển tạp chí đó đi, cho nên đành bỏ qua.

Mặt u ám trở lại phòng, nhìn ra ngoài cửa sổ, màn đêm buông xuống được điểm thêm vài ngọn đèn mờ mờ, không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, chưa tới khuya, bốn phía lại vô cùng im ắng, Thẩm Trọng Nhiên cũng không có dấu hiệu trở về — đột nhiên, một ý nghĩ đáng sợ xuất hiện trong đầu Nhiên Tông Lễ.

Bộ dạng hiện giờ của mình thực giống người vợ đang bị bỏ ở nhà chờ đợi kẻ làm chồng trắng đêm không về!

Ý nghĩ này thật khiến hần cảm giác nên mở cửa sổ mà nhảy xuống, tuy rằng chính hần cũng biết, làm một người đã ba mươi, làm điều dại dột như vậy thực nông nổi.

Sáng sớm hôm sau, Nhiều Tông Lễ tỉnh lại sớm hơn so với bình thường, việc đầu tiên là vươn tay lấy kính ở đầu giường, kết quả trống không, lúc này mới nhớ ra kính đã nát thành vụn nhỏ. Cũng may hần cận không nặng, không có kính cũng không phải vấn đề lớn.

Thay đổi nơi ở, đồng hồ báo thức sinh lý của hần cũng trở nên không bình thường, lúc tỉnh lại, hơi đau đầu, điều này với hần mà nói là rất hiếm khi.

Ngay việc đầu tiên cũng không xong, không biết kế tiếp còn thế nào nữa.

Vì cách thời gian đi làm còn khá xa, đến phòng tắm rửa mặt chải đầu xong, hần muốn đi xem Tiểu Bảo phòng bên, ra khỏi phòng, phát hiện có người ngủ trên sofa phòng khách.

Thẩm Trọng Nhiên để một chân trên sofa, nhắm hai mắt, thở đều đều, xem ra hần là y mới ngủ không

lâu, tóc cùng quần áo hơi rối, nút thắt áo sơ mi cũng mở một nửa, lộ ra bộ ngực rắn chắc bên trong, bình thường trông bày ra vẻ vô lễ, lúc này lại toát ra sự khêu gợi kì lạ, nhưng trong mắt Nhiều Tông Lễ, chỉ thấy thối nát.

Đứng cạnh sofa nhìn bộ mặt miệt mài quá độ của gã kia, còn có mùi rượu bốc ra từ người y, Nhiều Tông Lễ từ lúc dậy đến giờ, lòng mảy mềnh chưa giãn ra nay lại càng thêm nhẩn.

Hắn miễn cưỡng nhắc mình đi xem Tiểu Bảo, lát nữa còn phải đi làm, không có thời gian cũng không cần để ý tới kẻ này, xoay người bước tới phòng Tiểu Bảo, ném Thẩm Trọng Nhiên ra sau tầm mắt.

Trong phòng, Tiểu Bảo đã tỉnh, cũng không khóc, ngoan ngoãn nằm trong nôi, cử động mấy ngón tay ngón chân bé bé, thấy hắn đến lại càng vậy hăng say.

Lúc này trên mặt Nhiều Tông Lễ mới nụ cười. Đứa nhỏ này thực ngoan, ban đầu, hắn không nghĩ ra vì sao Thẩm Trọng Nhiên lại để nó khóc, nhưng nhớ đến người kia say túy lúy nằm vật ở sofa, hắn có thể giải thích được.

“Con ở trong này ngoan ngoãn chờ, chú đi pha sữa.” Giọng Nhiều Tông Lễ khi nói cũng không cố tỏ ra dịu dàng, cũng không phải loại nũng nịu khi nói chuyện với trẻ con, tuy không quá mềm mỏng nhưng làm khiến người nghe có cảm giác an tâm.

Bước tới phòng bếp, Thẩm Trọng Nhiên vẫn ngủ ở sofa, nhưng khi hắn pha sữa đi ra, phòng khách đã không còn bóng người. Hắn có điểm nghi hoặc nhìn bốn phía, đi đến phòng trẻ con, khi đi qua phòng Thẩm Trọng Nhiên, nghe có tiếng nước, xem ra y hắn đang tắm rửa bên trong.

Đợi Tiểu Bảo uống sữa xong, Nhiều Tông Lễ bế nó ra, định giao cho Thẩm Trọng Nhiên trông nom, vì hắn sắp đi làm. Được hắn ôm, Tiểu Bảo tỏ ra rất vui vẻ, miệng nhỏ nhấp nhô giống như đang cười. Cho dù biết trẻ con cười như vậy là do vô thức chứ không phải do vui vẻ mà cười, Nhiều Tông Lễ vẫn cong khoe miệng cùng chơi đùa với Tiểu Bảo.

Thẩm Trọng Nhiên từ trong phòng đi ra nhìn thấy một màn này, cả người chấn động một chút. Hình ảnh Nhiều Tông Lễ ôm Tiểu Bảo, khiến y có suy nghĩ khác lạ trong đầu — không bằng để hắn làm mẹ của con trai mình — chỉ việc trong nháy mắt, chính y cũng bị dọa nho nhỏ, nhưng ý tưởng này nhanh chóng bị y ném đi.

Cảm giác có ánh mắt phía sau, Nhiều Tông Lễ xoay người, nhìn Thẩm Trọng Nhiên, trên cổ y còn vắt một cái khăn, tóc còn đang chảy nước, chỉ có một cái khăn tắm quấn ngang hông, thân thể rắn chắc gần như phơi bày hết ra không thiếu gì.

Da Thẩm Trọng Nhiên hơi sẫm, khiến y có vẻ càng thêm gợi cảm, chỉ tiếc, đều là nam nên Nhiều Tông Lễ cũng không muốn thưởng thức.

“Mong lần sau anh tắm xong thì mặc đồ vào, ở đây cũng không phải chỉ có một mình anh.”

Cười cười, Thẩm Trọng Nhiên không thêm để ý lời hắt hủi với bản thân đang trần trụi (*cũng không hẳn -- Chỗ cần che vẫn che đó thôi*), hai tay cầm khăn mặt đi tới. “Không đếm được có bao nhiêu người muốn thấy tôi nude nha, hiện tại cho anh miễn phí không phải lời sao?” Nói xong tay đã hướng xuống nhéo má Tiểu Bảo, kết quả Tiểu Bảo quay đầu ghé vào vai Nhiều Tông Lễ, đưa lưng về phía hắt hủi.

Thằng nhóc chết tiệt!

“Tôi đối với cơ thể trần trụi của anh không hứng thú, nhưng đợi chút nữa người giúp việc đến, hẳn là cô ấy có hứng thú. Tôi giờ chỉ muốn có bộ quần áo để mặc đi làm.”

Nhìn bộ áo ngủ ô vuông trên người hắt hủi, Thẩm Trọng Nhiên hếch cằm chỉ về phòng mình “Phòng tôi còn nhiều quần áo chưa mặc, anh tự chọn đi! Áo sơ mi anh mặc chắc hơi lớn, áo phông chắc không sao.”

Nhiều Tông Lễ nhìn y, không nói gì, xem như là đồng ý, tay đưa Tiểu Bảo đến trước mặt y.

“Anh bế.”

“Tôi còn đang quần khăn quanh người đó!” Nói là nói như vậy, y vẫn đón lấy.

“Anh hiện tại lại để ý sao? ” Nhiều Tông Lễ liếc nhìn y một cái, thẳng rời đi.

Phòng Thẩm Trọng Nhiên không tính là lớn, nhưng bố cục khá tốt, người này có vẻ thích loại phòng mang phong cách đơn giản, vật dụng phần lớn là hình khối to, màu sắc gây ấn tượng thị giác mạnh, nhưng lại không thái quá. Chỉ là Nhiều Tông Lễ thấy ở nơi này mình sẽ không tĩnh tâm mà ngủ.

Mở tủ đồ ra, bên trong đúng là có rất nhiều quần áo, hơn nữa mẫu mã đa dạng, đồ công sở bình thường hay tây trang siêu đắt cũng có, vài ngăn kéo chứa đầy dây lưng với mấy phụ trang cài áo, cà-vạt cũng mấy ngăn, không nhiều lắm, nhưng có vài bộ khiến Nhiều Tông Lễ thật không dám khen.

Dáng người bọn họ quả thực chênh lệch, áo sơ mi của Thẩm Trọng Nhiên để hắt hủi mặc thì không vừa người, mà khi chọn áo phông bình thường thì phát hiện đồng áo sơ mi kia đều là kiểu “đặc biệt độc đáo”, không những bó sát mà trước ngực có hình bộ xương khô hay mấy hình vẽ tương tự, nếu mặc như vậy tới bệnh viện, có lẽ viện trưởng sẽ đích thân đến nói chuyện với hắt hủi không biết chừng.

Cuối cùng, thật vất vả chọn ra được áo sơ mi được coi là bình thường nhất cùng một chiếc quần bò rộng thùng thình, đang định ra ngoài mới phát hiện Thẩm Trọng Nhiên không biết khi nào đã đứng ở cửa phòng nhìn hắt hủi, Tiểu Bảo ở trong ngực y, có vẻ không quen hoặc không thích, ra sức vịn vào thân thể nhỏ nhỏ, đôi tay nhỏ cào quanh bé tại khuôn ngực trần trụi.

“Anh mấy giờ tan tầm?” Không để ý đôi tay nhỏ bé đang làm loạn trước ngực, Thẩm Trọng Nhiên hỏi, ánh mắt vẫn theo dõi hắt hủi.

“Anh sợ tôi chạy?”

“Tôi là sợ tiểu quỷ này lát nữa sẽ khóc đến quỷ khóc thần sầu!” Khẽ cắn môi, y đem cánh tay nhỏ bé đang làm loạn trảo kéo ra “Tôi cả đêm không ngủ, đợi tý nữa nó khóc, tôi không thể ngủ được, tôi sợ tôi nhịn không được mà ném nó đi.”

Nhiều Tông Lễ bình tĩnh nhìn người đàn ông trước mắt ôm đứa nhỏ, đột nhiên cảm thấy không đúng. Tiểu Bảo tuy không quá ngoan, nhưng ít ra cũng không khóc, không giống như khi ở cùng y hôm qua.

“Tiểu Bảo có vẻ không ghét anh như vậy —— ”

Thẩm Trọng Nhiên đang bóp bóp cái mũi con trai, thoát nhìn giống như cảnh cha con đang chơi đùa thân thiết, nghe hắn nói như vậy, rút tay lại, cười hì hì trả lời “Bởi vì thằng nhóc này biết nó khóc tôi sẽ đánh nó nha!”

Hoài nghi nhìn y một cái, Nhiều Tông Lễ không nói gì nữa, cầm quần áo đi ra ngoài.

“Tôi nói ——” Thẩm Trọng Nhiên cản đường đi của hắn: “Tốt xấu gì bây giờ chúng ta cũng ở chung mà, anh có thể đừng lạnh băng như thế được không?”

Ở chung? Nhiều Tông Lễ cười mỉa. “Hai bên đồng ý mới gọi là ở chung.” Có một bên không đồng ý, gọi là “Bất cóc” hay “Giám cầm” thì đúng hơn.

Thẩm Trọng Nhiên coi như không nghe thấy, môi cong lên, có chút khiêu khích nói: “Tôi hiện tại cho anh đi, thế nào?”

Nói chuyện không có tỷ ý nghĩa thế này, Nhiều Tông Lễ không muốn nói tiếp, nhú mi một chút, lạnh lùng nói: “Tôi giờ muốn đi làm.” Từ ngày trở thành bác sĩ tới nay, hắn chưa bao giờ đi làm muộn, lần này đương nhiên cũng không định muộn.

Hai người giằng co ở cửa như vậy, đột nhiên Thẩm Trọng Nhiên cao thấp đánh giá hắn một chút, cười âm hiểm, để sát mặt vào thấp giọng hỏi: “Anh từ hôm qua vẫn mặc đồ này?”

Nhiều Tông Lễ không rõ y vì sao y hỏi vậy, y biết rõ mình đích xác chỉ có một bộ quần áo này.

Thấy hắn không trả lời, ý cười Thẩm Trọng Nhiên càng sâu, cơ hồ là khẳng định nói: “Anh không mặc quần lót đi?”

Nghe vậy, mặt Nhiều Tông Lễ biến sắc, bộ mặt vạn năm không đổi nháy mắt sụp đổ, tức tối trừng mắt nhìn y.

“Liên quan gì đến anh?!”

Thẩm Trọng Nhiên nói đúng, Nhiều Tông Lễ đúng là không mặc quần lót vì không có đồ thay! Đêm qua tắm rửa xong đã đem quần lót giặt sạch hong khô trong phòng tắm, giờ vẫn chưa kịp mặc. Vốn chuyện này không có gì nghiêm trọng, nhưng bị người này phát hiện, còn nói ra miệng, cảm giác có chút kỳ quái cùng —— xấu hổ!

Thẩm Trọng Nhiên lại mang vẻ mặt đắc ý vì phát hiện “bí mật to lớn”, ánh mắt không biết là cố ý hay vô tình dao quanh hạ thân Nhiều Tông Lễ. Áo ngủ của hắn tuy thật cổ điển, nhưng có đôi khi áo ngủ cũng có thể khiến người mặc trông thêm phần gợi cảm, mà lúc này bên trong không hề được che lấp càng chọc khiến người mơ màng.

“Nhìn cái gì? Tránh ra!” Nhiều Tông Lễ chán ghét định đẩy y ra, lại vì đối phương trần trụi nửa người trên mà tìm không thấy chỗ để đẩy.

So với việc người kia câu nệ như vậy, Thẩm Trọng Nhiên thoáng hơn nhiều, không chỉ không nhường đường, ngược lại kéo hắn đến bên mình, tay sờ loạn trên mông hắn.

“Anh đến bây giờ vẫn độc thân, có phải vì không thích phụ nữ?” Theo y thấy Nhiều Tông Lễ rất có tiềm chất là gay.

Lửa giận bị chọc ghẹo còn chưa nguôi, Thẩm Trọng Nhiên lại thành công khơi mào cơn tức mới của hắn! Nhiều Tông Lễ cố gắng duy trì lý trí, trong lòng tự nhủ: người đàn ông này là lưu manh, không cần chấp nhặt với y, y là cha Tiểu Bảo, chết không sao nhưng Tiểu Bảo lại thành đứa bé không cha ——

“Tôi có thích phụ nữ hay không, chẳng liên can gì đến anh!”

Ai ngờ hắn càng tức, người nào đó lại càng có hứng, thậm chí ôm lấy vai hắn, lộ ra nụ cười hấp dẫn.

“Tôi thực ra không ghét quan hệ với đồng giới, nếu anh không thích phụ nữ, chúng ta... có thể thử một lần.”

Điều này với y không quan trọng, nhưng trong mắt Nhiều Tông Lễ, hắn quả thực đã bị coi như kẻ bị người đàn ông khác dè!

Nhiều Tông Lễ cũng không quan tâm đến tình dục, giống như hắn mặc kệ Thẩm Trọng Nhiên làm loạn với ai, đó là tự do của y, cho dù y muốn làm đến khi trời long đất lở cũng không liên quan đến hắn, nhưng điều này cũng không có nghĩa đối phương là có thể muốn làm gì trên đầu hắn cũng được. Em ba hắn là Nhiều Tông Tuấn cũng rất hoa tâm, nhưng lại hoa có tự trọng, không gặp một người liền hỏi có đồng ý cùng hắn lên giường không.

Thấy vẻ mặt của hắn càng ngày càng khủng bố, Thẩm Trọng Nhiên không sợ chết lại thêm một câu “Anh chắc chưa từng ném qua hương vị đàn ông đi?”

Nhiều Tông Lễ giận tới cực điểm, đột nhiên thay đổi biểu tình, bình tĩnh nhìn y, nhưng là bởi vì quá mức bình tĩnh, Thẩm Trọng Nhiên tinh ý từ trong ánh mắt nhận ra sát ý cùng không cam lòng, chưa kịp phản ứng, Nhiều Tông Lễ đột nhiên vươn tay, chuẩn xác không bắt lầm nửa người dưới của y.

Chiếc khăn tắm bị giật lấy, ma xát thô ráp khiến y có cảm giác hít thở không thông, Thẩm Trọng Nhiên thiếu chút nữa thở ra một trận khí lạnh.

Cái này không thể tùy tiện đùa nha!

“Tôi nghĩ ——” Nhiều Tông Lễ cong khóe miệng, độc ác tăng thêm lực đạo trên tay “Anh cũng chưa hưởng qua hương vị bị đàn ông đè đầu ư?”

“Anh!” Y hoàn toàn không ngờ người trông có vẻ cổ hủ ngậy thơ kia sẽ làm ra việc thế này.

Thu hồi vẻ tươi cười, Nhiều Tông Lễ chán ghét trừng mắt nhìn y, liếc mắt một cái rồi buông tay ra.

“Không cần coi thường tay bác sĩ, lần sau còn như vậy, trực tiếp kéo đứt cái kia của anh để chơi!” Nói xong, thô lỗ đẩy y ra, cũng không quay đầu lại bỏ đi.

Thẩm Trọng Nhiên đứng hình, dường như vẫn chưa lấy lại tinh thần, không phải bởi vì thiếu chút nữa bị kéo đứt tiểu đệ, mà là —— y ngơ ngác cúi đầu xem thứ giữa hai chân, tuy rằng khăn tắm chưa rơi xuống, nhưng nơi nào đó đã có phản ứng.

Mình bị Nhiều Tông Lễ nắm chặt, thế mà lại cứng lên?! Trước sau không đến nửa phút a!

Đây tuyệt đối là lần đầu tiên! Y không phải cuồng ngược, cũng không thích kiểu tình yêu bạo lực, nhưng tình huống hiện tại lại thành ra như thế.

Vươn tay chậm chạp túm lên một góc khăn, phân thân vừa đỏ vừa cương chứng minh một điều nó hiện tại đang “tính thú dạt dào”. Thẩm Trọng Nhiên không nhịn được nghĩ, nếu vừa rồi không có khăn tắm, mà là Nhiều Tông Lễ trực tiếp cầm thì ...

Nghĩ nghĩ, cơ thể không khỏi có chút nóng lên.

Mà trong một phòng tắm khác ——

Nhiều Tông Lễ đang chà sát rửa thật kỹ cái tay vừa mới nắm cái đó của Thẩm Trọng Nhiên dưới vòi nước, trên mặt trừ biểu tình nghiêng răng nghiêng lợi, lại hiện lên một mảnh đỏ ửng.

Là một bác sĩ phụ sản, trừ của mình, đây là lần đầu tiên hấn sờ cái kia của đàn ông...

4. Chương 4

Thẩm Trọng Nhiên trước kia là thành viên bang phái có chút danh tiếng, địa vị cũng không tính thấp, nhưng điều này cũng không thay đổi được một câu của cảnh sát “Chúng có vô cùng xác thực” mà bị tổng vào ngục giam.

Ở trong ngục giam đợi một năm lẻ sáu tháng, sau khi ra tù y quyết định trước tuổi 30 sẽ sống như người bình thường, sống ngày an ổn, vì thế cự tuyệt những kẻ đến tìm y, tự mình mở quán bar cùng chỗ ăn chơi cho kẻ có tiền hưu nhàn, không chỉ có vì hấp thích náo nhiệt, cũng bởi vì địa phương này coi như là — công cụ.

Hiện tại, ngoại nhân thấy y là một thương nhân, đối cảnh sát mà nói, kẻ trước kia bị họ bắt giữ lại thành người nộp thuế, Thẩm Trọng Nhiên thực hưởng thụ loại thay đổi này, hết thấy đều ở trong lòng bàn tay y, duy nhất ngoài ý muốn chính là đứa bé đột nhiên xuất hiện kia, cùng với nam nhân có thể nói là đã mang con y đến trên đời này.

Ban ngày, quán bar không buôn bán, y mỗi ngày đều ở trong quán kiểm toán. Hôm nay y không có tiền văn phòng, mà là trực tiếp ngồi trên sofa ở đại sảnh quán bar, lật xem sổ sách thật dày.

Sinh ý quán bar vẫn rất tốt, tiền mặt lưu động hàng ngày vẫn rất khả quan, xem xong tờ cuối cùng, y buông sổ sách, thân thể nằm trên sofa.

“Làm không tồi.” Sổ sách trật tự rõ ràng, mỗi lần chi thu vào đều rất rõ ràng.”Tháng này tiền thưởng anh lấy gấp hai.”

Nam nhân phụ trách trưởng vụ hơi hơi khom người, mỉm cười nói: “Cám ơn lão bản.” Lão bản luôn luôn thưởng phạt phân minh, đối đãi cấp dưới cũng rất hào phóng.

Gật gật đầu, Thẩm Trọng Nhiên cầm lấy bao thuốc trên bàn, khoát tay đối nam nhân ý bảo hắn có thể đi.

Đám người đi rồi, y nâng hai chân đặt lên bàn, nhìn trần nhà hoa văn tinh mỹ, thả một hơi lại một hơi khói thuốc.

Hôm nay buổi sáng, chờ y giải quyết xong ” vấn đề thân thể ”, khi ra khỏi phòng tắm, Nhiều Tông Lễ đã đi rồi, y cũng mới nhớ tới nam nhân kia trên người không có tiền, không biết hắn đi làm kiểu gì, từ nhà y đến bệnh viện, khoảng cách cũng không tính gần.

Nghĩ đến đây, có vài phần cảm giác làm chuyện xấu, bất quá so sánh cùng chân chính chuyện muốn làm của y, cái này lại không tính là gì.

Lúc này hai nữ nhân từ ngoài cửa tiến vào, là tiểu thư đi làm ở trong điểm. Tiểu thư nơi này đều là trải qua chọn lựa tỉ mỉ, diện mạo mỗi người nhất lưu, dáng người cũng tốt. Hai người vừa thấy lão bản ngồi ở chỗ kia, lập tức lộ ra biểu tình vui sướng.

“Lão bản!” Thanh âm có chút ngọt, nam nhân nào nghe xong tuyệt đối sẽ động tâm.

Thẩm Trọng Nhiên vừa nhắc đầu, hướng hai người, giơ lên khóe miệng.

Yêu cầu cơ bản nhất mà y đối bạn trên giường, trừ bỏ phù hợp sở thích của y, người tình ta nguyện cũng rất trọng yếu, chính là điểm ấy y lại không muốn dùng ở trên người Nhiều Tông Lễ. (Vậy là anh muốn cưỡng bạo ngta sao =.=)

Hai nữ nhân một tả một hữu ngồi vào bên người y, bộ ngực căng tròn còn có váy ngắn phía dưới lộ ra chân dài trắng nõn mê người, đều có ý vô tình đụng chạm y.

Các nàng nói xong một ít nói chuyện vụn vặt không đâu, ở chỗ ta mà nói chính là cái gọi là “Tán tỉnh”, chính là hôm nay, Thẩm Trọng Nhiên hoàn toàn không có tâm tư hưởng thụ cùng hưởng ứng, liền ngay cả đặt tay ở trên đùi cùng vuốt cánh tay ngọc kia, cũng bắt quá là khiến y nhớ tới người khác, ngón tay nam nhân kia càng thon dài hơn ...

“Lão bản!” Đột nhiên có người kêu một tiếng, đánh gãy miên man suy nghĩ của Thẩm Trọng Nhiên

Đối hai nữ nhân bên người giường lên cầm, người sau liền biết điều đứng lên, lưu luyến rời đi. Y nhìn tới nam nhân đang đi đến, người sau hướng y gật đầu, đứng ở bên cạnh y, cúi người nói: “Đã an bài tốt lắm.”

“Ân, tốt là được, cũng không phải đại sự, nhớ rõ nhiều người nhìn, chờ bọn họ xong việc, cho bọn họ rời đi.”

“Đã biết.” Nam nhân gật gật đầu, theo sau còn nói: “Còn có, có người nói hôm trước ở đông khu nhìn thấy một cô gái giống Từ Mạn Sa.”

“Đông khu?” Thẩm Trọng Nhiên mi vừa nhú, “Cô ta sao lại chạy đến chỗ đó? Xác định là đúng sao?”

“Này —— không thể xác định trăm phần trăm.”

“Vậy xác định rồi tái nói cho tôi biết.” Lấy quá gạt tàn đem thuốc tắt, y suy nghĩ, đem gạt tàn ấn đến trên bàn.

Nữ nhân kia vẫn trốn y, đứa nhỏ đều không cần cũng muốn trốn y, xem ra đã rất sợ.

Thẩm Trọng Nhiên ở trong lòng cười lạnh một tiếng, hiện tại mới biết sợ, đáng tiếc đã chậm.

Nhiều Tông Lễ ở bệnh viện, cả ngày tâm thần đều có chút không yên. Hôm nay buổi sáng hắn đến muộn gần một giờ, điều này làm không ai tin được, càng làm cho bọn họ thiếu chút nữa ngã kính mắt chính là, hắn mỗi ngày đều là mặc tây trang đến, hôm nay thế nhưng mặc sơ mi cùng quần bò, nhưng lại không mang kính mắt!

Nhìn quen Nhiều Tông Lễ khôn khéo giỏi giang, hôm nay loại “Hữu nhân ” này tuyệt đối là một phiên phong tình khác, tất cả người nhận thức hắn đều bị kinh ngạc, nhất là nữ nhân, hơn nữa bởi vì quần áo bó sát người, khiến đường cong phần eo hắn hiển lộ không thể nghi ngờ, tuyệt đối có thể dùng gợi cảm để hình dung.

Nhưng những ánh mắt này đối Nhiều Tông Lễ giống như là mũi kiếm nhọn, hắn nhanh chóng đi vào văn phòng mình, mặc vào áo blue trắng, tâm tình giống như ở trên chiến trường mặc áo chống đạn, trời biết những người khác nhìn hắn khiến hắn ghê sợ, có cảm giác danh dự trong chốc lát bị hủy.

Cũng may văn phòng hắn còn có một bộ kính mắt đã dùng, từ ngăn kéo lấy ra kính mắt, sau đó đeo vào, cuối cùng tìm về chính mình một chút. Chính là hôm nay mới vừa bắt đầu, tiếp theo còn có một đoạn thời gian thực dài cần vượt qua

Thời gian công tác kế tiếp, hắn phát hiện rất nhiều thời điểm hắn không thể tập trung tinh thần, liên tiếp phân tâm, chuyện nhìn lâm lịch bệnh lại không chỉ phát sinh một lần, cũng may chỉ có chính hắn biết, bằng không có thể những người khác thật sự sẽ hoài nghi hắn không phải Nhiều Tông Lễ thực sự.

Nhưng là, chuyện này đối Nhiều Tông Lễ mà nói đã là không thể chịu được. Nhu liễu hai mắt, hắn buông sổ liệu trong tay, có chút thất bại nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường. Nhanh đến giờ ăn trưa, bình thường chỉ cần không có giải phẫu, cho dù không đói bụng hắn cũng sẽ đúng giờ đi ăn cơm, nhưng hôm nay lại một chút thèm ăn cũng không có.

Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, đi vào là một y tá hắn không mấy ấn tượng, đối phương có điểm lệ đứng ở cửa nhìn hắn.

” Bác sĩ Nhiều, giờ cơm trưa đã đến, nếu anh có rảnh, không ngại cùng đi chứ?” Thanh âm y tá trẻ tuổi có chút ngọt, hơn nữa bộ dạng cũng coi như xinh đẹp, nhưng điều này trong mắt Nhiều Tông Lễ cũng không có ý nghĩa gì.

“Thật có lỗi, tôi còn có việc.” Một câu, đơn giản sáng tỏ điểm lãnh huyết.

Y tá thần tình thất vọng, cúi đầu ly khai.

Nhiều Tông Lễ cũng không để ý tới, nghịch bút trên tay, lơ đãng miết lịch bàn, nhìn xem ngày, đột nhiên nhớ tới ba năm này những ngày hắn nghỉ phép chưa hề dùng.

Đãi ngộ của bệnh viện này với bác sĩ rất tốt, chi lương nghỉ đông cũng là một trong những phúc lợi, chính là bởi vì vẫn bề bộn nhiều việc cũng những nguyên nhân khác không nhớ được, ngày nghỉ phép của hắn vẫn đều giống nhau, ba năm cộng lại, không sai biệt lắm có gần một tháng nghỉ.

Trước kia hắn nghỉ đều không có việc gì làm, nhưng hiện tại, nghỉ dài hạn tựa hồ là điều hắn cần nhất. Thừa dịp gần nhất trong khoa không bề bộn nhiều việc, không bằng đem toàn bộ ngày nghỉ dùng hết, cũng để hắn có thời gian giải quyết chuyện trước mắt.

Nhớ tới Thẩm Trọng Nhiên, Nhiều Tông Lễ lại là một trận phiền lòng. Mới một ngày, hắn đã bị đối phương đùa giỡn đến sức cùng lực kiệt, kể tiếp thế nào, hắn thật đúng là không dám nghĩ.

Bất quá chuyện xin nghỉ, hắn đã hạ quyết tâm, cho nên trước khi nghỉ trưa sắp chấm dứt, hắn đem đơn xin nghỉ giao lên trên, cũng nhờ hắn cùng viện trưởng có giao tình, đơn xin nghỉ của hắn được thuận lợi thông qua.

Kia một khắc, hắn đột nhiên có loại như trút được gánh nặng

Tan tầm, hắn thu thập một chút, từ văn phòng cầm mấy quyển sách cùng một ít vật phẩm riêng tư, gói thành một hộp chuẩn bị mang đi.

Này tuyệt đối không phải tính toán ở cùng Thẩm Trọng Nhiên, chính là nghĩ trong căn phòng xa lạ tìm kiếm một đồ vật quen thuộc nào đó.

Hắn vừa đi ra ngoài, vừa lo lắng có nên gọi chiếc xe trở về, lại nhớ tới Thẩm Trọng Nhiên nói qua, sẽ phái người tiếp hắn tan tầm. Bán tín bán nghi ra cửa lớn của bệnh viện, tả hữu nhìn nhìn, thật đúng là thấy một chiếc xe vô cùng khả nghi đứng ven đường, chẳng qua chiếc xe kia thoát nhìn thực quen mắt...

Lúc này cửa xe vừa mở ra, từ trên xe bước xuống đích thật là Thẩm Trọng Nhiên. Y cũng thấy được hắn, tựa vào bên xe, đối hắn tươi cười.

Nhiều Tông Lễ không nghĩ tới hắn lại đích thân đến đón hắn, nhưng chỉ là ngoài ý muốn, kinh hỉ một chút cũng không có.

Chờ hắn đi qua, Thẩm Trọng Nhiên nhìn hộp lớn trong tay hắn, liền hỏi: “Làm sao vậy? Bị đuổi việc?”

Nhìn xuống xúc động muốn trợn trắng mắt, Nhiều Tông Lễ mặt không chút thay đổi liền nói: “Xin nghỉ đông.”

Thẩm Trọng Nhiên nghe xong có điểm cao hứng, bất quá cũng không nói gì, chính là giờ giờ cầm.”Lên xe đi!”

“Tiểu Bảo đâu?”

“Ở nhà, người giúp việc tạm thời nhìn, chờ chúng ta trở về, cô ta mới đi.”

Ngồi trên xe, Nhiêu Tông Lễ nhìn túi hành lý sau lưng, nhìn không được nhìn lại, không phải tò mò, mà là thùng kia có điểm quen mắt, giống như trong nhà hắn cũng có một ——

“Đó là của anh.” Thẩm Trọng Nhiên đột nhiên nói một câu, tiếp theo khởi động xe.

Nhiêu Tông Lễ lập tức quay đầu trừng hắn.

“Tôi mới từ nhà anh trở về, giúp anh đem quần áo và vân vân mang đến.” Không để ý tới ánh mắt hắn kinh ngạc, Thẩm Trọng Nhiên thực tự nhiên liền nói “Em hai anh bình thường nhìn thật đủ dọa người.” Nhìn qua so với trạch nam thật rất chuẩn xác.

[Trạch nam: Người luôn ở trong nhà]

“Anh sao có thể tự tiện ——” dừng một chút, Nhiêu Tông Lễ mới nói: “động vào đồ của tôi?”

Thẩm Trọng Nhiên lại vẻ mặt không sao cả.”Tôi cũng không phải trộm của anh, gấp cái gì? Chẳng qua giúp anh cầm vài bộ quần áo. Tôi không ngại anh mặc tiếp của tôi, hay là anh muốn tự mình đi mua?”

Không nói cái gì nữa, Nhiêu Tông Lễ quay đầu đi, nhìn ngoài cửa sổ xe. Biểu hiện lạnh lùng như thế mà xem trong mắt Thẩm Trọng Nhiên lại như giận dữ, chỉ thấy đáng yêu nhiều phần.

Nghĩ nghĩ, y mỉm cười, “Quần lót của anh về hình thức thật đúng là ít a! Không phải đen chính là xám, thực không có tình thú.”

Lời này vừa nói ra, Nhiêu Tông Lễ quả thực như y sở liệu, quay đầu, hung tợn thấp giọng quở trách.”Câm miệng!”

Nhún nhún vai, y ngoan ngoãn ngậm lại miệng, chính là khoe miệng như thế nào cũng không bỏ xuống được, cùng Nhiêu Tông Lễ nhú mày, cắn môi thì là hai tâm trạng đối lập.

Bất quá chỉ im lặng trong chốc lát, lại có người mở miệng, lúc này là Nhiêu Tông Lễ.

“Em út của tôi hiện tại ở đâu?”

Liếc hắn một cái, Thẩm Trọng Nhiên nói: “Trước mắt không biết. Gần nhất thật khó a! Muốn nghe được

chuyện gì không phải dễ dàng như vậy, tôi sẽ lại tiếp tục làm cho người theo dõi!”

Nói tương đương chưa nói. Nhiều Tông Lễ nhú mày, lại nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Thẩm Trọng Nhiên lại bổ sung: “Bất quá chỉ cần cậu ấy không làm chuyện không nên làm, liền không có nguy hiểm.” Ít nhất trên nguyên tắc đúng là như thế.

“Em ấy bất quá là bác sĩ chỉnh hình, có thể làm cái chuyện gì không nên làm?”

Nhiều nhất là đem người ta chỉnh thành dị hình dị dạng, bất quá lấy kỹ thuật của em ba, điểm ấy cơ hồ là không có khả năng.

Thẩm Trọng Nhiên sâu xa khó hiểu liền nói: “Có đôi khi, thoát nhìn tôi phải làm, kỳ thật là anh tôi không nên làm.”

Nhiều Tông Lễ có chút suy nghĩ, nhăn lại mi nhìn y, nghĩ không ra cái gì, Thẩm Trọng Nhiên lại mở miệng.

“Chúng ta muốn hay không đi ăn trước rồi trở về nhà?”

Vốn định nói theo y là được, nhưng ngữ khí đối phương rõ ràng là trưng cầu ý kiến, Nhiều Tông Lễ nghĩ nghĩ, vẫn là nói một câu, “Đi về trước đi.” Hắn không muốn hai người ở bên ngoài ăn cơm.

“Cơm buổi tối thì sao bây giờ?”

“Tủ lạnh nhà anh có rất nhiều đồ ăn, không phải anh tự nấu sao?” Nhiều Tông Lễ có điểm chịu không nổi.

“Có sao?” Y lại vẽ mặt mờ mịt.

“Anh không nấu cơm, vài thứ trong tủ lạnh kia sao lại mua?”

“Tôi đâu biết trong đó có gì?Người giúp việc bỏ gì vào thì tôi liền ăn cái đó! Chỉ cần bên trong không trống rỗng là được.” Thẩm Trọng Nhiên đương nhiên nói.

Quả nhiên, mình không nên đối nam nhân này ôm kỳ vọng, Nhiều Tông Lễ bóp bóp trán nghĩ.

” Trước khi trở về đi qua siêu thị đi.” Sắp đến nhà, Thẩm Trọng Nhiên đột nhiên thay đổi phương hướng, “Bột sữa của tiểu quỷ sắp hết.”

Nhiều Tông Lễ không nói chuyện, mà Thẩm Trọng Nhiên tự nhiên cũng không để ý.

Tới siêu thị rồi, hắn đem xe đến bãi ngầm để xe, lúc này Nhiều Tông Lễ đột nhiên nói: “Anh đi mua đi, tôi ở trong xe chờ anh.” Hắn có chút mệt, hơn nữa không nghĩ cùng Thẩm Trọng Nhiên dạo siêu thị.

Thẩm Trọng Nhiên nhìn nhìn hắn, nhả lại mi.”Một người ngồi ở trong xe thực nhàm chán!”

Anh quản nhiều như vậy! Nhiều Tông Lễ trực tiếp bỏ qua y, nhắm mắt lại chớp mắt. Quá vài giây, hắn nghe được tiếng bước chân người bên người rời đi, bãi để xe phá lệ trống trải.

Một người ở trong xe đích xác có chút nhàm chán, bốn phía trừ bỏ xe cái gì cũng không có, tầng hầm ngầm lại làm cho người ta có loại cảm giác áp bách, Nhiều Tông Lễ ngồi trong chốc lát, từ túi lấy sách của mình ra, nhưng đèn ở bãi đỗ xe cũng không tốt lắm, nhìn nhìn, hắn cảm thấy được mí mắt mình ngày càng nặng —— đáng chết! Hảo muốn ngủ. Trong xe ấm áp dễ dàng nhất làm cho người ta buồn ngủ, rất nhanh, đầu của hắn nhẹ nhàng tựa vào cửa kính, sách trên tay cũng rớt xuống đầu gối.

Không biết ngủ bao lâu, Nhiều Tông Lễ tỉnh lại vẫn đang có điểm mơ hồ, bất quá cảm giác ngủ đủ thật không sai, cái loại cảm giác từ đáy lòng phát ra thỏa mãn, làm cho người ta toàn thân đều trầm tĩnh lại.

Mở mắt ra, hắn trước hết nhìn đến đỉnh xe màu xám, sau đó phát hiện mình từ lúc nào đã nằm xuống ghế dài, khiến hắn ngủ càng thoải mái.

Thoáng nghiêng đầu nhìn nhìn bên cạnh, Thẩm Trọng Nhiên đã trở lại, đang ngồi ở trên ghế tài xế, vẻ mặt nghiêm túc nhìn hắn.

Nhiều Tông Lễ đóng nhắm mắt, phát hiện kính mắt của hắn không thấy.”Ân ——” thân thủ dụi mày dụi mắt, sau đó ngẩng đầu nhìn người trước mặt, hắn mới vừa tỉnh lại, thanh âm còn mang chút giọng mũi, hỏi: “Kính mắt đâu?”

Ngay sau đó, kính mắt là không có, nhưng thật ra trước mắt tối sầm, hắn còn không có phản ứng lại đây là chuyện gì xảy ra, chỉ thấy Thẩm Trọng Nhiên cả người đè ép lại, chặn quang, sau đó môi hắn đã bị chặn lại.

Lần thứ hai, so với lần trước quá sát, lần này là cái hôn rất nồng nhiệt.

“Ngô!” Hắn sợ run một chút, thanh âm lại đều phát không được, đại não phản ứng so với bình thường trì hoãn không chỉ một chút, đợi nhớ tới phải phản kháng, Thẩm Trọng Nhiên đã ôm thắt lưng hắn, thừa dịp hắn phân thần, đem đầu lưỡi với vào miệng hắn.

Chiếc lưỡi có chút lạnh xâm chiếm, ở miệng hắn đảo quanh, đầu Nhiều Tông Lễ nhắm mắt trống rỗng, rồi lại ở thời gian ngắn nhất tỉnh táo lại, vươn nhanh tay, hung hăng kéo lấy tóc người đang trên thân mình, đẩy y ra, nhưng môi hai người vừa chia lìa lại phát ra tiếng vang dâm mỹ không nhỏ.

Nhiều Tông Lễ thở hắt hắt dồn dập, sau khi thuận khí, chuyện thứ nhất là cho Thẩm Trọng Nhiên một quyền!

“Tê!” Hít một ngụm lãnh khí, một bàn tay Thẩm Trọng Nhiên che bụng, cười khỏ, lấy tay sát môi.”Có tất yếu xuống tay nặng như vậy không?”

Nhiều Tông Lễ cắn răng tròng mắt, cảm giác đối phương ở miệng hắt lưu lại, giống như sát thể nào cũng không xong..

“Anh hắt là nên thấy may mắn vì trên tay tôi không có dao!” Nói xong hắt liền giã dựa đứng dậy “Cút ngay!”

Nhẹ giọng cười cười, Thẩm Trọng Nhiên đột nhiên bắt lấy tay hắt, hơn nữa thành công ngăn lại ý đồ muốn rút tay về của đối phương.

“Ừ, anh thật sự không muốn thử với tôi?”

Bộ dáng Nhiều Tông Lễ cắn răng ở trong mắt hắt rất đáng yêu, rõ ràng là lão nam nhân lạnh như băng, sao có thể đáng yêu như vậy chứ?

“Thử cái gì?”

“Làm tình a!”

Nhiều Tông Lễ biến sắc, so với bị bốn nữ nhân cùng chia tay còn ác liệt hơn.

Thẩm Trọng Nhiên lại tự chiếu cố mục đích bản thân, nói tiếp.”Tôi đối với anh có cảm giác. Hôm nay người khác khiêu khích tôi, tôi cũng chưa cảm giác, nhưng mới vừa nhìn đến bộ dáng anh ngủ đến mơ mơ màng màng, tôi đã muốn thân anh!”

[Thân = hôn]

Y thổ lộ một phen, ở trong mắt Nhiều Tông Lễ xem ra ngay cả chó má cũng không bằng, nhin xuống xúc động muốn chửi ầm lên, hắt hít sâu một lần, mới ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mắt, “Anh bao nhiêu tuổi?”

Cứ việc nghi hoặc, Thẩm Trọng Nhiên vẫn là trả lời chi tiết.”Hai mươi sáu.”

“Tôi năm nay 30.” Hắt dùng sức rút tay ra khỏi tay Thẩm Trọng Nhiên “Anh tìm một so với anh lớn hơn bốn tuổi làm tình nhân trên giường, lại đồng dạng là nam nhân, anh không biết là có điểm rất [dị thường

] sao?” Cường điệu chữ “ dị thường”, Nhiều Tông Lễ có thể dùng như vậy để hình dung.

Có điều đối phương lại như là không thèm quan tâm, “Tôi vốn có thể nhận nam nhân, hơn nữa ——” Thẩm Trọng Nhiên tà cười, đánh giá nam nhân đang ở tư thế bán nằm “Anh cũng không già, đang ở tuổi mà nam nhân tối khiêu gợi đó thôi.”

“Đủ rồi!” Loại khích lệ này hẳn tuyệt đối cao hứng không được, cũng sẽ không cảm tạ y.

Nhắm mắt lại thở dài, Nhiều Tông Lễ nghiêm mặt nói: “Tôi lặp lại lần nữa, tôi vì em út của tôi cùng Tiểu Bảo mới ở cùng anh, trước hành vi của anh tôi có thể không gọi là “ bắt cóc “, nhưng nếu anh tiếp tục loại hạ lưu quấy rầy này, tôi có thể lại lần nữa phải lo lắng.”

Hắn cũng không phải ở uy hiếp y, chính là hy vọng y biết, bất luận kẻ nào đều cũng có vị trí giới hạn.

“Tôi nhiều nhất cũng chỉ là đến làm bảo mẫu, đối với loại này trò chơi lạm giao này của anh tôi không có hứng thú.”

Im lặng nghe xong, Thẩm Trọng Nhiên cũng không có nói, chính là nhìn hắn. Trong xe nhất thời một mảnh yên tĩnh, hai người nhìn đối phương, tiếng hít thở cùng thở dốc mỏng manh hòa cũng một chỗ, phân không rõ là của ai.

“Nếu ——” Thẩm Trọng Nhiên tạm dừng một chút, “Tôi nói không phải trò chơi thì sao?” Không biết là vô tình hay là cố ý phóng thấp thanh âm, nghe lên so với bình thường trầm ổn rất nhiều, lời nói ra càng có tính thuyết phục

Nhiều Tông Lễ ngẩn người, còn không hiểu được đây là ý tứ gì, một trận chuông liên đánh vỡ không khí khác thường này.

Thẩm Trọng Nhiên lại thâm trầm nhìn hắn một cái, mới ngồi trở lại ghế tài xế, từ trong tay áo lấy điện thoại ra.

“Uy?”

Từ trên ghế ngồi dậy, Nhiều Tông Lễ bên cạnh chỗ để nước hoa ô tô tìm được mắt kính của mình, đeo xong, tâm tình cũng bình tĩnh không ít.

Lúc này Thẩm Trọng Nhiên tắt điện thoại, vừa khởi động xe vừa nói với hắn: “Người giúp việc hỏi tôi khi nào thì trở về, nhà cô ấy nhất thời có việc gấp.”

Không đáp lời, Nhiều Tông Lễ thân thủ chỉnh quần áo, ngồi lên ghế.

Bị không nhìn, Thẩm Trọng Nhiên cũng không nói cái gì nữa, chính là cười, sau đó chuyển tâm lái xe.

Chính là xe chạy đến một nửa, Nhiều Tông Lễ đột nhiên nghiêng đầu nhìn y một cái, nhú mi một chút, lại quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Từ trong gương, Thẩm Trọng Nhiên đem hết thấy thu vào đáy mắt, không bỏ lỡ thấy hấn ửng đỏ hai má, nhin không được giơ lên khóe miệng.

Về đến nhà, người giúp việc đã muốn đợi đến nôn nóng, nhìn đến bọn họ trở về, không chờ bọn hắn đem đồ vật này nọ buông liền vội vàng đem Tiểu Bảo giao cho Thẩm Trọng Nhiên, liên tục nói vài lời thành thật xin lỗi liền rời đi.

Ánh mắt cái mũi Tiểu Bảo đều hồng hồng, vừa thấy là biết mới vừa khóc, tới trong ngực Thẩm Trọng Nhiên rồi vẫn không an phận, vịn vịn thân thể phì nột nhỏ, muốn thoát ly “Ma trảo”.

“Này xú tiểu tử sao chỉ cần đổi người liền không ngoan ngoan? Lại khóc! Có phải nam nhân hay không a?” Thẩm Trọng Nhiên cắn răng khó chịu nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, nhạ tiểu tử kia lại một trận giấy dựa.

Nhiều Tông Lễ xem không đành lòng, buông đồ vật liền đi tới tiếp nhận, cau mày đối Thẩm Trọng Nhiên nói: “Anh có thể hay không đừng luôn xú tiểu tử, xú tiểu tử gọi nó? Còn có nó hiện tại không thể tính là nam nhân.”

Loại cách gọi này của lão ba kêu con trai, ít nhất nếu quá mười mấy năm mới dùng được.

“Nó lại không có tên họ. Nói, tôi là ba ba, gọi là gì đều không sao cả!”

Nó không có tên họ còn không phải anh không giúp nó một tay sao! Nhiều Tông Lễ ở trong lòng thay Tiểu Bảo tức giận bất bình, bất quá hấn suy nghĩ vài ngày cũng không nghĩ ra tên, kỳ thật cũng là tám lạng nửa cân.

Thẩm Trọng Nhiên cởi áo khoác ném tới xô pha, xoay người nhìn đến Tiểu Bảo ghé vào trên vai Nhiều Tông Lễ, đột nhiên nghĩ hỏi bọn hắn như vậy thoát nhìn có phải hay không rất giống người một nhà, bất quá nghĩ đến hậu quả, vẫn là phóng ở trong lòng, cười cười thì tốt rồi.

“Tôi đói bụng! Cơm chiều làm sao bây giờ?” Y hỏi một câu.

Nhiều Tông Lễ đem tóc mình từ trong tay Tiểu Bảo rút ra, tức giận trả lời, “Một người bé đứa nhỏ, một người nấu cơm, cho anh chọn.”

Cần nhắc vài giây, Thẩm Trọng Nhiên liền đem Tiểu Bảo từ trên người Nhiều Tông Lễ “kéo” xuống.

Tựa hồ sớm liệu định hần sẽ như vậy, Nhiều Tông Lễ nhận mệnh cầm đồ mới mua trong siêu thị vào phòng bếp.

Thẩm Trọng Nhiên sẽ không nấu cơm, nhưng hoàn toàn không tự hỏi Nhiều Tông Lễ có thể hay không, nguyên liệu hần mua để nấu ăn đều rất tốt, nhưng nếu để nấu nướng thì mỗi người một khác.

Nhìn gói to một bộ dạng kỳ dị, ngay cả tên cá đều kêu không được, Nhiều Tông Lễ có loại xúc động đem cá trực tiếp đưa đến trước mặt Thẩm Trọng Nhiên, để y tự ăn sống.

Một trận bận rộn, hần cuối cùng bưng đồ ăn đi ra phòng bếp.

Phòng khách, Thẩm Trọng Nhiên hai chân gác lên bàn uống trà xem TV, cầm trong tay lon bia, một ngụm một ngụm uống, hạo không được tự nhiên, Tiểu Bảo nằm ở bên cạnh, trong tay cầm lấy con thỏ rất nhỏ lay qua lay lại.

Nhìn một lớn một nhỏ trước mắt, giật giật môi, hần không được tự nhiên phun ra một câu, “Ăn cơm thôi.” Rõ ràng là ba chữ bình thường, giờ phút này nói ra đã là kì tích.

“Úc!” Thẩm Trọng Nhiên ngẩng đầu buông bia, “Muốn hay không tôi đi lấy đồ ăn?” Kết quả vừa quay đầu lại, Nhiều Tông Lễ đã không thấy bóng người.

Thời điểm ăn cơm, Nhiều Tông Lễ dị thường im lặng, Thẩm Trọng Nhiên nhìn sắc mặt hần không tốt, nghĩ đến hần còn vì chuyện vừa rồi tức giận, cũng không mở miệng, trong lúc nhất thời phòng khách chỉ có thanh âm chiếc đĩa cùng bát đũa chạm, ngẫu nhiên hỗn loạn thêm vài tiếng Tiểu Bảo oa oa ngô ngô kêu nhẹ.

Trên bàn tuy rằng là đồ ăn đơn giản, Thẩm Trọng Nhiên mua mấy nguyên liệu trân quý đều vô dụng, bất quá, loại cơ hội có thể ở nhà ăn đồ ăn nóng hổi, hần đã thật lâu chưa từng có. Thử một miếng rau xào xanh biếc, ngọt nhẹ thơm giòn lập tức khiến hần thêm ăn hơn nhiều.

“Taynghề của anh thật không sai a!” Nhịn không được khích lệ một chút.

Nhiều Tông Lễ tay trái chậm rãi giơ lên chiếc đĩa, cũng không ngẩng đầu nhìn hần, bình tĩnh nói một câu, “Taycủa tôi, cũng không chỉ biết giải phẫu.” Bộ dáng hần ăn cơm dị thường tao nhã, điểm ấy chỉ cần gấp qua là có thể cảm thấy.

Bản thân nói không có gì, chính là xứng thượng vẻ mặt của hần, khiến cho người ta cảm giác không thiện ý. Bất quá Thẩm Trọng Nhiên tuyệt đối sẽ không để ý, bởi vì y đã quen.

Chính là im lặng không bao lâu, Thẩm Trọng Nhiên lại không chịu cô đơn, bụng đã có tám phần ăn no khiến y thả tốc độ ăn chậm lại, cắn chiếc đĩa nhìn nam nhân đối diện, người sau hơi hơi cúi đầu, có thể nhìn đến sau kính mắt là một hàng lông mi dài.

“Anh làm bác sĩ đã lâu?” Mãi mới tìm được một câu hỏi đúng đắn.

Nhiều Tông Lễ mí mắt cũng không nâng một chút, “Àn.”

“Vẫn là khoa phụ sản?”

“Àn.”

“Có hay không có qua bạn gái?”

Hắn rút cục ngẩng đầu nhìn thoáng qua, Sau đó thản nhiên nói câu, “Đã.”

Thẩm Trọng Nhiên lập tức lộ ra mỉm cười, cảm thấy hứng thú, “Kia ——” vẻ mặt bất quá lên, “Cùng mấy người nữ nhân đã làm “yêu “?”

Chiếc đĩa của Nhiều Tông Lễ nhất thời đứng ở giữa không trung, một giây sau, gấp đậu xanh bỏ vào trong bát, bưng lên bát liền ăn.

Vấn đề tối cảm thấy hứng thú không được trả lời, Thẩm Trọng Nhiên thực thất vọng, nhưng lập tức lại thần bí hề hề hạ giọng hỏi: “Uy! Anh có phải hay không thật sự giúp nữ nhân đỡ đỡ rồi đối nữ nhân không có hứng thú?”

“Ba!”

Chiếc đĩa bị dùng sức đập đến trên bàn, Nhiều Tông Lễ mạnh đứng lên, ánh mắt vô cùng sắc bén nhìn y, lạnh lùng mang theo cổ áp lực phần nộ.

“Cho dù tôi đối nữ nhân không có hứng thú, cũng không có nghĩa là tôi sẽ đối nam nhân cảm thấy hứng thú.” Cuối cùng bồi thêm một câu, “Nhất là như anh vậy!” Nói xong liền trở về phòng, cũng không quay đầu lại .

Thẩm Trọng Nhiên ngồi ở tại chỗ, nhìn bóng lưng hắn, vươn đầu lưỡi liếm liếm chiếc đĩa, một trở về một bộ như cũ.

Y nghĩ, khi đối mặt với người mình, chính mình đại khái có chút khuynh hướng thích ngược đi.

5. Chương 5

Tuy rằng hôm nay mới là ngày nghỉ đầu tiên của kì nghỉ đông, nhưng buổi sáng Nhiều Tông Lễ vẫn bị điện thoại gọi về bệnh viện.

Mấy ngày nay trong khoa phụ sản có ba vị bác sĩ bởi vì trong nhà có việc gấp mà không thể không xin phép, nhân viên trong bệnh viện không đủ nghiêm trọng, lại liên tiếp có mấy người sản phụ tình trạng không tốt nhập viện, đành phải thỉnh Nhiều Tông Lễ mới vừa được nghỉ, tạm thời trở về trực ban một ngày.

Thẩm Trọng Nhiên mới vừa rời giường không bao lâu, thân thể trần trụi, còn buồn ngủ mà đi đến phòng khách, liền nhìn thấy Nhiều Tông Lễ đang ở cửa đổi giày, không khỏi hỏi: “Anh đi đâu a?”

Không quay đầu lại, Nhiều Tông Lễ đi xong giày, đứng lên.

“Đi bệnh viện.”

“Không phải nghỉ sao?” Thẩm Trọng Nhiên một bên ngáp, một bên hỏi.

Cầm lấy túi xách, Nhiều Tông Lễ đẩy kính mắt, nhìn y một cái.

“Bệnh viện không đủ người, tôi đi trực thay. Tiểu Bảo còn ngủ, chờ nó tỉnh thì đừng quên trước thay tã cho nó, sau đó pha sữa cho nó uống.”

Thẩm Trọng Nhiên vặn vẹo thắt lưng lười biếng, nhúu nhúu mày ” Bệnh viện các anh sao ít người thế? Tìm ai trực thay không được sao còn muốn tìm anh?”

Trả lời y chính là tiếng đóng cửa không chút do dự của Nhiều Tông Lễ.

Nhìn thoáng qua cửa đã đóng, Thẩm Trọng Nhiên xoay người vuốt nhẹ mái tóc lộn xộn, trở về phòng rửa mặt súc miệng rồi đi ăn điểm tâm cùng uống cốc sữa đậu nành trên bàn, buông cái ly xuống, phát hiện dưới chén đĩa trên bàn còn kẹp một tờ giấy, cầm lấy vừa thấy là do Nhiều Tông Lễ lưu, mặt trên viết nếu bữa sáng lạnh, phải hâm nóng rồi mới ăn.

Nhìn nét chữ ngay ngắn lưu lại trên tờ giấy, y hơi nhướn mày. Mình đích xác hay ăn đồ ăn lạnh, rất nhiều khi đói đến mức lấy đồ ăn trong tủ lạnh ra liền ăn ngay, lười đun nóng, nhưng từ khi Nhiều Tông Lễ đến, y liền không còn phải ném qua đồ ăn lạnh nào nữa.

“Lão nam nhân lắm miệng ——” nói là nói như vậy, y vẫn xắn một miếng trứng rán ném một chút, vẫn còn hơi ấm, không tính lạnh, bất quá chờ y rửa mặt rồi thay đồ xong thì cũng không khác đồ lạnh là mấy..

Quên đi, đợi một lát nữa hâm nóng đi! Dù sao hôm nay y có rất nhiều thời gian.

Lại cúi đầu nhìn thoáng qua tờ giấy trên tay, nói thật, nhiều năm đều ở một mình, nếu có thể có người viết tờ giấy dặn dò lưu lại như thế, vẫn là làm cho người ta cảm giác được vài phần ấm áp.

Nhiều Tông Lễ cùng trong tưởng tượng của y giống nhau, là nam nhân chán nản, lạnh lùng, thậm chí có vài phần nhàm chán, nhưng ngay cả như vậy, y vẫn cảm thấy được ở trong sự lạnh lùng của hắn cũng tìm được vài điểm đáng yêu.

Nam nhân 30 tuổi, cá tính nghiêm cẩn, nói chuyện không nề mặt, vừa không lồi đời cũng không khéo đưa đẩy, cái loại cá tính này, rất ít sẽ có nữ nhân chịu được đi?

Bất quá, đối với Nhiều Tông Lễ như vậy, y giống như sớm đã thành thói quen.

Lần đầu tiên nhìn thấy Nhiều Tông Lễ, liền cảm thấy được cá tính của nam nhân này tuyệt đối không vui vẻ, nhưng là Nhiều Tông Lễ mỗi khi hắn nói chuyện với y, cái loại ngữ khí cùng thái độ của hắn cũng không làm y chán ghét, tương phản, mỗi khi Nhiều Tông Lễ đối y mắt lạnh, hoặc là bị y đùa đến lộ ra biểu tình thần nhiên chán ghét, y ngược lại cảm thấy thực có ý tứ.

Y cũng không phải thích bị coi thường, người ta càng không nghĩ để ý đến y, y lại càng vui vẻ, trên thực tế dám đối y như vậy, cho tới bây giờ chỉ có Nhiều Tông Lễ mà thôi.

Bối cảnh y cũng không tốt, hỗn quá hắc đạo, tiến vào ngục giam, nhân tình ấm lạnh này nọ, mười mấy năm trước y cũng đã lĩnh hội qua.

Đem Nhiều Tông Lễ bắt đến cũng là tình huống bất buộc, cũng là y nhất thời hứng khởi. Y thừa nhận, chính mình có nho nhỏ tư tâm, khi Tiểu Bảo vẫn khóc không ngừng, trong lòng y nghĩ chính là: so với bảo mẫu và vân vân, nam nhân kia vẫn thích hợp hơn.

Tưởng tượng thấy hình ảnh Nhiều Tông Lễ có nề nếp lại giống vú em ôm đứa nhỏ, vì thế, y quyết định, Nhiều Tông Lễ cứ như vậy bị trói mang về.

Về phần em trai hắn, Nhiều Tông Tuấn, kỳ thật y căn bản không biết đối phương ở nơi nào, duy nhất một chút manh mối, cũng là vì lưu lại Nhiều Tông Lễ mà phái người hỏi thăm đi ra đích.

Nam nhân thôi! Vì đạt tới mục đích mà không từ thủ đoạn, cũng là tình lý. Bất quá đợi cho Nhiều Tông Lễ sau khi biết chân tướng thì sẽ thế nào, y cũng có thoáng lo lắng đến hậu quả, cho nên mới tìm người tiếp tục đi hỏi thăm tin tức, xem như lấy cớ.

Bởi vì phân chốt dạ kia, y quyết định buổi tối hôm nay đem cơm chiều làm tốt, đợi Nhiều Tông Lễ trở về ăn. Đương nhiên, nói dễ nghe là nấu cơm, kỳ thật chính là kêu cơm bên ngoài.

Mới vừa nghĩ đến đây, trong phòng lại truyền ra tiếng khóc trẻ con.

Thẩm Trọng Nhiên thất bại vỡ cái trán thật mạnh. Thối tiểu quỷ lại bắt đầu khóc! Như là có cảm giác, mỗi lần chỉ cần Nhiều Tông Lễ không ở, lúc Tiểu Bảo tỉnh lại, chuyện đầu tiên của nó tuyệt đối là phải khóc, xem ra hôm nay lại là một ngày khó được bình an.

Quả thực, Tiểu Bảo khóc khóc nháo nháo náo loạn đến gần trưa, giữa trưa cũng ngủ vì quá mệt, Thẩm Trọng Nhiên nhân cơ hội này gọi điện thoại đến quán bar kêu cơm, cho bọn họ đúng giờ đưa đồ ăn lại đây, sau đó lại gọi điện thoại nói cho Nhiều Tông Lễ, muốn hỏi hần tằm nào thì về, nhưng di động Nhiều Tông Lễ lại ở trạng thái tắt máy.

Buổi tối, đồ ăn được đưa đến đúng giờ, tất cả đều là mỹ thực mới ra lò, mỗi một đĩa đồ ăn đều còn hừng hực nóng. Bày biện xong, Thẩm Trọng Nhiên rất có “Cảm giác thành tựu” nhìn một bàn đồ ăn đầy.

“Lão nam nhân, có thể khiến tôi quan tâm đến vậy, anh chính là người đầu tiên nha.” Kế tiếp sẽ chờ lão nam nhân trở về, “Cảm động đến rơi nước mắt” cùng y ăn cơm.

Chính là y vẫn đợi cho đến khi cơm chiều biến thành ăn khuya, Nhiều Tông Lễ vẫn chưa trở về.

Tiểu Bảo đã muốn ngay cả khí lực để khóc cũng đều không có, ngủ lại tỉnh, uống sữa rồi lại nặng nề ngủ.

Thẩm Trọng Nhiên đợi Tiểu Bảo ngủ say, vốn nghĩ đợi Nhiều Tông Lễ trở về, kết quả ở sô pha ngủ rồi dậy hai lần vẫn không thấy người trở về, di động cũng không có người tiếp.

Tuy rằng một đại nam nhân có lẽ không thể xảy ra chuyện gì, nhưng vì lo lắng nhiều, Thẩm Trọng Nhiên vẫn cảm thấy được bản thân có phải hay không có điểm lo lắng thái quá?

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, mười một giờ ba mươi lăm phút, đợi thêm lát nữa, y nên đi ăn chút điểm tâm. Nhưng bụng y đã đói không thể đói hơn.

Không nghĩ chờ đợi thêm nữa, y vô cùng khó chịu ngồi vào ghế, cầm lấy chiếc đĩa mới vừa giơ lên, đột nhiên lại dừng lại. Nhìn nhìn đồ ăn trên bàn đã lạnh, thở dài, y buông chiếc đĩa, cầm lấy một đĩa đồ ăn cho vào lò vi sóng.

Nhiều Tông Lễ đến tận rạng sáng mới về. Thẩm Trọng Nhiên là con cú, hơn nữa vừa rồi cũng ngủ được mấy hồi, sớm đã không biết mệt mỏi, khi ngoài cửa truyền đến tiếng mở khóa, y vẫn đang ngồi ở phòng khách xem phim khuya, kênh phim nước ngoài là kênh hiếm ai có thể thu được. Vừa nghe đến tiếng vang, y vội vàng chuyển sang kênh bình thường, kênh này đang chiếu phim hoạt hình trẻ con.

Nhiều Tông Lễ vừa đẩy cửa vào, Thẩm Trọng Nhiên lập tức từ sô pha đứng dậy.”Sao hiện tại mới trở về?”

Chỉ thấy quần áo Nhiều Tông Lễ hơi nhăn, mái tóc khi sáng cầu kì tỉ mỉ nay lại loạn thành một mớ, biểu tình cũng rất kỳ quái, sắc mặt lại kém đến không thể được.

Hắn nhìn nhìn Thẩm Trọng Nhiên, cúi đầu, chậm rãi thay đổi giày rồi đi vào phòng khách.

“Ừ?” Thẩm Trọng Nhiên không khỏi kỳ quái, vẻ mặt đối phương hoảng hốt, cùng buổi sáng trước khi đi ra ngoài là hai trạng thái đối lập: “Anh làm sao vậy?”

Nhiều Tông Lễ không nhìn y, thẳng hướng trong phòng đi.”Không có gì.”

Không có gì mới là lạ! Thẩm Trọng Nhiên tiến lên cầm lấy cánh tay Nhiều Tông Lễ, nhưng hắn vẫn cứ tiếp tục đi về phía trước, Thẩm Trọng Nhiên tức giận, dùng một chút lực, đem nam nhân giống như linh hồn vật vờ đến trước mặt, có điểm thô lỗ nâng cầm hắn lên, hung tợn gầm nhẹ.”Anh khiến tôi đói bụng, lại còn đợi anh toàn bộ buổi tối, hiện tại một câu không có gì là có thể đuổi tôi sao? Hôm nay anh ... con mẹ nó nếu không nói ra nguyên do, tôi hiện tại liền cưỡng anh!”

Nếu là mấy câu nói này lúc bình thường, Nhiều Tông Lễ luôn khinh thường, bất quá hôm nay tâm tư hắn rõ ràng không ở đây. Thẩm Trọng Nhiên niết cầm hắn có chút đau, nhưng hắn lại không có khí lực phản kháng.

Nhìn khuôn mặt Thẩm Trọng Nhiên gần trong gang tấc, hắn nghĩ nghĩ, cúi hạ mắt, chậm rãi nói: “Hôm nay, một sản phụ trong bệnh viện, còn có đứa bé trong bụng cô ấy, cùng chết.”

Thẩm Trọng Nhiên ngẩn người, lực đạo trên tay nhất thời phóng nhẹ không ít.

Nhiều Tông Lễ nhắm mắt. Sản phụ kia nhập viện lúc sáng, đứa nhỏ sinh non không nói, thân thể người mẹ còn bị bệnh tim, thân thể như vậy sinh đứa nhỏ quả thực chính là tự sát.

Trước khi hắn tiến phòng giải phẫu, phụ thân đứa nhỏ thống khổ đối hắn quỳ xuống, van cầu hắn cứu vợ anh ta. Bởi vì thương nàng, thân thể không tốt vẫn muốn vì chồng sinh đứa nhỏ, dù mọi người cùng bác sĩ khuyên can nhưng nàng vẫn nhất quyết sinh con.

“Bác sĩ cầu người cứu cứu cô ấy! Tôi không thể mất đi cô ấy! Cầu anh!” thanh âm nam nhân thoát phá bất lực, hiện tại giống như tiếng vọng ở bên tai.

Trước khi hắn giải phẫu, đã có một vị bác sĩ phẫu thuật trước nhưng rất nhanh, thân thể sản phụ liền duy trì không được, không chỉ có như thế, xuất huyết rất nhiều..

Hắn chưa kịp xem đứa bé trong bụng nàng thế nào, tim nàng đã đình chỉ đập, tình huống này, khiến máu trong người hắn đông cứng, đây là lần đầu tiên, có người chết trong ca phẫu thuật của hắn.

Thẩm Trọng Nhiên nhìn người trước mắt môi khẽ run, phát hiện hắn thật sự không thích hợp.

“Ừ! Làm sao vậy? Anh không phải bác sĩ sao? Chẳng lẽ còn sợ người chết?”

Lắc đầu, Nhiêu Tông Lễ cười khổ một chút.

“Tôi không phải sợ người chết, là sợ có người sẽ chết —— ”

Lúc trước lựa chọn khoa phụ sản, chính là bởi vì đây là địa phương duy nhất ở bệnh viện có thể nói chúc mừng, mọi người tới nơi này đều vui vẻ hưng phấn. Chính là ngay cả như vậy, vẫn là sẽ có người chết ...

“Tôi đáng nhẽ nên sớm đến đó hơn ... Hoặc là tôi không nên nghỉ ...”

“Nói chuyện ma quỷ gì vậy!” Thẩm Trọng Nhiên dùng sức nhéo mặt hắn một cái, đánh gãy cái biểu tình đem lỗi đổ hết cho mình rồi tự trách này.”Nếu anh nói như vậy, tôi mà biết nữ nhân kia sẽ có con, tôi sẽ không làm tình đâu!”

Quả nhiên, Nhiêu Tông Lễ ngẩng đầu, liếc y một cái, nhú nhú mày vì cách nói thô tục này.

Nhìn đến biểu tình quen thuộc, Thẩm Trọng Nhiên mới hơi chút nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi bộ dáng kia của hắn, thật sự là làm cho người ta không quen.

“Tốt lắm, kia cũng không phải anh sai, làm nữ nhân kia mang thai cũng không phải anh, lên bàn phẫu thuật giống như ra chiến trường, sinh tử đều là thiên định, chỉ cần anh tận lực, cũng đã hoàn thành sứ mệnh của bác sĩ.” Một bên nói thông với hắn, Thẩm Trọng Nhiên một bên lại nhéo mặt hắn, vừa rồi nhéo một cái, cảm thấy thực thích.

Hơn nữa loại động tác nhỏ thân mật này hình như Nhiêu Tông Lễ không có ý bài xích, sẽ không biết nói có phải hay không do tâm tình không tốt mà không phát giác.

Thân thủ xoa nhẹ hai má hơi hơi phát đau, Nhiêu Tông Lễ thản nhiên hỏi: “Phải không?”

Nhìn mặt hắn bị chính mình niết hồng, Thẩm Trọng Nhiên vừa lòng cười cười.

“Đương nhiên. Việc hiện tại anh phải làm là đi tắm rửa, sau đó cơm nước xong thì hảo hảo ngủ một giấc.” Nói xong cúi đầu ngủ gật, “Trên người anh còn có mùi máu tươi.”

Nhiêu Tông Lễ nhất thời chấn động.

Phát giác mình nói sai, Thẩm Trọng Nhiên biết hắn lại bắt đầu loạn nghĩ, vội vàng đem hắn hướng trong phòng.

“Được rồi! Đừng loạn nghĩ nữa, một người thoát nhìn thành thực như thế sao lại để tâm chuyện vụn vặt?! Nhanh đi tắm! Nếu không tắm, tôi giúp anh tắm nhé!”

Bị y cứng rắn đẩy vào trong phòng, Nhiều Tông Lễ quay đầu lại nhìn y một cái, trước khi xoay người, nhẹ giọng nói: “Cám ơn.”

Điều này từ khi hai người “ ở chung” với nhau, là lời nói đầu tiên hần tới khách khí cùng xuất phát thực tâm đối y.

Thẩm Trọng Nhiên chưa kịp tỉnh tể thưởng thức, đối phương đã vào phòng tắm, chính là vừa rồi khi y nhìn liếc một cái, thấy ánh mắt hần ướt át, biểu tình hơi “Ngượng ngùng” cùng môi hơi cắn lại, là biểu tình mà tới bây giờ y chưa thấy qua.

Quả nhiên, thời điểm nam nhân yếu ớt cũng có một phen ý nhị khác. Thẩm Trọng Nhiên nhất thời cảm thấy được hình tượng của mình cao lớn lên không ít.

Nhiều Tông Lễ tắm rửa thay đổi quần áo xong, đi ra ăn chút liền trở về phòng ngủ.

Thẩm Trọng Nhiên nhìn dáng vẻ của hần so với vừa rồi hảo rất nhiều, cũng không nghĩ nhiều lắm, tự mình cũng trở về phòng ngủ.

Chính là khi bắt đầu ngày mới, y đứng ở WC, lúc sau cảm thấy khát, liền muốn tới phòng bếp tìm nước uống, kết quả mới ra cửa phòng, ngay tại phòng khách liền thấy Nhiều Tông Lễ đang ngồi ở sofa, như vậy, làm cho người ta liếc mắt một cái liền biết hần cả đêm không ngủ.

Ông trời! Lão nam nhân này sẽ không mắc chứng u buồn đi?!

Thẩm Trọng Nhiên vội lau mặt, cũng không để ý hình tượng mới ngủ dậy của mình thế nào, lôi kéo quần áo trên người, đi đến sofa bên cạnh, vỗ vỗ vai hần.

“Anh sáng sớm không ngủ lại ra đây làm gì? Trục ca sáng sao?”

Tựa hồ luôn luôn ở trong trạng thái tự hỏi, Nhiều Tông Lễ chậm rãi ngẩng đầu, nhưng không nhìn y.

“Không có biện pháp, ngủ không được.” Hần nhắm mắt lại, lại nhớ đến hình ảnh trong bệnh viện, không nghĩ tới mình nguyên lai vô dụng như vậy.

“Chắc chắc!” Cắn chặt răng, Thẩm Trọng Nhiên lại vò vò cái đầu vốn đã loạn. Y không phải cảm thấy Nhiều Tông Lễ thực phiền, chính là chưa từng có nghĩ tới nam nhân này sẽ có một mặt như vậy, vẫn có thói quen nhìn “Nữ vương dạng ” của hần, bây giờ thực sự còn có điểm không quen.

“Anh trở về ngủ a.” Nhiều Tông Lễ nhẹ nhàng thúc giục, “Tôi hiện tại bắt đầu nghỉ đông, có ngủ hay không... cũng không việc gì.”

Y hiện tại trở về ngủ được mới là lạ! Thẩm Trọng Nhiên nhìn thoáng qua nam nhân trên sofa, nhận mệnh ngồi bên cạnh hắn.

Nhiều Tông Lễ vừa muốn quay đầu, lại đột nhiên bị Thẩm Trọng Nhiên ôm vào trong ngực, một bàn tay ấm áp áp lên sau ót hắn, đem đầu hắn ấn vào ngực y.

“Anh ——” trên người đối phương hiện tại không có mùi khói thuốc cũng nước hoa, hơi thở nam tính tự nhiên khiến hắn ngây ra một lúc.

“Muốn chết! Vốn cho anh tới chiều cổ thối tiểu quỷ, kết quả hiện tại tôi lại phải chiều cổ anh ” Miệng nói lảm nhảm, Thẩm Trọng Nhiên động tác thô lỗ cũng không mất ôn nhu, y đem cả người Nhiều Tông Lễ ôm vào trong ngực, có điểm bất đắc dĩ liền nói: “Trước nói cho anh, tôi sẽ không an ủi người, đem chiều hồng nữ nhân trong hộp đem áp dụng với anh cũng không hợp, anh nếu ngủ không được cứ nằm như vậy, tôi hy sinh cái ôm đầy ấm áp của tôi một lúc là được.”

Đích xác, thực ấm áp —— Nhiều Tông Lễ hơi hơi nhắm mắt lại.

“Bình thường không biết có bao nhiêu tiểu thư muốn hướng trong ngực tôi nằm cũng chưa có cơ hội, hôm nay xem như tiện nghi anh.” Tuy rằng nói như vậy, nhưng thân thể Nhiều Tông Lễ hoàn toàn bất đồng tới nữ nhân, ôm lấy cũng rất có cảm giác, đặc biệt chỉ cần hơi thở của hắn phả lên người, chậm rãi, như là khiêu khích, khiến y rất ngứa, nghĩ động rồi lại không thể động.

“Tôi nói, anh đến cùng ——” rụt lui cổ, thật sự chịu không nổi cảm giác khiêu khích gần như vậy, Thẩm Trọng Nhiên tức giận cúi đầu muốn mắng người, Nhiều Tông Lễ lại không biết khi nào đã nhắm mắt lại ngủ.

Không phải nói ngủ không được sao? Giờ lên khoe miệng, Thẩm Trọng Nhiên nhìn sườn mặt hắn khi ngủ say. Hắn vẫn là người đầu tiên ở trong ngực y mà ngủ được như thế! Cũng không biết cái này tính là y có mị lực cao, hay là căn bản không có mị lực?

Thân thủ nhẹ nhàng néo néo mặt Nhiều Tông Lễ, nam nhân trong lúc ngủ mơ không hề phản ứng, ý xấu Thẩm Trọng Nhiên lại khởi, lại néo néo mũi hắn, lúc này Nhiều Tông Lễ nhú nhú mày, ở trong ngực y mà động đập đi xuống.

Ách —— bất động không nói, cái này vừa động, Thẩm Trọng Nhiên mới phát hiện hắn đang ngồi ở trên bộ vị mẫn cảm của mình.

“Ừ...” Hừ nhẹ một tiếng, Nhiều Tông Lễ theo bản năng ở cổ Thẩm Trọng Nhiên cọ cọ.

“Kháo! Đừng lộn xộn nữa!” Không biết buổi sáng khi nam nhân mới ngủ dậy đều thực dễ dàng hưng phấn sao?

Bất quá, Thẩm Trọng Nhiên cũng không nghĩ tới mình đã vậy còn quá dễ dàng bị khơi mào dục hỏa, rõ ràng hai người đều mặc quần áo! Hay là nói... Thở dài, lại nhìn thoáng qua người trong ngực, y sờ sờ đầu Nhiêu Tông Lễ

Sao lại cảm giác người này so với Tiểu Bảo còn làm người ta không yên lòng hơn chứ?

6. Chương 6

Ngày hôm đó, mới vừa cấp Tiểu Bảo uy xong sữa, Nhiêu Tông Lễ trở lại trong phòng, ngồi ở sofa nhìn bộ sách y học mình mới mang về từ bệnh viện. Trên sách, tràn ngập bút kí của hắn, viết thành một mảng, người thường tuyệt đối xem không hiểu, mà nay Nhiêu Tông Lễ chính mình cũng cảm thấy phải xem cố gắng lắm mới hiểu được chút ít.

Rất cực, hắn lấy kính mắt xuống, xoa xoa hai mắt mệt mỏi. Sách xem không được, nhìn nửa ngày, hắn cũng không biết đang xem cái gì. Muốn đi xem Tiểu Bảo, lại nghĩ tới Thẩm Trọng Nhiên đang ở, hắn không cần phải đi vô giúp vui, cũng có thể cho bọn họ phụ tử hai người bồi dưỡng thêm tình cảm.

Một khi đã như vậy, vậy đi ngủ sớm thì hảo lắm, tuy rằng ngày mai không cần đi làm... Tưởng tượng tháng kế tiếp đều là ngày nghỉ, hắn có chút mờ mịt.

Lắc đầu, hắn đứng dậy cầm áo ngủ tiến phòng tắm, mở ra vòi nước, nhưng đợi nửa ngày, lại phát hiện không có nước ấm.

Hắn xem lại bình nóng lạnh, tuy rằng mặt hiện lên nút đỏ báo độ ấm bình thường, nhưng vẫn không có nước ấm.

Nhiều mây, loại thời tiết này, tắm bằng nước lạnh là tuyệt không có khả năng. Lo lắng một chút, hắn cầm quần áo đi ra phòng tắm.

Mở ra cửa phòng, vừa vặn lúc Thẩm Trọng Nhiên từ trong phòng đi ra, trong tay đang cầm một đồng hồ chơi.

Nhìn đến hắn một bộ buồn bực, Thẩm Trọng Nhiên kỳ quái hỏi: “Làm sao vậy?”

“Bình nóng lắm trong phòng tắm hư rồi.” Nhiêu Tông Lễ nói, “Không có nước ấm.”

“Di?” Y ngây ra một lúc, “Hỏng rồi sao? Tôi xem xem.” Nói xong liền vào phòng Nhiêu Tông Lễ.

Thẩm Trọng Nhiên đi vào phòng tắm, Nhiêu Tông Lễ cũng không đuổi theo, bởi vì hắn cảm thấy được

phòng tắm quá nhỏ, hai đại nam nhân cùng nhau đi vào thực chật.

Cẩn thận kiểm tra nước ấm, Thẩm Trọng Nhiên phát hiện cũng không phải vấn đề lớn. Bình nóng lạnh này bình thường có vấn đề gì chỉ cần rút nguồn điện khởi động lại là được, nhưng là, cũng không phải mỗi người đều biết được điểm này.

“Thế nào? Hồng rồi sao?” Người ngoài cửa hỏi vọng lại một câu.

Tay Thẩm Trọng Nhiên vừa định khởi động lại nguồn điện lại dừng ở giữa không trung, con mắt chuyển động vài lượt, giơ lên khóe miệng, lộ ra tà ác cười.

“Đích thật là hồng rồi, bất quá tôi không sửa được, để ngày mai sẽ điện thoại gọi người đến sửa đi.” Từ trong phòng tắm đi ra, Thẩm Trọng Nhiên vẻ mặt bất lực.

Nhiều Tông Lễ cũng không hoài nghi, chính là đang nghĩ ngợi, đợi lát nữa nên tắm rửa như thế nào, chợt nghe Thẩm Trọng Nhiên nói: “Hôm nay anh qua phòng tắm tôi mà tắm đi.”

Ngắc đầu, người đứng sau đang nhìn hẩn cười.

“Phòng tắm của tôi rất lớn, còn có bồn tắm mát xa lớn, anh có thể hảo hảo tắm một cái.”

Tươi cười kia, không hiểu sao cảm thấy đột ngột có nhiều thiện lương cùng hảo ý.

Nhiều Tông Lễ đi theo Thẩm Trọng Nhiên vào phòng y, Tiểu Bảo ghé vào giường lớn, thân thể nhỏ nhỏ nhẹ nhàng vắn vẹo, đại khái là hôm nay khóc đủ rồi, Nhiều Tông Lễ lại ở, cho nên thành thật không ít.

“Anh sao lại đem nó đặt trên giường? Rơi xuống thì làm sao bây giờ?” Nhiều Tông Lễ trách nói.

“Không có việc gì! Liền vài phút, tôi đi giúp nó lấy ít đồ chơi thôi!” Thẩm Trọng Nhiên đi qua, đem một con thỏ bông ở trong ngực y phóng tới ngực Tiểu Bảo cho bé cầm.

Có đồ vật này nọ ngoạn, tiểu tử kia cũng không nháo, ngoạn ngoạn ôm con thỏ, cắn cái lỗ tai thật dài.

“Dù sao giường cũng lớn như vậy —— ”

Giường Thẩm Trọng Nhiên thật sự lớn, hẩn nhìn ra, đại khái đủ cho 5 đại nam nhân cao lớn nằm ngang vắn đủ đi.

Không nói cái gì nữa, Nhiều Tông Lễ ngắc đầu nhìn hướng phòng tắm cách đó không xa. Phòng tắm chỉ

có kính mờ, dọc theo bên cạnh có một vòng điêu khắc hoa văn, phi thường tinh mỹ, thủy tinh mờ mờ, cũng nhìn không thấu.

“Thỉnh đi.” Thẩm Trọng Nhiên thực sẵn sốc mỉm cười, đi qua giúp hần mở cửa, còn bồi thêm một câu cho đối phương an tâm.”Tôi cam đoan không nhìn lên.”

Không suy nghĩ nhiều thực ý mà y nói, Nhiêu Tông Lễ nhìn y một cái, ý tứ là “Anh dám nhìn lên thử xem!” Liền cầm quần áo đi vào.

Chờ hần đóng cửa, ánh mắt Thẩm Trọng Nhiên liền nhìn chăm chăm phiến cửa thủy tinh kia.

Y đương nhiên không có khả năng nhìn xuyên thấu, tầm mắt cũng không phải X quang, nhưng là, có một số việc chỉ có y một người biết, nói ví dụ cánh cửa trước mắt này.

Qua không bao lâu, trong cửa mơ hồ truyền đến tiếng nước, xem ra Nhiêu Tông Lễ bắt đầu tắm rửa. Thẩm Trọng Nhiên đột nhiên cảm thấy được có chút khẩn trương, thay đổi cái tư thế ngồi, đầu càng nghiêng về phía trước, sau đó, theo thời gian trôi qua, nguyên bản kính mờ mờ giờ lại bán trong suốt ——

Giống như là ma thuật, đem giấy trắng tắm ở trong nước, chữ viết liền mặt trên một chút một chút hiện lên, mà y hiện tại nhìn đến, so với chữ trên tờ giấy trắng còn chân thân hơn nhiều, kích thích thật nhiều.

Nhìn thân thể sau màn thủy tinh thoát ẩn thoát hiện, cái loại cảm giác hưng phấn này khiến Thẩm Trọng Nhiên nhịn không được nhỏ giọng thổi thanh huyết gió. Y biết đáng người Nhiêu Tông Lễ không tồi, nhưng theo đường cong mơ hồ xem được này, so với trong tưởng tượng của y còn tốt hơn nhiều.

Trải qua vài phút, nhiệt khí hun đúc khiến tắm thủy tinh đã hoàn toàn trong suốt, người bên ngoài có thể xem người bên trong đến nhất thanh sở thị, nhưng đối người ở bên trong mà nói, thoát nhìn lại vẫn đang là kính mờ, hơn nữa bên trong thủy khí càng nặng, bên ngoài liền nhìn xem càng rõ ràng, đây là địa phương thần kỳ nhất của phòng tắm.

Loại phòng tắm tình thú thủy tinh này thực sự thường dùng, nhưng trước mắt còn không lưu hành sử dụng ở trong gia đình, Nhiêu Tông Lễ tuyệt đối sẽ không nghĩ đến Thẩm Trọng Nhiên ở trong nhà mình lắp đặt cái thứ quỷ dị như thế.

Không thể nói là nhìn lên, có thể tính y “Quang minh chính đại” xem đi?

Mặt sau thủy tinh, thân thể nam nhân thành thực bị nhìn không sót điểm nào, tứ chi thon dài, mặc dù có chút tiêm gầy, nhưng vẫn được cho là rắn chắc. Tỷ lệ bả vai Nhiêu Tông Lễ tốt lắm, đường cong từ lưng kéo dài đến phần eo cũng rất có mỹ cảm, làm cho người ta không khỏi nghĩ đến khi tình cảm mạnh liệt có thể ôm cái eo đó, ở trên đó lưu lại dấu vết, là hình ảnh cỡ nào kích thích.

Lúc này Nhiêu Tông Lễ đột nhiên nghiêng thân, ngẩng đầu lên súc tóc, tầm mắt Thẩm Trọng Nhiên xuống

phía dưới, chăm chú vào bộ vị nam tính. Ân —— không tồi, lớn nhỏ cùng chiều dài đều đạt tới trình độ nam tính bình thường, hơn nữa —— Thẩm Trọng Nhiên tà tà cười, màu sắc phi thường xinh đẹp, vừa thấy là biết là loại không thường dùng..

Hiện tại Nhiều Tông Lễ ở trong mắt Thẩm Trọng Nhiên, cùng tiểu xử nữ chưa quan hệ cũng không sai biệt lắm.

Ngồi ở trên giường thưởng thức trận kích thích không tiếng động này. Nguyên nhân chính là vì người trong phòng tắm không biết, mới khiến loại cảm giác như nhìn trộm này lại càng thêm kích thích.

Trong phòng tắm, người cũng đã tắm xong, bắt đầu ở trên người xoa sữa tắm. Đem chất lỏng màu trắng đổ vào vào tay, xoa xoa ra bọt, theo bả vai bắt đầu chậm rãi bơi lên, bọt xà phòng màu trắng theo làn da cơ thể đi xuống, dừng lại tại bộ vị ẩn mật kia, dính ở lông đen, cảnh đẹp như vậy khiến Thẩm Trọng Nhiên căng mắt xem.

Loại “Phục vụ” này cũng không tránh khỏi rất kích thích đi?!

Mới vừa nghĩ như vậy, kích thích đã tới rồi. Nhiều Tông Lễ bắt đầu tẩy trừ nơi nào đó! Tuy rằng điều này vốn là chuyện thực bình thường với người khác, nhưng là đối với hắn thì không hoàn toàn như thế.

Ngón tay thon dài dính đầy bọt xà phòng, Nhiều Tông Lễ nhẹ nhàng sục rớt một chút, tiếp theo bắt đầu xoa nắn tính khí của mình, cẩn thận tẩy trừ. Nam nhân nơi này phải bị kích thích sẽ có điểm phản ứng, chỉ thấy hắn nhắm mắt lại, nhẹ nhàng cắn cắn môi.

Hoạt sắc sinh hương!

Khi Thẩm Trọng Nhiên lấy lại tinh thần, phát hiện chính mình đã quỳ trên mặt đất, như là quỷ hao sắc, hai mắt đăm đăm nhìn chăm chăm người trong phòng tắm.

“Nha nha nha!” Trên giường, Tiểu Bảo đột nhiên hanh hanh hai tiếng, xem ra liền muốn khóc, Thẩm Trọng Nhiên tâm nhảy dựng, chạy nhanh về phía nó, đút ngón tay trở vào miệng.

“Hừ ~~” rõ ràng biết người trong phòng tắm nghe không thấy, nhưng người đã chột dạ đều rất cẩn thận.”Đừng lên tiếng, tiểu tổ tông, người tốt xấu gì an phận lần này đi!”

Không biết có phải hay không vì vẻ mặt của y quá mức khủng bố, luôn Tiểu Bảo luôn không quá yêu mến y chớp chớp mắt, thể nhưng như y mong muốn, không lên tiếng khóc lớn, thậm chí hấp hấp ngón tay của y.

Ông trời phù hộ! Thẩm Trọng Nhiên như lấy được đại xá, tầm mắt lại nhớ tới cánh cửa thủy tinh cách đó không xa. Nhiều Tông Lễ còn đang tắm sữa tắm, toàn bộ thân thể đã bị bọt trắng bao trùm, mơ hồ lộ ra làn da một chút, hạ thân từ động tác của hắn mà nhẹ nhàng trương lên chút.

Xem đến đây, Thẩm Trọng Nhiên cảm thấy được mình nếu không làm gì sẽ không phải nam nhân bình thường. Từng bị nữ nhân khiêu khích dục vọng cùng trước kia ở bãi đỗ xe cùng Nhiêu Tông Lễ hôn môi khiến tình cảm mãnh liệt, lúc này toàn bộ chồng chất cùng một chỗ, đến mức hạ thân y kêu rống lên, kêu gào phải phát tiết.

Cơ hồ không có do dự, y vươn tay cởi bỏ đai lưng, kéo khóa, từ trong khóa kéo ra phân thân đã muốn cứng ngắt, đến y cũng không dám tin.

Kháo! Khó trách trưởng như vậy, tình huống này ngay cả tiền trận cũng đều không cần làm!

Nắm tinh khí đã muốn cứng rắn, y bắt đầu chơi đùa, mắt cũng không chớp nhìn chăm chăm Nhiêu Tông Lễ sau cửa kính. Nói thật, y đã lâu không có làm loại “Vận động” hữu ích cho nam nhân có thân thể khỏe mạnh này, đương nhiên, cũng thật lâu, không có loại xúc động này.

Trong phòng tắm, Nhiêu Tông Lễ đang súc thân thể, Thẩm Trọng Nhiên lại càng ngày càng tiến vào trạng huống, trong tay gì đó cứng rắn nóng lên, theo động tác chủ nhân mà run rẩy.

Ánh mắt y gắt gao nhìn Nhiêu Tông Lễ, từ nhất cử nhất động của hắn, chậm rãi ở trên người mình dao động, thẳng đến khi Nhiêu Tông Lễ đột nhiên hơi hơi cúi người, đưa tay về phía sau ——

Đột nhiên ý thức được hắn muốn làm gì, Thẩm Trọng Nhiên trong đầu “Ông” đích một tiếng, rốt cuộc chịu không nổi, nhắm mắt lại, động tác trên tay nhanh hơn, có điểm thô bạo bộ lộ dục vọng, đã muốn gần bùng nổ, trong lúc nhất thời bốn phía chỉ có thanh âm thở dốc của y, hỗn loạn cùng tiếng nước tràn phòng tắm, còn có ——

“Khách!” Một tiếng mở cửa đánh gãy động tác cùng ảo tưởng trong đầu y.

“Anh nè, trong phòng tắm không có khăn mặt, ” từ sau cửa kính, Nhiêu Tông Lễ nói, tóc ướt sũng bán dán trên trán, bởi vì hơi nước mà ánh mắt có vẻ ngẩn ngơ, “Tôi không ——” câu nói kế tiếp là khi hắn thấy rõ Thẩm Trọng Nhiên đang làm gì, liền quên nói /

Thẩm Trọng Nhiên ngơ ngác nhìn hắn, ngồi ở sàn nhà, hai chân mở rộng ra, một tay chống thân thể, tay kia thì nắm hừng vĩ gì đó giữa hai chân, cái thứ màu hồng dính chút tinh thể màu đục đục, ở ngọn đèn chiếu lên mà lờ lờ tỏa sáng.

“Anh!” Nhiêu Tông Lễ hoàn toàn thất thần, không nghĩ tới y sẽ ở trong phòng làm loại sự tình này, đột nhiên, tầm mắt hắn vừa thấy, Tiểu Bảo liền nằm ở cách đó không xa, tuy rằng đã muốn nheo mắt, lập tức chỉ muốn ngủ, lại vẫn làm cho hắn một trận tức giận.

Nam nhân này —— Y, y thể nhưng ở trước mặt tiểu hài tử làm chuyện hạ lưu như vậy!

“Anh như thế nào có thể ——” vốn muốn đến trước mắt nam nhân thoá mạ một chút, nhưng Nhiêu Tông

Lễ phát hiện đối phương lấy một loại ánh mắt lộ vẻ kỳ quái theo dõi hắn, hơn nữa bắt đầu trở nên thực mất tự nhiên, trừ bỏ mang theo một tia xấu hổ khi làm chuyện xấu, nhưng là càng nhiều hơn là... Chột dạ.

Chột dạ? Châu mày, hắn nhận thấy có chỗ không thích hợp.

Thẩm Trọng Nhiên cũng phát hiện hắn nhảy bèn, vội vàng nghĩ dời đi lực chú ý của hắn, lại vẫn là chậm một bước.

Nhiều Tông Lễ cúi đầu, liền từ ngoài cửa nhìn vào thấy mình trần trụi, thân thể trần như nhộng.

Nháy mắt ý thức được đã xảy ra chuyện gì, đầu óc hắn đều nhanh sung huyết, khuôn mặt trở nên đỏ bừng, sau đó lại rất nhanh trắng.

Thẩm Trọng Nhiên bóp cổ tay, cúi đầu phát ra rên rỉ.

“Cái kia, tôi ——” vừa định nói bậy bạ một lúc, đem sự tình hù lộng, Nhiều Tông Lễ đột nhiên xoay người vào phòng tắm, trừ bỏ đóng cửa sầm thật mạnh ra, cái gì cũng chưa nói.

Y không khỏi thất thần. Y nghĩ đến Nhiều Tông Lễ sẽ hung hăng giáo huấn y một chút đích, ít nhất tới thiểu cũng sẽ mắng y một chút, như thế nào cứ như vậy quên đi?

Xem ra là tức giận không nhẹ.

Cho ra kết luận như vậy, Thẩm Trọng Nhiên không biết là hắn nên vui vẻ hay là thương tâm, bất quá cũng tạm thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, cúi đầu nhìn thoáng qua huynh đệ tuy có điểm dễ mền nhũn nhưng vẫn thực hưng phấn, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Hiện tại không thời gian giải quyết người , ngấm lại nên nghĩ lát nữa thế nào mà hống người đi! Kết quả y vừa muốn kéo quần, phòng tắm lại mở, khoảng cách từ thời điểm đóng cửa cũng không quá 30s.

Thẩm Trọng Nhiên vừa nhấc đầu liền hoảng sợ. Nhiều Tông Lễ trên thân quần một cái khăn, khuôn mặt tuần tú tức giận tận trời, hùng hổ hướng y xông tới, biểu tình kia, không sai biệt lắm chính là giết người không báo trước.

“Uy uy uy! Anh đừng xúc động a!” Y sợ tới mức vội vàng nhìn xem trên tay đối phương có dao cạo râu linh tinh gì đó hay không.

Nhiều Tông Lễ tức giận đến thần tình đỏ bừng lại nghiêng răng nghiêng lợi, hướng Thẩm Trọng Nhiên đi đến.

Mới vừa nhìn thấy một màn kia, hắn cảm thấy được bất quá nhiều nhất là y tự an ủi bản thân thôi, kết

quả nhìn đến cửa thủy tinh kia hoàn toàn trong suốt, hấn liền hoàn toàn nổi giận!

Này quả thực là có ý định lừa gạt!

“Vương, bát, dẫn! Lão tử hôm nay không giáo huấn anh , vương bát dẫn, sẽ không còn gọi là Nhiêu Tông Lễ!” Sống ba mươi năm, đây là lần đầu tiên hấn tự xưng “Lão tử”.

Thẩm Trọng Nhiên thực bị hoảng sợ, quần cũng đã quên khóa, Nhiêu Tông Lễ xông lên, nâng lên chân hướng hạ thân y đá 1 cước, may mà y kịp xoay người, bằng không sau đêm nay, đồ vật kia không thể xài nữa.

Không đá đến, Nhiêu Tông Lễ cũng không nổi giận, ngay sau đó nắm tay lại hướng Thẩm Trọng Nhiên đâm đến..

“Uy uy! Anh chờ một chút! Trước bình tĩnh một chút a!” Y tránh trái tránh phải, chống đỡ một lần so với một lần càng mau, một lần so với một lần công kích càng mạnh, này mới phát hiện Nhiêu Tông Lễ bình thường thanh thanh nhả nhả, đến khi ra tay tuyệt không lưu tình, quyền pháp còn có điểm học qua võ thuật

“Bình tĩnh cái quỷ!” Nắm tay không ngừng, còn kém tái “Phi” một câu tỏ vẻ khinh thường trong lòng, đây là lần đầu tiên Nhiêu Tông Lễ không chế được qua nhiều năm như vậy.

“Kháo!” Trên gương mặt đã trúng một quyền, Thẩm Trọng Nhiên đau đến nhúu thẳng mày, vốn y không nghĩ phản kháng, dù sao cũng là chính mình có sai trước, bị đánh vài cái, coi như là liếc mắt đưa tình.

Bất quá y đã quên, bình thường cùng mình liếc mắt đưa tình đều là nữ nhân nũng nịu, đối phương bất quá là ở trên mặt y cho cái tát, mắng một vài tiếng hoặc là chán ghét thôi, lợi hại nhất cũng là đâm đâm ngực y, tái bổ nhào vào trong ngực y, nhưng Nhiêu Tông Lễ cũng không phải là nữ nhân, một nam nhân 30 tuổi, thân hình cao lớn, trưởng thành, nam tính, đâm vào ngực tuyệt đối không phải tăng cấp “Liếc mắt đưa tình” đâu.

Tránh thoát một quyền, móng bay nhanh về phía sau, Thẩm Trọng Nhiên nhe răng trợn mắt kêu “Đánh đủ chưa?! Rất đau a!” Y đã muốn thực chặt vật!

Đủ? Như thế nào đủ! Nhiêu Tông Lễ lạnh lùng cười, khuôn mặt tuần tú lộ ra tà khí, “Có bản lĩnh anh cũng đừng trốn! Là nam nhân thì phải đánh trả!” Nói xong lại nâng chân lên, kết quả, chưa kịp hướng đến đối phương, liền bởi cái khăn quần quanh hạ thân lỏng ra , thoáng chốc cảnh xuân lộ ra ngoài, mà Thẩm Trọng Nhiên hoàn toàn theo bản năng cúi thấp đầu, nhìn về phía giữa hai chân hấn ——

“Anh!” Nhiêu Tông Lễ hớn hển, không để ý hậu quả một cước đá vào trên mặt y.

Cái mũi đau xót, lúc này Thẩm Trọng Nhiên là thật đích không thể nhịn được nữa. Điều làm cho người ta

đến đường cùng, không đánh trả hấn không phải nam nhân!

“Anh, con mẹ nó phát hoàn điên rồi!” Rống lên một câu, y bay nhanh cầm mắt cá chân Nhiều Tông Lễ, lôi kéo xuống phía dưới, người bị kéo vì không có trọng tâm mà ngã xuống, Y thừa thắng xông lên, nghiêng người đem Nhiều Tông Lễ ấn chặn xuống dưới đất..

Nhiều Tông Lễ ngậy ra một lúc, bắt đầu giãy dụa “Buông ra!”

“Buông ra cho anh đánh tôi? Anh cho tôi là ngu ngốc hay là bao cát? Sá?” Thẩm Trọng Nhiên giống ác bá rống lớn, cười ở trên lưng Nhiều Tông Lễ, gắt gao đè tay hấn không cho hấn lộn xộn.

“Anh ... con mẹ nó, chính mình làm ra cái loại chuyện này còn có lý?” Nhiều Tông Lễ kịch liệt thở hổn hển, không biết là bởi vì vi tức giận hay là quá mệt.

“Tôi làm gì?! Không phải nhìn anh tự an ủi một chút sao? Ai kêu anh một chút phòng bị cũng không có liền cởi quần áo?” Thẩm Trọng Nhiên hoàn toàn có lý do.

Thao! Hấn tắm rửa không cởi quần áo chẳng lẽ mặc mà tắm à! Cùng lưu manh không cần nhiều lời, Nhiều Tông Lễ nghỉ ngơi đủ rồi, một lần dùng sức giãy khỏi kiềm chế của y, thân thủ kéo đầu Thẩm Trọng Nhiên.

“Cút ngay!”

“Đừng lộn xộn! Kháo!” Thẩm Trọng Nhiên một bên kêu, một bên đè hấn xuống.

Nhiều Tông Lễ trên người chỉ có một cái “bố”, trải qua vừa rồi cũng đã lỏng, giờ dùng chút lực liền toàn bộ rớt ra.

Dưới thân đè nặng một nam nhân trần truồng, Thẩm Trọng Nhiên nhất thời huyết khí dâng lên, gây sức ép nửa ngày rốt cục nhìn không được hết lớn một tiếng “Anh tái lộn xộn, lão tử liền cưỡng gian anh!”

Một tiếng rống này, Nhiều Tông Lễ quả thực không hề động, hai người lúc đó như là bị dội một thùng nước lạnh, không khí nóng nảy rốt cục được làm lạnh xuống dưới.

Thẩm Trọng Nhiên cũng ngậy ra một lúc, không nghĩ tới sẽ nói ra loại nói này. Cúi đầu xem Nhiều Tông Lễ, người này cũng đang theo dõi y, hai người bốn mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời đều đã quên muốn nói gì.

Nhiều Tông Lễ hạ mắt, cùng với nói hấn là bị Thẩm Trọng Nhiên uy hiếp dọa trụ, chẳng bằng nói là hấn chú ý tới tình cảnh hiện tại của chính mình thì đúng hơn. Vừa rồi tức giận, cho nên chỉ mặc một cái khăn liền đi ra, hiện tại đột nhiên cảm giác thấy hạ thân dưới của mình lạnh lẽo, theo bản năng cúi đầu vừa thấy, ánh vào mi mắt chính là từ giữa hai chân Thẩm Trọng Nhiên toát ra đến, đỉnh dục vọng thuộc loại

nam nhân đứng thẳng, cách ngực hán cũng không đến nửa mét.

Bị hán vừa thấy như vậy, Thẩm Trọng Nhiên chỉ cảm thấy nơi nào lại vài phần cứng.

Bốn phía lại lần nữa im lặng, nhưng tiếng thở dốc lại càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn, cơ hồ phá vỡ màng tai hai người.

Thẩm Trọng Nhiên nhìn chằm chằm sắc mặt Nhiêu Tông Lễ ửng hồng, rốt cục chậm rãi cúi đầu, trong miệng thì thào tự nói, “Chính anh mặc thành như vậy đi ra, trách không được tôi —— ”

Làm bác sĩ, Nhiêu Tông Lễ biết tình huống của Thẩm Trọng Nhiên là điềm báo dục hỏa đốt người, nhưng chỉ là hơi chút phân thần, thân người trên liền đè ép xuống, hai đôi môi ầm áp của hai người lại quấn vào nhau.

“Ngô ngô!” Hán thấp kêu một tiếng, ra sức giãy dụa, Thẩm Trọng Nhiên lại thay đổi tư thế ghé vào trên người hán, làm thân thể hai người bị khóa chặt chẽ không kê hở.

Dục vọng luôn tới đột nhiên, nguyên nhân bùng nổ phân làm hai loại, nhất là do năm này tháng nọ tích góp từng tí một, thời điểm bùng nổ tuyệt đối có thể dùng “Kinh thiên địa quỷ thần khiếp” để hình dung; hai là hết sức căng thẳng, bất quá cái này phải có điều kiện cho phép, mà hiện tại, Thẩm Trọng Nhiên cùng Nhiêu Tông Lễ không thể nghi ngờ hán là thuộc cả hai loại. (sức công phá cao nha)

Hạ thân Thẩm Trọng Nhiên trần trụi dán tại bụng Nhiêu Tông Lễ, tính khí cao cao nhếch lên, chống ở giữa hai người, chất lỏng trong suốt rất nhanh đem hạ phúc cùng nơi riêng tư hai người biến thành rối tình rối mù.

“Đừng nhúc nhích —— anh tái động, tôi liền nhịn không được ——” Thẩm Trọng Nhiên có chút áp lực cùng thở dốc, nói bên tai với người dưới thân.

Nhiêu Tông Lễ có điểm mờ mịt, hán luôn luôn thông minh cùng tinh anh, kỳ thật ở một số sự tình sẽ có phản ứng so với người bình thường hơi chậm một chút. Nhiệt độ của nam nhân trên người hán thông thả truyền lại khiến hán cảm nhận được, cái đỉnh trên bụng hán cùng mũi người kia phải lại hơi thở dồn dập khiến hán hoàn toàn hiểu được , Thẩm Trọng Nhiên thật là đối hán có dục vọng.

Đây đúng là điều khiến hán mờ mịt. Thực sự có người sẽ đối hán – một bác sĩ khoa sản chán nản cùng lạnh lùng – sinh ra tình thú sao?

Bác sĩ thì thế nào? Tinh anh thì thế nào? Ngay từ đầu nữ nhân yêu mến hán cuối cùng luôn rời đi, bất quá là bởi vì, mình đối dục vọng rất ít, các nàng liền nghĩ đến mình không khơi dậy nổi dục vọng của hán... Trên thực tế, tựa hồ cũng đích xác như thế.

Nhưng là, hiện tại xem ra —— lại cùng trong dự đoán của hán không quá giống nhau.

“Anh cũng cứng rắn?!”

Mang theo thanh âm kinh hãi vang lên, Nhiều Tông Lễ ngẩng ra, theo sau cảm giác được phân thân của mình bị cầm.

Cắn môi đem rên rỉ nuốt trở lại, hấn nhả lại mi, hít sâu một hơi.

“Buông ra!”

Thẩm Trọng Nhiên nhìn trên mặt hấn càng thêm hồng đến diễm lệ, biết tính dục của nam nhân này đã muốn bị chậm rãi khơi lên, không khỏi cười khẽ, cúi đầu ở trên mặt hấn liếm một chút, tay đem tính khí hai người sát vào cùng một chỗ, thành công đưa tới đối phương nhẹ giọng hút khí.

“Thật lâu chưa làm qua đi?” Từ phản ứng của hấn là có thể nhìn ra.

Nhiều Tông Lễ trả lời chính là hung hăng trừng mắt nhìn y một cái.

Hấn đích thật là thật lâu không giải quyết. Mặc kệ sự thật như thế nào, bác sĩ phụ khoa đối thân thể nữ nhân đích xác đã có “Miễn dịch” nhất định, hơn nữa thân mình hấn đối dục vọng liền có chút ít, đặc biệt lúc vội vàng bận rộn, tình ái với hấn mà nói cơ hồ là có cũng được, không có cũng được, nhưng là hấn cho tới bây giờ không nghĩ tới chính mình ở trong tay nam nhân cũng có thể có phản ứng.

Nhiều Tông Lễ trừng mắt thể nào lại ở trong mắt Thẩm Trọng Nhiên thấy thật đáng yêu, cho nên y cũng không nói tiếp, nắm tay bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve.

Rất nhanh, thở dốc bắt đầu vang lên, có Nhiều Tông Lễ, cũng có Thẩm Trọng Nhiên. Nhiều Tông Lễ cảm thụ được tay đang nắm lấy thứ đó của mình, còn có xúc cảm một người nam nhân dán trên người, hơi thở đậm mẽ cơ hồ muốn đem hấn bao phủ, ngay cả tự hỏi cũng dần dần trì độn.

Chất lỏng trong suốt vì tính khí kè sát mà có chút lỏng, cũng khiến cho hai người cảm thấy sung sướng.

“Ngô!” Bên tai vang lên một tiếng đau đớn, sau đó hấn nghe được Thẩm Trọng Nhiên nói: “Đem chân tách ra —— ”

Như là bị thôi miên, Nhiều Tông Lễ không có cự tuyệt, chậm rãi giật giật chân, nghĩ làm theo lời người ở trên, nhưng đầu vừa nhấc, đột nhiên thấy được Tiểu Bảo trên giường! Đứa bé mở to hai mắt nhìn bọn họ, nguyên bản con thỏ nhỏ nhỏ ôm vào trong ngực cũng không biết khi nào thì rơi trên mặt đất.

Thượng đế! Hấn đã quên trong phòng còn có Tiểu Bảo!

Hắn nháy mắt quần đăc nghĩ trở ngại. Nếu vừa rồi Thẩm Trọng Nhiên không để ý Tiểu Bảo ở đó tự an ủi là tội ác, kia hiện tại bọn họ làm chuyện này chính là tội ác tày trời! Hơn nữa hắn trần như nhộng, làm một nam nhân được giáo dục quá tốt, hắn quả thực xấu hổ vô cùng.

“Đứng lên!” Hung hăng vỗ lưng người trên thân, Nhiều Tông Lễ giẫy dụa muốn đứng dậy.

“Làm sao vậy?” Đang cao hứng, Thẩm Trọng Nhiên không chút sứt mẻ.

“Tiểu Bảo đang nhìn!” Thân thủ chống tay, Nhiều Tông Lễ quay mặt đi.

“Cho dù nó xem, cũng xem không hiểu!” Thẩm Trọng Nhiên lẩm bẩm một câu, lại muốn cúi đầu hôn hắn.

Cầm thú! Điều thuộc loại da mặt dày như thế. Nhiều Tông Lễ tức giận đến hơi thiếu chút nữa cũng quên không thở.

“Cút! Anh không biết xấu hổ nhưng tôi có!”

“Sách!” Tóc bị xả, Thẩm Trọng Nhiên bắt mãi ngẩng đầu, giật giật nửa người dưới “Nơi này còn không có giải quyết a!”

“Anh đi tìm khối đậu hũ cắm vào mà giải quyết!”

Hắn nói loại này nói sẽ chỉ làm y càng hưng phấn. Khẽ cắn môi, Thẩm Trọng Nhiên hạ quyết tâm, cơ hội thật vất vả tới tay, tuyệt đối không thể cứ như vậy buông tha.

“Anh làm gì?!” Cảm giác được chân bị cưỡng chế kéo ra, Nhiều Tông Lễ hoảng sợ, nghĩ đến y thật sự ở trong này cường.

“Đừng nhúc nhích.” Thẩm Trọng Nhiên khẽ ghé vào lỗ tai hắn, nhẹ giọng nói câu.

Cảm giác được có gì đó thật nóng tiến vào hai chân, Nhiều Tông Lễ thất thần, theo sau ý thức được y làm cái gì.

“Anh con mẹ nó —— ”

Thẩm Trọng Nhiên lập tức ngăn chặn môi hắn, không cho hắn lên tiếng nữa, tiếp theo phần eo bắt đầu rất nhanh co rúm lên.

Thiên! Nhiều Tông Lễ nói thô tục cũng có thể khiến y hưng phấn! Tuy rằng như bây giờ so với cảm giác

khi tiến vào trong thì kém một ít, nhưng là nếu hiện tại đi vào, Nhiều Tông Lễ sẽ giết hắn, cho nên sửa lại ở giữa hai chân phát tiết cũng vẫn có thể xem là một tốt lựa chọn. Giữa hai chân có thứ hoạt nộn đồng dạng khiến hắn cảm nhận được khoái cảm khó có thể nói nên lời.

Dần dần, cảm giác giữa hai chân bị ma xát, Nhiều Tông Lễ hô hấp cũng dồn dập lên, Thẩm Trọng Nhiên đem phía dưới hắn biến thành ướt sũng, đương nhiên, cũng có của chính hắn.

Nhưng mà Thẩm Trọng Nhiên vẫn đang cảm thấy được càng nghiệm, thân thủ vô vô moont hắn, lấy lòng liền nói: “Tái kẹp chặt một chút, nhanh lên! Cho anh càng thoải mái!”

Thoải mái chính là chính anh đi! Trùng mắt nhìn y một cái, Nhiều Tông Lễ vẫn là thoáng khép lại hai chân, lập tức nghe được Thẩm Trọng Nhiên rên rỉ.

“Úc! Hảo thích!” Nói xong y hung hăng hôn Nhiều Tông Lễ: “Hảo ngoan!”

Hắn làm như mình là Tiểu Bảo mà hống sao?! Nhiều Tông Lễ tức giận nghĩ mở miệng mắng, rồi lại bị ngăn chặn miệng.

Thẩm Trọng Nhiên dùng hết toàn lực ở trên người hắn luật động, tuy rằng không có chân chính tiến vào, nhưng loại phương thức tính giao này đã đủ để cho Nhiều Tông Lễ cả người run rẩy, loại cảm giác này không có một nữ nhân nào đã cho hắn.

Hung hăng hôn nam nhân dưới thân, Thẩm Trọng Nhiên ôm Nhiều Tông Lễ cùng chính mình hình thể tương xứng, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể đối phương cùng run rẩy, phát tiết so với tưởng tượng của hắn càng mãnh liệt.

Đoạn dục vọng này, là thuộc về riêng hai người bọn họ.

7. Chương 7

Trên sàn nhà, một người quần áo không chỉnh cùng một người toàn thân trần trụi, thân thể nam tính cùng nhau gắt gao ở một chỗ, tùy ý ném quần áo nhả thành một đoàn sang bên cạnh, trên sàn nhà còn một mảng dấu vết màu trắng lớn.

Giật giật thân thể bị ép tới có chút run lên, Nhiều Tông Lễ nâng tay lên, đem tóc dán trên trán gạt qua, hô hấp đã vững vàng, cảm giác run rẩy trong thân thể cũng đã lui đi, trừ bỏ thứ giữa hai chân dính nháp cùng hơi thở bốn phía dâm loạn đã nhắc nhở hắn hết thấy những chuyện mới phát sinh.

Nam nhân sau khi phát tiết rất nhanh liền có thể tỉnh táo lại, cũng không có gì cần sám hối, bất quá là phát tiết cùng nhau thôi, tuy rằng hắn cổ hủ, lại không còn ngây thơ đến cái nông nổi kia, bằng không

chuyện vừa rồi cũng sẽ không phát sinh.

Đồng tính không chỉ là đơn thuần ma sát thân thể là có thể sinh ra khoái cảm, chính là Nhiều Tông Lễ không dám khẳng định, nếu buổi tối hôm nay bọn họ làm đến điều cuối cùng thì sẽ ra sao.

Bên cạnh, một bàn tay đột nhiên đặt lên ngực hắn, ngả ngón gậy đầu vú hắn. Nhíu mày, hắn dùng lực đập mạnh cái tay kia, không để ý tới đối phương kêu rên rất khoa trương, từ trên mặt đất ngồi lên.

Trên giường, Tiểu Bảo không biết khi nào thì đã ngủ, gương cái miệng nhỏ nhắn chảy nước miếng, tựa hồ ngủ đến dị thường ngọt ngào.

Nhiều Tông Lễ thất bại nhắm mắt lại, không dám nhìn tới tiểu thiên sứ thuần khiết. Nếu bọn họ là cha mẹ đứa nhỏ, kia hắn là cha mẹ tối không trách nhiệm đi?

“Cùng đi tắm rửa?” Thanh âm nam tính từ phía sau vang lên, y đã “Ăn uống no đủ” nên liềm môi trở về như cũ, thuận tiện ảo tưởng thời khắc tình cảm mãnh liệt tiếp theo, thân thủ sờ sờ thắt lưng Nhiều Tông Lễ.

Nhắc tới tắm rửa, Nhiều Tông Lễ mày nhíu một chút, không vui mới vừa rồi nhanh chóng nhớ lại. Hắn từ trên mặt đất đứng dậy, trên cao nhìn xuống Thẩm Trọng Nhiên, hai tay khoanh ngực, cũng không thêm để ý chính mình đang trần trụi, giữa hai chân thậm chí còn giữ “Chứng cứ phạm tội” của người nào đó, cảnh tượng tình dục trên thân nghiêm cẩn nhuộm xuống, làm cho người ta không khỏi hưng phấn lên.

Thẩm Trọng Nhiên nhướng mi, thưởng thức cảnh đẹp trước mắt, trong đầu đột nhiên toát ra bốn chữ: nữ vương bệ hạ.

Nhưng đúng lúc này, Nhiều Tông Lễ đột nhiên nâng chân lên, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai hướng cái địa phương kia của y giẫm xuống.

“A!” Nhất thời ở trong phòng, một tiếng hét thảm vang lên.

Có thù tất báo, có ơn tất trả, làm việc công bình, là nguyên tắc của Nhiều Tông Lễ.

Cuối cùng, Nhiều Tông Lễ vẫn ở trong phòng Thẩm Trọng Nhiên tắm sạch, bất quá là sau khi đem Thẩm Trọng Nhiên khóa ở phòng khách.

Buổi sáng ngày hôm sau, Thẩm Trọng Nhiên đi lại tập tễnh ra khỏi phòng, không biết người ta có nghĩ y vì mệt mỏi quá độ mà thể không, nhưng chỉ có chính y biết, đêm qua một cước kia của Nhiều Tông Lễ thật dùng đủ khí lực, cũng may không có giẫm đến bộ vị mấu chốt, bằng không y thật bị bí thật sự.

Nghĩ đến người nợ, y bỗng dưng nhớ lại tối hôm qua, khi Nhiều Tông Lễ lần thứ hai ở trong phòng y tắm,

mình giúp hấn tiếp cuộc điện thoại kia.

Nếu là không đoán sai, giọng nam trẻ tuổi kia không phải em hai của Nhiêu Tông Lễ, hấn là em út Nhiêu Tông Tuấn đi!

Nếu cậu ta không có việc gì, cũng sẽ không sao cả, chính là y cũng sẽ không đem việc Nhiêu Tông Tuấn gọi đến kể cho Nhiêu Tông Lễ nghe, nếu không nam nhân kia có thể nói đi là đi.

Phòng khách, Nhiêu Tông Lễ đang ngồi ở bàn ăn, không thấy người giúp việc, Thẩm Trọng Nhiên thẳng lưng đi qua.

“Sớm!”

Nhiêu Tông Lễ ngẩng đầu liếc y một cái, ừ một tiếng.

Thái độ lãnh đạm đã ở trong dự đoán, cho nên Thẩm Trọng Nhiên chính là cười cười, ngồi vào đối diện hấn.

“Tiểu Bảo đâu?”

“Còn ngủ.”

“Giúp việc đâu? Cô ta không phải nói hôm nay sẽ đúng giờ tới sao?”

Nhiêu Tông Lễ gấp màn thầu bỏ vào trong bát, “Cô ấy xin phép, tôi liền để cô ấy tạm thời nghỉ một tháng.” Dù sao hấn cũng nghỉ, chiếu cố Tiểu Bảo có hấn là đủ rồi, nhiều người, hấn ngược lại cảm thấy không được tự nhiên.

Gật gật đầu, Thẩm Trọng Nhiên nịnh nọt cười.

“Được! Anh nói cái gì liền là cái đó!” Đây chính là quyền lợi của “Nữ chủ nhân”.

[Tương lai anh Nhiên làm thê nô chắc luôn, hay trung khuyến công ý -.-“]

Trùng mắt nhìn y một cái, Nhiêu Tông Lễ cảm thấy được bữa sáng mình mới ăn vào đều bị nam nhân này phá hủy.

Thẩm Trọng Nhiên vốn tưởng rằng trải qua thân mật tiếp xúc đêm qua, quan hệ của y cùng Nhiêu Tông Lễ hấn là có thể càng tiến thêm một bước. Bất quá, sự thật không phải như thế.

Hiện tại Nhiêu Tông Lễ trong ấn tượng của y liền giống như là người hai mắt, ngày thường cổ hủ, bất cần ngôn ngữ (không nói hàm hồ), một bộ lạnh lùng, nhưng là chỉ cần đỡ xuống tầng “Nguyệt trang ” kia, nam nhân này tuyệt đối có thể khiến người khác phát cuồng.

Nam nhân ba mươi tuổi đã không còn cái tuổi ngại ngùng cùng ngây thơ, cái gì đều hiểu được, cũng nghĩ rất thoáng, mà y biết, thân là bác sĩ, một số quan niệm của Nhiêu Tông Lễ so với người bình thường tuyệt đối còn mở hơn.

Bất quá, vấn đề tối mấu chốt chính là —— nên như thế nào kích thích được nam nhân này, lại không bị hấn ngắt mất “Trái cây”. (trái cây là cái.. đó đó)

Nhiêu Tông Lễ đang quét mứt hoa quả lên bánh mì, biểu tình chuyên chú, động tác thuần thục, lại nghe Thẩm Trọng Nhiên toát ra một câu “Anh thật gợi cảm!”

Thẩm Trọng Nhiên không khỏi hồi hận đêm qua bỏ lỡ cơ hội, lấy tình huống ngay lúc đó, cũng không phải không có khả năng làm đến cùng.

Trên tay dùng một chút lực, mứt hoa quả “Phốc” một tiếng từ cái chai tràn ra, mứt màu đỏ dính lên trên khuôn mặt âm trầm của Nhiêu Tông Lễ, lộ ra màu hồng nhạt.

Đầu tiên là ngăn người, sau đó Thẩm Trọng Nhiên cười cười, đứng lên đi qua cúi người, vươn đầu lưỡi đem hai điểm “Đỏ hồng” liếm sạch, cuối cùng còn tại trên mặt Nhiêu Tông Lễ hôn một cái, thừa dịp người này đem chai mứt hoa quả ném về phía y, y liền nói trước: “Tôi nói thật. Lừa gạt anh, anh cũng có thể cảm giác được đi? Dù sao cũng là hai nam nhân, tuổi cộng lại với nhau cũng hơn nửa trăm, cũng không tất yếu đi lừa gạt mua vui đâu nha !”

Trùng y một cái, Nhiêu Tông Lễ nghĩ thầm, cũng không phải không có khả năng, nhưng hấn không phản bác, chính là buông cái chai trong tay, rời bàn ăn.

Thẩm Trọng Nhiên cũng không ngăn cản, tùy ý để hấn rời đi, cùng hai người bình thường ở chung cũng không có gì bất đồng.

Chính là Thẩm Trọng Nhiên nói “Thật sự” đến cùng là chỉ phương diện nào, Nhiêu Tông Lễ vẫn không biết rõ, hoặc là nói, không muốn biết rõ.

Ngày hôm sau cùng quá khứ không có bất đồng, Nhiêu Tông Lễ cùng Thẩm Trọng Nhiên đều rất ăn ý, không hề nói về chuyện đêm kia, nhưng cứ việc như thế, Nhiêu Tông Lễ vẫn là cảm thấy được mình có chút không giống.

Đặt điện thoại xuống, hấn ngồi ở sô pha, đem Tiểu Bảo ôm vào trong ngực. Hấn vừa mới cùng em hai nói chuyện điện thoại, đơn giản hỏi tình huống trong nhà một chút, cuối cùng lại bởi câu cuối cùng của em trai “Anh hai, anh giống như bị gả ra ngoài vậy.” mà không biết làm sao.

Tiểu Bảo ở trong ngực hắn im lặng nằm úp sấp, Nhiều Tông Lễ thân thủ lấy quá khăn tay một bên thay nó xoa xoa nước miếng. Hôm nay Thẩm Trọng Nhiên không ở, trong phòng nhất thời im lặng rất nhiều.

Mỗi lần Thẩm Trọng Nhiên đi cũng không chào hỏi, thời điểm trở về cũng xuất quỷ nhập thần, không phải là mở cái quán bar sao, thật giống xã hội đen, hắn tức giận nghĩ.

Kỳ thật ngay từ đầu, hắn không phải không hoài nghi qua điểm ấy, dù sao Thẩm Trọng Nhiên làm cho người ta có cảm giác tuyệt đối không chỉ là đơn giản một lão bản của quán rượu như vậy. Chính là hắn hoài nghi cũng không có chỗ dùng, Thẩm Trọng Nhiên làm gì lại không liên quan đến hắn.

“Bì bốp!” Tiểu Bảo ở trong ngực hắn động đậy, nước miếng lại chảy xuống dưới. Đứa nhỏ này từ khi sinh ra đến bây giờ chính là nước miếng đặc biệt nhiều.

Nhú nhú mày, Nhiều Tông Lễ nhu nhu mái tóc non nớt của Tiểu Bảo, lại té lại nhuễn, nhện không được nói: “Bé về sau lớn lên cũng đừng giống ba ba bé nha.”

Vừa dứt lời, cửa đột nhiên truyền đến thanh âm Thẩm Trọng Nhiên “Tôi như thế nào a?”

Vừa nhắc đầu, chỉ thấy y tựa vào cạnh cửa, mặc áo sơ mi đen cùng quần bò, vẻ mặt bỉ cười.

Thản nhiên trợn mắt, Nhiều Tông Lễ đẩy kính mắt.”Liền anh như bây giờ.”

Thói quen Nhiều Tông Lễ bình thường có một ít động tác, nếu hắn làm mấy động tác vừa rồi, chứng tỏ hắn đang chột dạ.

Nở nụ cười ra tiếng, Thẩm Trọng Nhiên đi đến, đem chìa khóa ném tới trên bàn trà, cũng không nói tiếp về chuyện này, xoay người chỉ muốn hưởng trong phòng đi.

“Chờ một chút!” Nhiều Tông Lễ đột nhiên kêu một tiếng.

Thẩm Trọng Nhiên quay đầu lại nhìn hắn.

“Anh bị thương?” Hắn hỏi, ngữ khí đã hoàn toàn khẳng định.

Ngây ra một lúc, Thẩm Trọng Nhiên mới khẽ cắn môi, có chút suy sụp.”Như vậy anh cũng có thể nhìn ra sao?”

Đem Tiểu Bảo phóng tới sofa, Nhiều Tông Lễ đứng lên nhìn y nói: “Trên người anh có mùi máu.” Hắn đổi mùi máu tươi thực miễn cảm.

Nếu bị nhìn thấu, Thẩm Trọng Nhiên cũng không tái lảng tránh, chỉ chỉ thất lưng chính mình.

“Nơi này bị đụng phải một chút, có điểm đau.”

Nhiều Tông Lễ nhăn lại mi, “Như thế nào lại đụng?”

“Đại khái là bị người trả thù đi!” Y không quan tâm, nhún nhún vai.

“Anh không phải mở quán bar thôi sao? Vì cái gì gặp phải những người đó?”

“Đúng là bởi vì mở quán bar cho nên tiếp xúc nhiều loại người càng nhiều a! Tam giáo cửu lưu đều có, người tốt người xấu đến nơi tôi cũng đều là khách nhân, tôi chỉ có thể tươi cười đón chào a!” Thẩm Trọng Nhiên có điểm ủy khuất liền nói.

(Tam giáo cửu lưu: Ba giáo phái là Nho giáo, Phật giáo, Đạo giáo và 9 học phái lớn thời Chiến quốc là: Nho gia, Đạo gia, âm Dương gia, Phật gia, Danh gia và Mặc gia, Tung Hoàn gia, Tạp gia, Nông gia

Ở đây chỉ mọi loại người trong xã hội)

Không nghĩ tái cùng y thảo luận vấn đề này, Nhiều Tông Lễ mày mặt nhăn lại.”Anh ngồi lại đây, tôi giúp anh nhìn xem.”

Đề nghị này chiếm được đồng ý của Thẩm Trọng Nhiên, y lập tức ngồi vào sofa, đem Tiểu Bảo dịch sang một bên.

Nhiều Tông Lễ cởi bỏ áo sơ mi của y, phát hiện phía phải dưới bụng xanh tím một tảng lớn, còn có chút rách da cùng nổi lên tơ máu, chỉ nhìn một cách đơn thuần thì nói là ngoại thương, hoàn toàn không đến mức thập phần nghiêm trọng, nhưng nội thương thì chỉ bằng mắt thường là không thể nhìn ra.

“Anh hẳn là nên đi bệnh viện.” Hần hạ kết luận “Miệng vết thương cần xử lý, còn cần kiểm tra một chút xem bên trong có nội thương hay không.”

Thẩm Trọng Nhiên lập tức phản đối.”Tôi chán ghét đi bệnh viện.”

Nhiều Tông Lễ trừng y “Anh mấy tuổi rồi?”

“Bao nhiêu tuổi cũng chán ghét bệnh viện không có gì liên quan.” Y thực vô lại nhìn hần, bắt lấy tay Nhiều Tông Lễ đang muốn thu hồi đi hướng miệng vết thương chính mình, bất quá phương phóng đích giống như có điểm “Sai lầm “, không ở trên miệng vết thương, mà là hơi chút xuống phía dưới.”Hơn nữa, anh không phải là bác sĩ sao? Anh giúp tôi xem là được mà.”

Nhiều Tông Lễ cúi hạ mắt, nhìn thoáng qua tay mình, tựa tiểu phi tiểu “Tôi là bác sĩ khoa phụ sản, anh nếu không ngại —— ”

“Anh dù là bác sĩ thú y tôi cũng không ngại!”

Trong nháy mắt, Nhiều Tông Lễ thật đúng là hy vọng mình là bác sĩ thú y. (=))

“Tốt lắm, tôi trước kiểm tra một chút tử cung của anh ——” nói xong, thân thủ thật sự muốn tách ra chân đối phương.

“Thao! Tôi có loại đồ vật này nọ sao?!” Thẩm Trọng Nhiên mắng một câu, y cảm thấy được biểu tình Nhiều Tông Lễ không phải cấp cho y “Đỡ dễ”, mà là phải giúp y giải phẫu.

Chính là vừa động này, lại khê động miệng vết thương, đau khiến y nhướn mi.

Nhiều Tông Lễ thở dài, phân phó “Ngồi ở chỗ này, tôi đi lấy hòm thuốc.”

Hòm thuốc? Thẩm Trọng Nhiên ngăn người, trong nhà y có loại này đồ vật đó sao?

Chỉ chốc lát, Nhiều Tông Lễ liền mang theo hòm thuốc cơ hồ là hoàn toàn mới, trở lại phòng khách.

Thẩm Trọng Nhiên đang ở sofa cùng Tiểu Bảo ngoạn.

Vẫn làm cho người ta cảm giác bất cần đời, nam nhân lúc này trở nên thành thực lên, xem ánh mắt nhìn Tiểu Bảo cũng là ôn nhu khó được, tuy rằng vẫn biểu hiện ra bộ dáng đối Tiểu Bảo không có cảm tình gì, nhưng Nhiều Tông Lễ biết, làm một phụ thân, Thẩm Trọng Nhiên là để ý đứa nhỏ này.

Không có đặt tên là bởi vì coi trọng, bởi vì đây là cốt nhục của y, thân tình là tính người cơ bản và là thứ ràng buộc rõ ràng nhất. Như vậy, mẹ của đứa nhỏ thì sao?

“Làm sao vậy?” Phát hiện hần phát lảng, Thẩm Trọng Nhiên khó hiểu hỏi.

Đẩy kính mắt, Nhiều Tông Lễ hơi hơi cúi đầu.

“Không có gì.” Nhàm chán suy đoán mà thôi. Đi lên trước, hần quỳ một gối xuống ở trước mặt Thẩm Trọng Nhiên, xuất ra nước thuốc cùng băng gạc.

“Không bao băng gạc được không? Đồ vật đó thực không tiện.”

“Có thể.” Buông băng gạc, Nhiều Tông Lễ cầm lấy nước thuốc, “Nhưng anh phải cam đoan không cho miệng vết thương dính vào nước.” Lúc này hẳn làm cho người ta cảm giác chính là một bác sĩ rất chuyên nghiệp.

“Đương nhiên.” Thẩm Trọng Nhiên giơ lên khoe miệng, thân thể ngã về phía sau, hai cánh tay khoát lên trên sô pha.

Thời điểm bôi nước thuốc, Thẩm Trọng Nhiên một tiếng cũng không rên. Nhiều Tông Lễ xem qua được tính nước thuốc, nhiều ít vẫn có tính kích thích, có thể chịu đựng được mà nói, chỉ có thể nói lực nhẫn nại của Thẩm Trọng Nhiên không tồi.

“Tốt lắm.” Nhìn nhìn đã miệng vết thương muốn ngừng huyết, hẳn lại nhú nhú mảy, vẫn là đề nghị “Anh tốt nhất đi bệnh viện kiểm tra một chút, có loại bệnh trạng xuất hiện rất chậm ——” bả vai đột nhiên bị đáp trụ, chỉ thấy Thẩm Trọng Nhiên cúi xuống, đến gần tai hẳn.

“Anh thực quan tâm tôi? Ân?”

Không biết vì sao, hẳn lại có chút hoảng hốt, nhưng trên mặt vẫn là duy trì bộ dáng lạnh lùng.”Làm bác sĩ, tôi chỉ là cấp đề nghị cho bệnh nhân mau tốt thôi.”

“Người bệnh a...” Thẩm Trọng Nhiên cười khẽ, hai tay ôm lấy hẳn, cái trán đặt trên vai hẳn, loại này tư thế rất giống là dựa vào.

“Ừ, anh bắt đầu yêu mến tôi đi?”

Nhiều Tông Lễ không hề động, tim đập lại rối loạn. Người đang ghé vào vai hẳn mang theo mùi thuốc sát trùng, là hương vị hẳn thường xuyên ngửi được, lại giống như không phải, nếu không sao lại làm hẳn trở nên kỳ quái như vậy?

Đẩy ra đầu của Thẩm Trọng Nhiên, hẳn thu thập hảo hòm thuốc đứng lên, một tay cầm cái hòm thuốc, tay kia thì ôm lấy Tiểu Bảo.

“Làm sao vậy?” Hẳn không nói được một lời khiến Thẩm Trọng Nhiên không rõ nguyên do.

“Hôm nay buổi tối không cần tắm rửa, dùng khăn mặt sát một chút thì tốt rồi, nếu không thoải mái liền lập tức đi bệnh viện.” Bởi vì nghĩ không ra nguyên nhân mình không thích hợp, Nhiều Tông Lễ quyết định rời đi đầu sỏ gây nên cái không thích hợp của hẳn, vì thế sau khi nói xong, mặt không chút thay đổi, ôm Tiểu Bảo xoay người bước đi.

Thẩm Trọng Nhiên không hiểu, ở phía sau hẳn truy vấn “Đến cùng là làm sao vậy? Anh không phải không bài xích nam nhân sao?”

Bởi vì hắn không bài xích nam nhân, cho nên liền là ai đều có thể sao? Nhịn xuống xúc động muốn đem cái hòm thuốc ném tới trên đầu Thẩm Trọng Nhiên, Nhiêu Tông Lễ cái gì cũng chưa nói, cũng không quay đầu lại rồi đi.

Ngày lúc sau đó, Nhiêu Tông Lễ sẽ không tái kiến quá Thẩm Trọng Nhiên, người sau như là tiêu thất, không thấy bóng người, cũng không có điện thoại, ngay một câu nhắn lại đều không có, gọi di động cũng là tắt máy. Nhiêu Tông Lễ vốn xem như là nửa bị bắt buộc ở tại chỗ này, hiện tại ngay cả người coi chừng hắn đều không có, tự do thành linh xảy ra ngược lại khiến hắn có điểm không thể nhận.

Ôm Tiểu Bảo ở trong phòng đi lại, hôm nay là ngày thứ tư Thẩm Trọng Nhiên “Mất tích”, hắn cơ hồ sắp quên bộ dáng nam nhân kia.

Này tính cái gì? Dem con trai ném ở trong này bắt hắn chiếu cố, chính mình lại chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi, sẽ không ném Tiểu Bảo cho hắn mà chạy trốn đấy chứ?!

Đại khái là một người mang đứa nhỏ đi thì lâu lắm, hắn có chút phiền muộn không hiểu, như là chứng u buồn hậu sản, ý thức được điểm này, hắn càng thêm phiền muộn.

Hiện tại là hơn mười hai giờ đêm, không lâu lúc này hắn bị tiếng khóc của Tiểu Bảo đánh thức. Tiểu Bảo tựa hồ gặp ác mộng, không khóc cũng vẫn không ngủ, chính là cúi đầu tựa vào trên vai hắn, hắn đành phải ôm Tiểu Bảo ở từng phòng đi tới đi lui, trên đường lơ đãng đi đến phòng Thẩm Trọng Nhiên, bên trong vẫn như cũ trống rỗng, khiến hắn không hiểu lại là một trận bực mình.

Chính là, đến tốt cùng hắn sinh khí cái gì? Thật sự bởi vì Thẩm Trọng Nhiên đem đứa nhỏ ném cho hắn, lấy tung tích đệ đệ làm mỗi đứa hắn buộc ở trong này sao?

Kỳ thật hắn mơ hồ biết, không biết từ khi nào bắt đầu, hai điểm này tựa hồ đã không phải lý do hắn ở tại chỗ này.

Nhấp hé miệng, tâm tình Nhiêu Tông Lễ hiện tại có điểm khó có thể nói, suy nghĩ thật lâu, hắn vẫn là không nghĩ ra nguyên do, cuối cùng, hắn quyết định đợi Thẩm Trọng Nhiên trở về, để y nói cho mình tình huống của tam đệ—— rồi sau đó tính tiếp.

Chính là vẫn đợi cho sắp rạng sáng một chút, Thẩm Trọng Nhiên vẫn là không trở về, tâm tình của hắn cũng từ khẩn trương trở thành tâm như tro tàn.

Y sẽ không chết ở bên ngoài đi? Ôm Tiểu Bảo vừa mới tỉnh lại, Nhiêu Tông Lễ nghĩ thầm.

Đúng là có điểm ác độc , nhưng cũng không phải không có khả năng. Bất quá, cảnh sát không tìm tới cửa, hắn là còn không đến cái loại tình trạng này mới phải.

Đột nhiên, phòng khách truyền đến một trận tiếng vang nhỏ vụn, Nhiêu Tông Lễ ngẩn người, ôm Tiểu Bảo

vội vàng đi ra ngoài.

“Anh cũng biết về rồi sao —— ”

Trong phòng khách, một nam nhân mang theo hai bao đồ vật này nọ rất lớn, Nhiêu Tông Lễ nhìn như là người vợ chờ đợi chồng cả đêm không về mà giận dữ, và vì trong ngực hắt lại ôm đứa nhỏ, cảm giác càng giống.

“Cái kia ——” nam nhân hắc hắc nở nụ cười hai tiếng, biểu tình có điểm kỳ quặc.

Nhìn chằm chằm nam nhân xa lạ trước mắt, Nhiêu Tông Lễ vài giây sau mới nhớ tới là một trong những người bắt cóc hắt ngày đó

“Nhiêu bác sĩ ngủ ngon a!”

“Có chuyện gì?” Hắt khẽ nhíu mày.

“Ách ——” giọng lên hai gọng to, nam nhân nhận mệnh liền nói: “Lão bản muốn tôi đưa vài thứ cho anh.” trong túi tất cả đều là thực phẩm cùng đồ dùng mà hắt mới chạy đi mua ở siêu thị.

“Nhiêu bác sĩ, đã trễ thế này anh còn chưa ngủ a?” Vốn định dựa theo lão bản phân phó, lặng lẽ tiến vào buồng đồ vật này nọ rồi bước đi, không nghĩ tới vẫn là làm cho người ta đụng phải.

Nhiêu Tông Lễ nhìn nhìn trên tay hắt, không đáp hồi lại: “Thẩm Trọng Nhiên ở đâu?”

“Lão bản hắt ——” hắt có chút chần chờ.

Nhiêu Tông Lễ mặt nghiêm, thấu kính phản xạ ra một đạo quang, làm cho người ta không rét mà run, cho nên đối với phương rất nhanh nói tiếp.

“Lão bản mấy ngày nay luôn luôn ở trong điểm ——” chiêu đãi khách nhân.

Mặt sau bốn chữ còn chưa nói ra, sắc mặt Nhiêu Tông Lễ đã muốn trước một bước thay đổi, tức giận giống như cũng không có, chính là đi đến trước mặt nam nhân, lạnh lùng mệnh lệnh.”Đem đồ vật này nọ buông.”

Nam nhân ngây ngốc gật đầu, mới vừa buông trong tay gì đó, một cái nhuyển vù vù bị nhét vào trong lòng nam nhân, mang theo mùi sữa.

“Ôm, tôi đi thay quần áo.” Nhiêu Tông Lễ trở về phòng.

“Ai?” Cho tới bây giờ không ôm quá đứa nhỏ, nam nhân nhất thời kinh hoảng lên, trẻ con lại nhuyển lại nộn, hắn không dám dùng sức, sợ vô ý một chút liền đem con trai bảo bối của lão bản bị thương.

Không quá nhiều lâu, Nhiêu Tông Lễ đổi hảo quần áo liền đi ra, bất quá hắn không đem Tiểu Bảo ôm trở về, mà là hỏi: ” Điểm của Thẩm Trọng Nhiên ở đâu?”

Nam nhân vốn không nghĩ nói, nhưng là cũng không biết làm sao vậy, nhìn biểu tình cùng ánh mắt hắn lạnh lùng, địa chỉ liền như vậy thốt ra.

Nhiêu Tông Lễ gật đầu một cái, “Anh ở tại chỗ này nhìn đứa nhỏ, đem nó hống ngủ mới thôi.” Nói xong cầm chìa khóa liền nghênh ngang mà đi.

Đứng ở tại chỗ ôm đứa nhỏ, nam nhân nhìn bóng dáng hắn tiêu sái rời đi, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, thẳng đến khi trẻ con trong ngực giật giật, mới phản ứng lại.

Hắn hiểu được mình vì cái gì nghe Nhiêu Tông Lễ như vậy, loại khí phách này, hoàn toàn chính là “Đại tử ” a! (=)))

Điểm của Thẩm Trọng Nhiên ở đoạn đường phồn hoa, hơn nữa thực có danh tiếng, Nhiêu Tông Lễ tìm được cái quán kia, đúng giai đoạn tối náo nhiệt. Bình thường, mười hai giờ thì phải đi ngủ, nhưng cũng là một nhóm khác người những sống về đêm, thời điểm này mới là vừa bắt đầu.

Nhiêu Tông Lễ rất ít thăm hộp đêm, trừ bỏ mình không có hứng thú, khí chất hắn cũng cùng hoàn cảnh này không hợp, trước kia Nhiêu Tông Tuấn từng lôi kéo hắn cùng Nhiêu Tông Nghĩa đi qua một quán bar, kết quả ba người đều cảm thấy được lãng phí thời gian một đêm.

Đứng ở cửa, hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua chiều bài hoa lệ, lại nhìn về phía cửa có một tiểu thư mặc đồ hở hang. Hôm nay cũng không biết là quán có chủ đề gì, tiểu thư đứng ở cửa trên đầu đều đội một bộ tai miêu.

“Hoan nghênh quang lâm!” Miêu nhĩ nương hướng tới hắn mỉm cười ngọt ngào.

Mặc dù có điểm khó có thể lý giải loại giả dạng này đối nam nhân có lực hấp dẫn ở chỗ nào, cũng may không có làm cho người ta cảm thấy được thấp kém, cũng không khiến hắn có cảm giác chán ghét. Nhiêu Tông Lễ thân thủ đẩy kính mắt một chút, đi vào trong điểm.

Trước kia, Nhiêu Tông Lễ chỉ biết là Thẩm Trọng Nhiên là mở quán bar, nhưng là hắn không nghĩ tới quán bar này lớn đến thế!

Vũ khúc cuồng loạn cùng ngọn đèn hỗn loạn làm cho tâm tình người ta không hiểu bị buộc chặt, vị khoái hòa cùng vị rượu, hỗn hợp cùng một chỗ, hắn lại khẳng định mình không thích hợp loại địa phương này, bất quá hắn cũng không phải tới nơi này uống rượu.

“Tiên sinh đi mấy người? Có đặt chỗ không?” Phục vụ sinh tiến lên hỏi.

“Tôi tìm Thắm Trọng Nhiên.” Hấn mặt không chút thay đổi liền nói.

Phục vụ sinh ngẩn người. Tới nơi này trực tiếp nói tên lão bản, một là bằng hữu lão bản, nếu không chính là đến phá phách, vị trước mắt này xem ra không giống như là người trước, nhưng là ——

“Thắm Trọng Nhiên ở trong này đi?” Nhiều Tông Lễ lại hỏi một câu, nghi hoặc trong mắt đối phương hấn thấy được.

“Àn! Xin hỏi ngài là?”

Lạnh nghiêm mặt, hấn nói: “Tôi là bác sĩ của anh ta.”

Phục vụ sinh cũng không rõ lão bản nhà mình cùng vị bác sĩ này đến cùng là quan hệ gì, bất quá nếu là người lão bản nhận thức, kia cũng không tất yếu nói cái gì nữa.

Nói lỏng tay, hấn mỉm cười nói: “Lão bản ở nơi này.”

Nhiều Tông Lễ theo phương hướng đối phương chỉ nhìn lại, lướt qua tầng tầng biển người, rốt cục ở cạnh tường cũng có người cần tìm.

Thắm Trọng Nhiên ngồi ở trung gian một đám nữ nhân, các nàng không ngừng thay hấn rót rượu, uy hoa quả, bên cạnh còn có hai nam nhân, cũng được hưởng đãi ngộ đồng dạng.

Đây là sắc thái phong phú của nam nhân sống về đêm? Đích xác, so với việc ở nhà coi đứa nhỏ thì thú vị hơn nhiều. Nhiều Tông Lễ ở trong lòng lạnh trào.

Nhưng là nhìn đến Thắm Trọng Nhiên đối nữ nhân bên người càn cười, hơn nữa đem nữ nhân ôm đến trong ngực, hấn đột nhiên có điểm phản ứng không được, mục đích mình đến nơi đây đích là cái gì?

Kết quả xúc động luôn cuối cùng sẽ hối hận, trong lúc nhất thời, hấn cảm thấy được mình mất lập trường.

Nếu hấn là một nữ nhân, như vậy hiện tại là có thể xông lên đi làm nhiều việc, cùng lúc tặng cho Thắm Trọng Nhiên vài cái tát, bất quá hấn không phải, hơn nữa loại dục vọng này cũng không thập phần mãnh liệt.

“Tiên sinh? Tiên sinh ngài làm sao vậy?” Hấn đại ra khiến phục vụ sinh một bên có điểm vô thố.

Chậm rãi xoay người, Nhiêu Tông Lễ hoãn hạ sắc mặt, mỉm cười, “Có thể giúp tôi tìm chỗ ngồi không?” Nho nhã có lẽ.

Phục vụ sinh bị mỉm cười của hắn cuốn hút, gật gật đầu.

“Đương nhiên. Bất quá, ngài không tìm lão bản sao?”

Hắn châm chọc cười, “Anh cảm thấy được hắn hiện tại có thời gian sao?”

Bên kia, Thẩm Trọng Nhiên đang từ căn chocolate trong miệng nữ nhân chơi trò chơi ngây thơ, ăn đến cuối cùng là có thể biến thành trò chơi người lớn.

Khi phục vụ sinh thay hắn tìm đến vị trí trước quầy bar ngồi xuống, Nhiêu Tông Lễ tùy tiện điểm chén đồ uống. Phục vụ sinh kia vừa thấy chính là làm việc rất tốt, chọn vị trí cách Thẩm Trọng Nhiên rất gần, hắn chỉ cần quay người lại có thể nhìn đến nhất cử nhất động của người nọ, đương nhiên, đối phương cũng giống nhau.

Nhiêu Tông Lễ lưu lại lý do là: nếu đến đây, liền uống một chén. Vì trông Tiểu Bảo, hắn đã lâu không ra cửa, so với phụ nữ có thai hoàn toàn giống nhau.

Rượu cay tràn vào yết hầu hắn, tuy rằng không biết là có bao nhiêu hảo uống, nhưng là cảm giác đích xác không tồi. Nam nhân cùng khói rượu tựa hồ từ nhỏ có một loại ăn ý, đều không có quy định nam nhân phải uống rượu hút thuốc, nhưng bọn hắn chính là không tự chủ được mà đi uống, đi trù.

Non nửa chén rượu vang vào bụng, ngay cả thân thể đều nóng, Nhiêu Tông Lễ nheo nheo mắt, cảm thấy được rượu này tựa hồ rất cao cồng. Bọn họ ba an hem, tối có thể uống rượu kỳ thật là nhị đệ, chỉ nhìn bề ngoài tuyệt đối sẽ bị lừa, mà loại kỹ năng này là trời sinh.

Tửu lượng của mình, ở trong cả ba người thì là kém cỏi nhất.

Nhắm mắt lại nghĩ nghĩ ngơi một chút, bên cạnh đột nhiên truyền đến thanh âm nữ nhân “Xin hỏi là một người sao?”

Hắn không thấy được mặt, nghe lên hắn là nữ nhân mạo ngọt. Chính là Nhiêu Tông Lễ mới vừa ngẩng đầu, lại chỉ nhìn đến bóng dáng nữ nhân vội vàng rời đi.

Không phải đến gần sao? Như thế nào nàng chạy trước? Nhiêu Tông Lễ nhíu mày, đột nhiên cảm giác được sau lưng tựa hồ có một đạo tầm mắt đang theo dõi hắn, xoay người, quả nhiên là Thẩm Trọng Nhiên cách đó không xa.

Chính mình ở trong này hưởng lạc, lại đến quấy rầy hắn đào hoa! Nhiêu Tông Lễ biểu tình có chút bất

mãn, nhưng là hân nghĩ, cách kính mắt Thẩm Trọng Nhiên là nhìn không tới.

Cùng lúc đó, Thẩm Trọng Nhiên vẫn đang ở cùng nữ nhân bên người ngoạn nhạc, nhưng là vô luận làm cái gì, tầm mắt luôn cố ý hoặc vô tình dừng lại ở trên người Nhiêu Tông Lễ, cái loại cảm giác này, tựa như y đang làm chuyện có lỗi với Nhiêu Tông Lễ.

Khi hôn môi nữ nhân kia, Thẩm Trọng Nhiên lại mị khởi hai mắt, rõ ràng tầm mắt ở trên người Nhiêu Tông Lễ đảo quanh, từ đầu nhìn đến chân, sóng mắt lưu chuyển, nguyên bản bộ dạng hân cũng không sai, lúc này thế nhưng thoát nhìn làm cho người ta cảm thấy được xinh đẹp, vô thanh vô tức tản ra hấp dẫn.

Cơ hồ là không thể khống chế mà nghĩ đến chuyện hai người ngày đó ở dưới đất làm, Nhiêu Tông Lễ có chút phiền muộn ngẩng đầu lên, đem chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Âm nhạc chung quanh càng lúc càng lớn, kích thích màng tai, đồng thời tiếng la hừng phấn hỗn tạp của nam nhân cùng nữ nhân, làm cho ngực người ta bắt đầu đánh trống reo hò.

Cuối cùng, hân rốt cục buông cái chén, hướng đại môn đi đến.

8. Chương 8

Mở cửa ra, một người ở sofa phòng khách nằm úp sấp, có một nửa thân thể đã muốn điệu ra ngoài sofa, chỉ cần ra thêm một chút thì sẽ nguy hiểm.

Nhiêu Tông Lễ thở dài, nhẹ gọi nam nhân dậy.

“Uy!”

“A?” Kêu một tiếng, nam nhân lập tức từ sofa lật mình xuống dưới, còn chưa đứng lên, hai mắt nhập nhèm nhìn xung quanh “Làm sao vậy? Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Nhiêu Tông Lễ buông chìa khóa trong tay “Đứa nhỏ đâu?”

Nam nhân nhẹ nhàng thở ra, dùng sức dụi mày dụi mắt “Ngủ, mới ngủ không bao lâu. Thiên! Trông đứa nhỏ thực con mẹ nó mệt!”

Nở nụ cười, Nhiêu Tông Lễ cởi áo khoác chuẩn bị vào phòng, đi phía trước đối nam nhân nói một câu “Anh nếu mệt thì có thể vào phòng ngủ.”

“A? Thật sự? Có phòng có thể ngủ sao?”

“Phòng của lão bản anh.” Dù sao buổi tối hôm nay y sẽ không trở về.

“Không! Không cần! Tôi trở về thôi!” Namnhân vẻ mặt ghê rợn, vội vàng từ trên mặt đất đứng lên. Hay nói giỡn! Ngủ ở phòng lão bản, ngày mai khẳng định không cần tỉnh.

“Vậy trên đường cẩn thận.” Nhiều Tông Lễ gật gật đầu, cũng không giữ lại.

“Ai!” Namnhân ngượng ngùng gãi gãi đầu, đột nhiên lại nghĩ tới gì đó, thăm dò hỏi: “Nhiều bác sĩ tìm được lão bản không?”

Nhiều Tông Lễ lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái. Chạm vào chỗ đau!

Đi vào phòng nhìn thoáng qua Tiểu Bảo, lúc sau trở ra thì nam nhân kia đã ly khai. Hắn cầm quần áo tắm rửa đến phòng Thẩm Trọng Nhiên, bình nóng lạnh trong phòng hắn vẫn chưa gọi người tới sửa, Thẩm Trọng Nhiên mấy ngày nay lại không ở, hắn chỉ cần đến phòng y tẩy. Tuy rằng cái cửa nhà tắm chết tiệt lưu lại bóng ma cho hắn, bất quá dù sao hiện tại không có ai, hơn nữa bồn tắm lớn mát xa trong phòng tắm của Thẩm Trọng Nhiên thật sự thực thoải mái, gần nhất hắn cơ hồ mỗi buổi tối đều phải ở bên trong tắm một hồi, sau đó thêm ít tinh dầu và vân vân, đối thân thể thực có lợi.

Ở bồn tắm lớn vận cho đầy nước, ấn xuống nút công năng tuần hoàn mát xa, Nhiều Tông Lễ thoải mái mà tọa tựa vào bên cạnh bồn tắm lớn. Ánh đèn trắng tỏa lờ lờ, trong phòng tắm, nổi lên những bọt bong bóng xà phòng, trong không khí tràn đầy hương hoa hồng, nước gội mềm nhẹ vỗ vào trên người, hết thấy đều khiến thể xác và tinh thần của người ta thả lỏng, ngay cả khóe miệng đều lộ ra sung sướng.

Nếu có thể mỗi ngày ở trong này tắm thì thật không tồi. Trong đầu mới vừa toát ra ý niệm này, miệng hắn liền run rẩy một chút, lập tức đổi thành lo lắng xem mai kia về nhà có nên lắp một cái hay không.

Nhắm mắt lại, không thể khắc chế chính mình nghĩ đến tình hình ở hộp đêm. Người kia dùng cái loại ánh mắt kia nhìn hắn, rõ ràng làm cho người ta quả thực —— tâm phiền ý loạn!

Mạnh mở mắt ra, Nhiều Tông Lễ ảo não cúi đầu nhìn chằm chằm bọt xà phòng trong bồn tắm lớn. Phía dưới, thân thể hắn đã nổi lên phản ứng.

Mấy ngày hôm trước mới vừa cùng Thẩm Trọng Nhiên phát tiết qua, nhưng hắn không phải lạc đà, ăn một chút có thể chống đỡ vài tuần. Tuy rằng loại dục vọng thành linh xảy ra này trước kia cơ hồ chưa từng có, nhưng là theo bản năng nên hắn cũng không tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân, thậm chí giải quyết vấn đề trước mắt.

Namnhân tự an ủi không phải là chuyện gì sai trái, nhưng là tự an ủi vì nghĩ đến ánh mắt nam nhân khác, nhiều ít khiến Nhiều Tông Lễ có cảm giác tội lỗi. Nhấp hé miệng, tâm tình hắn phức tạp, đưa tay chạm

rãi hòa vào bọt xà phòng phía dưới, cầm ngọn nguồn nóng rực.

“Ân ——” hừ nhẹ một tiếng, cảm giác ở trong nước cùng bình thường có điểm bất đồng, đại khái bởi vì nước ôn hòa hơn, nơi này càng miễn cảm. Nhẹ nhàng nhắm lại mi, hắn bắt đầu vuốt ve, may mắn không thấy động tác của mình, cũng ít có điểm xấu hổ.

Khoái cảm thăng lên, trên mặt Nhiều Tông Lễ thân nhiên đỏ ửng, cắn chặt môi nhưng cũng ngẫu nhiên phát ra tiếng rên rỉ, cảm giác thoải mái khiến hắn quả thực không thể tin được, mình thế nhưng bởi vì ảo tưởng đến một người nam nhân mà tự an ủi, lại có thể cảm thấy sung sướng như vậy, quả thực là tội lỗi mà. Có lẽ thật sự giống Thẩm Trọng Nhiên nói, chính mình đối nữ nhân không có hứng thú.

Bọt xà phòng ở nước gợn kích lao xuống, dần dần biến mất, hít sâu một hơi, hắn đem một chân từ trong nước nâng lên, để lên bên cạnh bồn tắm lớn——

Nhưng vào lúc này, cửa phòng tắm đột nhiên mở!

Nhiều Tông Lễ hoảng sợ, mới từ đục vọng bút ra, liền nhìn đến Thẩm Trọng Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi hướng về phía hắn, dường như là muốn ăn thịt người.

“Anh! Anh sao lại ——” vốn muốn hỏi “Anh sao đã trở lại ” chính là nghĩ đến mình hiện tại làm gì, Nhiều Tông Lễ lập tức sửa rằng “Cút ra ngoài!”

“Cút ra ngoài?” Thẩm Trọng Nhiên nhướn mày “Anh ở trong phòng tắm của tôi tự an ủi, lại muốn tôi cút ra ngoài?”

Y ở trong phòng Nhiều Tông Lễ tìm một vòng đều không thấy, nghĩ trở lại phòng mình trước đã, nhưng lại phát hiện hắn ở trong phòng tắm của mình tắm rửa, dán tại trên cửa nhìn nửa ngày —— không nên trách y hạ lưu, loại tình huống này không ai sẽ ngoan ngoãn đi ra ngoài —— cho dù nam nhân này tắm rửa, khi y nhìn đến hắn ngồi ở trong bồn tắm lớn, bàn tay nhúng trong nước, trên mặt biểu tình càng ngày càng gợi cảm, thẳng đến khi đôi chân dài kia nâng lên, y rốt cục nhìn không được!

Cái này không phải rõ ràng hấp dẫn y tiến vào sao? Y không phải chính nhân quân tử, một ngày nào đó cũng sẽ không kiềm chế được.

Thẩm Trọng Nhiên vừa đi vừa cởi quần áo, đợi đi vào bên cạnh bồn tắm lớn, trên người chỉ còn quần, tự giác biết thời gian cấp bách, y cũng không cởi, không nói hai lời trực tiếp vào bồn tắm lớn, cùng Nhiều Tông Lễ làm cái “Uyên ương đục”.

“Anh, con mẹ nó, làm gì?” Nháy mắt bọt nước văng khắp nơi, Nhiều Tông Lễ vội vàng muốn từ bồn tắm lớn đứng lên, bất quá không thành công, cánh tay bị kéo lấy.

Thẩm Trọng Nhiên túm lấy hắn rồi hung hăng hôn xuống, không cho hắn lại có cơ hội nói gì đó.

Bồn tắm lớn tuy rằng đủ đại, nhưng dù sao cũng chỉ thiết kế cho một người, hai đại nam nhân đồng thời ở bên trong, trừ bỏ ôm cùng một chỗ, không có phương pháp nào tốt hơn.

“Ân! Ân...” Nhiêu Tông Lễ kêu rên hai tiếng, cánh tay Thẩm Trọng Nhiên giống cái kìm cô trụ hần, khiến cho hần vừa nghĩ động cũng không thể động. Hần cảm giác được thứ đó của mình chống lên bụng đối phương, thịt cùng thịt tiếp xúc, khiến dục vọng mới vừa làm lạnh, trong phút chốc liền một lần nữa có cảm giác.

Thời điểm đôi môi rời ra, hai người đều thở phào nhẹ nhõm, Nhiêu Tông Lễ ngồi ở trên người Thẩm Trọng Nhiên, hai chân tách ra quỳ gối lưỡng sườn, loại tư thế này thấy thế nào đều như là đem chính mình đưa đến trước mặt đối phương.

Vừa hôn vừa kéo đầu hần xuống, Thẩm Trọng Nhiên có điểm hung tợn nói: “Vốn không nghĩ sớm ăn anh như vậy, là chính anh câu dẫn tôi! Đáng chết!” Nói xong giật giật chân, phát giác tiểu huynh đệ trong quần mình đã trương đến phát đau.

Trừ bỏ thở dốc, Nhiêu Tông Lễ đã muốn không biết nói cái gì cho phải. Nói hần câu dẫn y? Vậy kẻ hại hần phải ở trong bồn tắm tự giải quyết là ai?

Không phát hiện ánh mắt hần có chút oán hận, Thẩm Trọng Nhiên cởi bỏ đai lưng của mình, kéo khóa xuống, phân thân hoàn toàn cương cứng lập tức chọc vào bụng Nhiêu Tông Lễ, hần giật mình muốn tách khỏi, kết quả càng thêm ma sát tới nơi đó.

“Úc!” Than nhẹ một tiếng, y ôm thắt lưng người ở trên, không cho hần tái động “Kính nhờ! Anh nếu tái lộn xộn tôi hiện tại liền đi vào!”

Nhiêu Tông Lễ không phải tiểu hài tử không biết gì, tự nhiên hiểu được “Đi vào” của y là có ý tứ gì, chính là muốn một nam nhân đã ba mươi tuổi thân nhiên đối mặt với loại sự tình này, vẫn là có điểm khó khăn. Hần tuy rằng không tính là bảo thủ, nhưng cũng là lần đầu tiên trải qua loại tình huống này.

Hơn nữa, vì cái gì người bị tiến vào lại là hần?

Nhưng là dục vọng đã bị gợi lên, sắp mãn đi ra, tên đã trên đây, không thể không phát, hai người bị hấp dẫn lẫn nhau, chuyện kể tiếp phát sinh cũng cơ hồ là đương nhiên.

Hần thở hổn hển cúi đầu nhìn Thẩm Trọng Nhiên, trên mặt người này là biểu tình chịu đựng dày vò khiến hần rõ ràng cảm giác được khát vọng của nam nhân này.

Hai người nhìn nhau một lát, trong ánh mắt phảng phất đã muốn thuyết minh hết thảy.

Dục vọng cũng tốt, phóng túng cũng thế, bọn họ hiện tại làm cái gì cũng bất quá là bởi vì khát cầu đối phương, thật giống như thiêu thân biết rõ là lửa vẫn muốn nhảy vào, hết thảy đơn giản là bản năng.

Nhiều Tông Lễ sẽ không cần cố tìm lý do phóng túng, cũng sẽ không dùng lý do đó để ước thúc mình, hắn có thể tự mình chịu trách nhiệm, rõ ràng biết từ lúc mới bắt đầu, hắn đã nghĩ phải ở trước mặt nam nhân này, kêu vô lại Thẩm Trọng Nhiên.

“Ngô!” Đột nhiên, hắn ưỡn người một cái, bởi vì ngón tay của Thẩm Trọng Nhiên bắt đầu tấn công phía sau của hắn.

“Đừng nhúc nhích! Để tôi đi vào ——” Thẩm Trọng Nhiên lấy tay kia áp chế đầu của hắn, không ngừng hôn hắn, giống như trấn an.

Nhiều Tông Lễ ôm lấy vai y, chịu được dị vật ở trong thân thể ra vào, đồng thời liều mình thả lỏng, để cho nơi đó không hề căng cứng, điều này đối bác sĩ mà nói cũng không phải chuyện gì khó khăn, chính là cảm thấy thẹn, vẫn nhìn không được nảy lên.

Thẩm Trọng Nhiên mau bị làm cho điên rồi, ngón tay được bao vây ở trong dũng đạo mềm mại thấp hoạt, thử dốc bên tai so với xuân dược hoàn còn lợi hại hơn, dục vọng vẫn tích góp từng tí một, mặc kệ là sinh lý hay là tâm lý, đều cùng nhau kêu gào phải tìm lối ra.

“Tôi không phải cố ý không trở về nhà...” Ôm thắt lưng Nhiều Tông Lễ, y ghé vào lỗ tai hắn giải thích.”Có mấy người trước kia là bằng hữu đến, tôi phải chiêu đãi bọn họ —— ”

“Ai thèm quần anh !”

Thẩm Trọng Nhiên khinh cười ra tiếng, ở trên gương hắn mặt hôn nhẹ.

“Anh có biết hay không, thấy anh đến tìm tôi, tôi cao hứng muốn chết. Anh có phải hay không nghĩ về tôi?”

Nhiều Tông Lễ nhắm mắt lại không thèm trả lời. Nói chuyện có thể khiến hắn dời đi lực chú ý, chẳng phải khẩn trương, bất quá, vẫn có chút không thoải mái.

Ngón tay trong cơ thể đột nhiên vòng vo lên xuống, khiến hắn không khỏi kêu nhỏ ra tiếng, tự tay hung hăng bắt lấy tóc Thẩm Trọng Nhiên, nghiêng răng nghiêng lợi quá khê, “Đủ rồi! Anh phải ngoạn tới khi nào?!”

Thẩm Trọng Nhiên ngưỡng đầu về phía sau, nuốt nước miếng một cái.

“Tôi cũng hiểu là đã đủ rồi ——” y đều nhanh bị hắn trong lúc vô tình ma sát mà muốn điên.

Hai tay phủng trụ ở hông của người ngồi trên, đem thân thể hắn nâng lên một chút. Nhìn không tới chuyện phát sinh dưới nước, hết thấy đều là cảm giác phải khát , mà ngược lại như vậy sẽ lại càng làm cho người

ta cảm thấy được hưng phấn.

Mông sau bị chọc vào một “Cây gậy “, cho dù là bình tĩnh như Nhiều Tông Lễ, cũng không khỏi khẩn trương lên, so với thời điểm lần đầu tiên hắn đỡ đỡ, còn khẩn trương nhiều hơn.

“Ôm tôi, chậm rãi ngồi xuống ——” Thẩm Trọng Nhiên từng ngậm từng ngậm thở phì phò, cảm giác được tính khí của mình đã muốn đến vào cửa động kia, nhưng y vẫn kiệt lực áp chế muốn va chạm vào phía trước, chờ Nhiều Tông Lễ thích ứng.

Nhưng đối Nhiều Tông Lễ mà nói, điều này tuyệt đối lại là nói thì dễ dàng mà làm thì lại khó, ôm cổ Thẩm Trọng Nhiên, hắn cắn chặt răng, nhú mào chậm rãi để thân xác đi xuống, tuy rằng chuyện này hình dung thế nào cũng không thể là chuyện tốt đẹp, cảm giác đích xác giống như là hưởng một cây côn tử ngồi xuống, quả thực là tự ngược.

Để thứ tượng trưng nam tính của Thẩm Trọng Nhiên tiến vào hậu huyết của hắn, Nhiều Tông Lễ liền hỏi hận.

“Hảo thích! Thân ái, anh quá tuyệt vời!”

Thẩm Trọng Nhiên có bao nhiêu thích hắn không biết, nhưng từ thứ kia trong cơ thể hắn vì hưng phấn mà lại trương hơn nữa, khẳng định chắc chắn thực thích. Khẽ cắn môi, Nhiều Tông Lễ phun ra hai chữ “Câm, miệng!”

Nhiều Tông Lễ phát giận tối hợp Thẩm Trọng Nhiên, y đầu tiên là hôn cổ hắn, tiếp theo dùng ngón tay tách ra cánh hoa đỉnh kiêu ở mông, trợ giúp y càng thuận lợi tiến vào.

“Tiếp tục, lập tức có thể toàn bộ đi vào, thực thích nga!” Ngữ khí mười phần là dụ dỗ tiểu hài tử.

Nhiều Tông Lễ ngẩng đầu lên, hít sâu một hơi, giật giật mông, cảm giác trong cơ thể có gì đó đang hướng chỗ sâu nhất tiến vào, đột nhiên nhớ tới một vấn đề nghiêm trọng.

“Chờ một chút! Bao cao su!” Đây là thường thức cơ bản nhất.

“Không có đồ vật đó!” Thẩm Trọng Nhiên nhăn đến vắt vẻo, ngay cả đi lên giường cũng không có thời gian, còn có thời gian mà mua mấy thứ kia sao?!

Nhiều Tông Lễ cũng không bằng lòng, giãy dụa lên, “Không được! Phải mang bao cao su!”

Chính là lần vừa động này, lại tăng thêm ma sát giữa hai người.

“Sách!” Thẩm Trọng Nhiên gầm nhẹ một tiếng, ôm cổ người trên “Đã nói là không có! Nhà của tôi không để cái loại đồ vật này nọ!”

Một kẻ lạm giao như thế, thế nhưng ở trong nhà không có bao cao su sao? Nhiều Tông Lễ kinh ngạc nhướn mày, hay là người này khi làm cũng chưa bao giờ ——

Nhìn ra hắn suy nghĩ cái gì, Thẩm Trọng Nhiên vỗ nhẹ nhẹ mông hắn một chút.”Tôi không mang người khác về nhà, trừ anh ra!”

Lúc này Nhiều Tông Lễ kinh ngạc. Mà thừa dịp hắn phân thần không còn giấy dựa, hai tay Thẩm Trọng Nhiên nắm thắt lưng hắn, nhấn xuống phía dưới một cái, đồng thời chính mình hướng lên trên, hoàn toàn toàn toàn tiến nhập vào Nhiều Tông Lễ.

“A!” Thành linh xảy ra đau nhức khiến Nhiều Tông Lễ sợ hãi kêu một tiếng, lão đảo về phía trước, ngã tiến trong ngực y.

Vương bát dẫn!

Thẩm Trọng Nhiên thích đến mức cũng muốn kêu ra, ôm hắn hướng đến trên người mình. trong thân thể Nhiều Tông Lễ vừa nhuyễn vừa nóng, nóng đến mức sắp đem y hòa tan.

“Bảo bối, anh quả thực làm ta thích chết!” Hung hăng ở trên mặt đối phương hôn một cái, Thẩm Trọng Nhiên luôn luôn ở trên giường không kiêng kỵ gì, nói cái gì buồn nôn ghê tởm thì đều không đỏ mặt, khí không suyễn.

Nhiều Tông Lễ thô thổ phì phò, đem một cổ cảm giác nôn khan từ trong cổ họng áp chế xuống. Nói thật, hiện tại cũng không tính rất đau, nơi này vẫn là có thể thừa nhận vật thể lớn nhỏ nhất định, hơn nữa Thẩm Trọng Nhiên lại giúp hắn khuếch trương qua, cũng có nước cùng bột xà phòng bôi trơn, trừ bỏ trong mông có đồ vật này nọ khiến khó thích ứng ra, vẫn là có thể chịu được.

Nhưng tình huống trước mắt, vẫn là khiến hắn ghé vào trên vai Thẩm Trọng Nhiên có điểm quẫn bách.

Bất quá, rất nhanh Thẩm Trọng Nhiên sẽ không cho hắn thời gian tự hỏi, một bàn tay xoa phân thân của hắn, bắt đầu cao thấp vuốt ve. Loại động tác ở tư thế này cũng không lớn, nhưng lại thật sự rất thâm, vừa mới bắt đầu hắn còn bị động vì bị tiến vào, đến sau đó tìm được cảm giác, chính mình liền cao thấp hoạt động.

Trong phòng tắm, tiếng nước dần dần vang lên, sau đó lại dần dần bị thở dốc cùng rên rỉ che lấp ——

“Phải đi ra!” Triền miên sau một lúc, Thẩm Trọng Nhiên bỗng dưng gầm nhẹ, tốc độ trêu sấp cũng nhanh hơn, Nhiều Tông Lễ bị đâm đến phát ra liên tiếp rên rỉ.

“Rút ra đi... Đừng —— ”

“Không còn kịp rồi!” Cấn răng một cái, Thẩm Trọng Nhiên nhấn xuống Nhiêu Tông Lễ, tình cảm mãnh liệt hôn trụ hắn, hạ thân run rẩy vài cái.

“A!” Nhiêu Tông Lễ thân thể buộc chặt, hậu huyết gắt gao bám chặt lấy thứ chôn ở trong cơ thể hắn, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, nhưng khi hắn lấy lại tinh thần, lại kinh ngạc phát hiện, Thẩm Trọng Nhiên hướng hắn gợi lên tươi cười khó hiểu, tiếp theo, cùng hắn thay đổi vị trí ——

“Không, không được...”

Không biết bị làm bao nhiêu lần, không biết cao trào bao nhiêu lần, không biết ở trong nước tắm bao lâu, đợi Nhiêu Tông Lễ thật sự chịu không nổi, mở miệng cầu xin tha thứ, bọt xà phòng trên mặt nước đã tuyệt không còn, mà nước trong bồn tắm cũng chỉ còn lại một phần ba.

Nằm ở bồn tắm lớn, hai chân bị tách ra, toàn bộ hạ thân lộ trên mặt nước, Nhiêu Tông Lễ ngửa đầu thở hổn hển, thanh âm thoát phá không chịu nổi, mà Thẩm Trọng Nhiên lại vẫn đang không biết mệt mỏi luật động, khiến hắn cảm giác rối tinh rối mù, nghe thấy thanh âm của mình, hắn càng thêm xấu hổ

“Đủ rồi! Tái làm tiếp nữa tôi sẽ muốn tinh tấn nhân vong...”

“Yên tâm, tôi sẽ không cho anh chết đâu!” Tà khí cười, Thẩm Trọng Nhiên liên tục trong người dưới thân trườn cấn, một bàn tay đi vào giữa hai chân đối phương, cấn lấy phần thân đối phương “Tôi đem tinh khí của tôi tiếp tế cho anh, hảo hảo anh uy ăn no!”

Hắn đã muốn bị “Uy” thật sự no rồi!

Nhiêu Tông Lễ rất muốn gào lên như vậy, nhưng là hé miệng, đi ra cũng lại là một trận rên rỉ, dục vọng sôi nước, thanh âm khàn khàn so với bình thường càng mê người.

Hắn không biết tinh lực của nam nhân này có thể cường như vậy, làm lâu như vậy còn có thể tiếp tục cứng rắn lên, có lẽ là do mình đã già, nên hiện tại nơi nào của hắn cũng có điểm đau.

Lúc này Thẩm Trọng Nhiên đột nhiên thay đổi tư thế, phóng hai chân hắn lên vai, mê muội nhìn hắn, thực tình dục mà liếm liếm môi.

“Hai chân của anh so với mấy cô em trong điểm tôi còn gợi cảm bội phần! Thật muốn mệnh!”

Loại kích lệ này, không cần cũng được! Nhưng Nhiêu Tông Lễ không còn khí lực tái mắng chửi người, nói chữ “Cổn” xong, liền cam chịu thả lỏng thân thể, đem chính mình giao cho nam nhân.

Ban đêm hôm đó, hai người vẫn gây sức ép đến năm giờ buổi sáng, đợi Thẩm Trọng Nhiên tận hứng xong, Nhiều Tông Lễ ngay cả mí mắt cũng không mở ra được, cơ hồ tiến vào trạng thái hôn mê, trước khi mất đi ý thức vẫn lưu một ý niệm trong đầu, chính là: Thẩm Trọng Nhiên anh nhớ kĩ cho tôi!

“Thêm nước.”

Trong phòng Nhiều Tông Lễ, người mặc áo ngủ tựa vào đầu giường, sau lưng kê cái gối, đầu gối đặt một quyển sách, mắt nhìn sách, cũng không ngẩng đầu lên mà lấy chén nước đặt trên tay Thẩm Trọng Nhiên.

“Hảo!” Gật gật đầu, hần thần tình tươi cười tiếp nhận cái chén “Có cần đổi trà không?”

“Không cần.” Vẫn không ngẩng đầu, Nhiều Tông Lễ nhìn Tiểu Bảo ngủ bên cạnh mình “Đợi lát nữa Tiểu Bảo tỉnh dậy mà muốn uống sữa, anh đi pha.”

“Ừ —— ”

Thẩm Trọng Nhiên có điểm thất vọng, Nhiều Tông Lễ vẫn không xem qua hần. Tuy rằng ngày đó cuối cùng đem hần làm đến té xỉu, hại hần cảm mạo là y không đúng, nhưng đã muộn ba ngày, hần trước sau hầu hạ Nhiều Tông Lễ, ít nhất cũng có thể “Bù đắp khuyết điểm đi ” đi?

Rót nước vào cái chén, thuận tiện pha hảo sữa phóng ở bên cạnh, Thẩm Trọng Nhiên có chút ủy khuất cầm chén trà trở lại phòng. Nhiều Tông Lễ đọc sách nhìn đến mê mẩn, cúi đầu tựa trên giường thật khiến người ta cảm thấy thực ôn nhu. Nam nhân này đích xác thực thích hợp làm bác sĩ, mặc kệ là khoa phụ sản hay là khoa khác, hần luôn có thể cho người ta cảm thấy an tâm.

Thẩm Trọng Nhiên đột nhiên có điểm may mắn, nếu chỉ thấy một mặt mà nói, chính mình chỉ sợ là sẽ không đối người này sinh ra hứng thú ,bởi vì mị lực của Nhiều Tông Lễ phải tiếp xúc lâu mới sinh ra cảm giác. Lại nói tiếp, hần là cảm tạ Tiểu Bảo đi? Con trai khóc đi! Khóc đến mức người này không thể đi, có thể đem hần ở chỗ này cả đời thì thật tốt!

“Anh cười ngốc cái gì?” Bị y nhìn đến chịu không nổi, Nhiều Tông Lễ rốt cục ngẩng đầu trừng người.

Giơ lên khoe miệng, Thẩm Trọng Nhiên đi qua, đem chén trà phóng tới trên tủ đầu giường, mình thì ngồi vào trên giường ôm lấy chân Nhiều Tông Lễ.

“Rốt cục chịu nhìn tôi rồi sao?”

Nhiều Tông Lễ không nói.

“Dem tôi làm người hầu sai đi sai lại nhiều ngày, quá đủ nghiệm đi?” Cách chần vuốt chân dài phía dưới, y cười hỏi: “Còn muốn gây sức ép như thế nào nữa nha?”

Rốt cục, Nhiêu Tông Lễ mặt không chút thay đổi liền nói: “Chân đau.”

Trừ bỏ nơi nào đó, hai cái đùi là địa phương trên người mà Nhiêu Tông Lễ đau nhất.

Thẩm Trọng Nhiên lập tức ngồi thẳng thân thể, xốc chân lên đem chân hấn để trên đùi mình, cao thấp qua lại mát xa.

“Sao thế? Hảo chưa?”

“Ân ——” hừ một tiếng, lực đạo đối phương vừa mới thực hảo, thực thỏa mái. Buông sách, Nhiêu Tông Lễ đơn giản hào phóng hưởng thụ y phục vụ.

Lại nói tiếp, bọn họ hòa bình lại thân mật như vậy ở chung, hình như là lần đầu tiên. Tuy rằng “tình dục” là một phương pháp làm quan hệ người với người thêm sâu sắc, nhưng với bọn hắn, Nhiêu Tông Lễ không biết là mình cùng Thẩm Trọng Nhiên là vì nguyên nhân gì mà thay đổi ; hắn trước không nói, chỉ là Thẩm Trọng Nhiên liền tuyệt đối là tình dục cùng yêu đương không liên quan nhau, chứng cứ chính là Tiểu Bảo ngủ ở bên cạnh...

Nghĩ như thế, Nhiêu Tông Lễ đột nhiên cảm thấy ngực có chút buồn, hơi hơi nhú nhú mảy.

Thẩm Trọng Nhiên nghĩ đến hắn lại bởi vì chuyện ngày đó mà mất hứng, vì dời đi lực chú ý của hắn, liền tùy tiện tìm cái đề tài “Vẫn là có anh ở thì hảo, Tiểu Bảo đều không khóc, xú tiểu tử này vừa đến trong ngực người khác liền khóc, muốn tìm bảo mẫu đều không được.”

Nhiêu Tông Lễ ngẩng đầu liếc y một cái, chỉ cảm thấy ý buồn càng sâu, vài giây chung sau mới thản nhiên nói “... Phải không?”

“Làm sao vậy?” Thẩm Trọng Nhiên kỳ quái nhìn hắn. Trong giọng nói của Nhiêu Tông Lễ , tựa hồ có cỗ thản nhiên cùng... Mất mát?

“... Không có gì, tôi mệt.” Gấp sách lại phóng tới một bên, vừa muốn lấy xuống kính mắt, Thẩm Trọng Nhiên đã muốn trước một bước giúp hắn đem kính mắt tháo xuống.

Loại tiểu ôn nhu này, cũng làm cho người ta cảm động.

Nhiêu Tông Lễ giờ lên khóe miệng, tâm tình tựa hồ lại biến, hảo hảo nhìn hai mắt hắn.

Thẩm Trọng Nhiên thân thủ nhu nhu đầu của hắn, giúp hắn giấu hảo chăn, xuống giường cúi người, không đứng đắn ghé vào lỗ tai hắn nói: “Làm một tý trước khi ngủ sẽ giúp anh thỏa mái nha!”

Mặc kệ y, Nhiêu Tông Lễ kéo chăn lên đầu, mặc kệ phía sau truyền đến tiếng cười đắc ý.

“Hảo hảo ngủ đi.”

Đợi Thẩm Trọng Nhiên đóng cửa lại rồi ra ngoài, Nhiêu Tông Lễ lẳng lặng nằm, nhìn Tiểu Bảo bên gối, bên tai là tiếng hít thở mềm nhẹ, tâm lại lần nữa trầm xuống.

Hắn ngủ được, mới là lạ.

Thời tiết hôm sau chuyển lạnh, thường thường vào đêm, nhiệt độ không khí liền giảm xuống vài độ.

Tiểu hài tử sức chống cự kém, loại thời điểm này thực dễ dàng sinh bệnh, chẳng qua chỉ cùng Nhiêu Tông Lễ bọn họ đi ra cửa mua đồ vật này nọ, Tiểu Bảo liền bị cảm.

Mang theo Tiểu Bảo đi bệnh viện, đăng kí rồi xếp hàng, sắp xếp nửa ngày cuối cùng có thể xem chẩn, bác sĩ kiểm tra lúc sau nói là cảm mạo bình thường, không có vấn đề lớn, tiêm một mũi liền cho thuốc, một ngày liền, mệt mỏi tựa hồ không phải Tiểu Bảo, mà là Thẩm Trọng Nhiên.

“A ~~ mệt chết!” Vừa mới tiến vào nhà, hắn liền ném túi thuốc trong tay, đặt mông ngồi vào sô pha.

Buổi sáng tám giờ xuất môn, hiện tại đã muốn sắp đến buổi chiều.

Nhiêu Tông Lễ ôm Tiểu Bảo tiến vào, vì giữ ấm, hắn dùng chăn đem Tiểu Bảo bao lên, ôm vào trong ngực, thể tích so với bình thường lớn thiệt nhiều.

“Bình thường anh ở trong điểm lều lỏng thì sao không thấy anh kêu mệt?” Nhẹ nhàng lấy xuống chăn, Nhiêu Tông Lễ trêu.

Thẩm Trọng Nhiên nằm đến sô pha g, đối hắn lắc lắc ngón tay.

“Kia không giống, ở hộp đêm là hưởng thụ tinh thần, bồi tiểu hài tử xem bệnh là tra tấn thân thể.”

“Nếu anh cảm thấy tiểu hài tử phiền, liền quán hảo hạ thân của anh, hoặc là quán hảo tinh dịch.” Nhiêu Tông Lễ lạnh lùng trừng mắt nhìn y một cái, ôm Tiểu Bảo ngồi vào một phần sofa khác.

“Uy! Tôi đều nói qua là nữ nhân kia trộm tinh dịch của ta, làm chi nói hay lắm, giống ta —— ”

Nhiều Tông Lễ mạnh đứng lên, ôm Tiểu Bảo cũng không quay đầu lại mà vào phòng, trước khi đi sắc mặt âm trầm khiến Thẩm Trọng Nhiên lập tức ngậm lại miệng.

Thẳng đến khi cửa bị đóng sầm, Thẩm Trọng Nhiên mới cau mày, có điểm ủy khuất thì thào tự nói.”Tôi cũng không phải không nghĩ đến tiểu quý kia —— ”

Vì tùy thời quan sát tình huống Tiểu Bảo, Nhiều Tông Lễ để Tiểu Bảo cùng mình ngủ chung một chỗ. Buổi tối, hống Tiểu Bảo ngủ xong, hắt tắt đèn, nằm ở trên giường không bao lâu thì bị một bóng người hắc hắc mặt mặt đè lên.

Cơ hồ không thể cự tuyệt cùng phản kháng cái hôn nồng nhiệt, Nhiều Tông Lễ không dám lộn xộn, sợ đánh thức Tiểu Bảo, đành phải tùy ý đối đãi đối phương làm. Dù sao, cảm giác cũng không đến mức tồi tệ.

Đợi Thẩm Trọng Nhiên sờ đủ rồi, mới thoảng buông hắt ra, tiến vào trong chăn.

Nhiều Tông Lễ cảm giác được trên người hắt giống như chỉ mặc quần lót, trong lúc nhất thời không biết hắt là cười hay là khóc.”Anh sao thật giống kẻ biến thái?”

“Tôi chính là biến thái!” Không lãng phí một chút thời gian, Thẩm Trọng Nhiên bắt đầu đối người bên cạnh giả trò. Cúc áo của áo ngủ tuy rằng hơi nhiều, nhưng cởi bỏ từng cái cúc một xuống cũng là một phen tình thú.”Đối với anh, tôi liền biến thành biến thái!” Nói xong cố ý hạ giọng, âm hiểm cười vài tiếng.

Nhiều Tông Lễ lười cùng y đùa, nhưng tâm tình lại giống như hảo lên.

“Ban ngày anh đều cùng tôi tức giận cái gì a?” Đem hắt ôm vào trong ngực, Thẩm Trọng Nhiên khó hiểu hỏi.

Không nghĩ giải thích, cũng không biết phải giải thích như thế nào, trong bóng đêm, Nhiều Tông Lễ biệt khai tầm mắt.

Trầm mặc khiến cho không khí vốn nên ngọt ngào lửa nóng lại dần dần bị làm lạnh, Thẩm Trọng Nhiên khởi động thân thể cúi đầu nhìn hắt, trên mặt đều là biểu tình khó hiểu, chính là Nhiều Tông Lễ nhìn không tới.

“Đến cùng làm sao vậy?”

Ngữ khí lo lắng mang theo một tia “Không kiên nhẫn “, ít nhất ở trong tai Nhiều Tông Lễ nghe lên là như thế.

Đối người như hấn vậy, phiền chán là sớm hay muộn đi? Hấn nhớ tới nữ nhân trước kia kết giao qua, cũng đều là ở quen thuộc hấn thì bắt đầu phiền chán, cuối cùng rời đi ——

“Anh ... Khi nào thì nói cho tôi biết, em trai của tôi ở nơi nào?” Khi Nhiều Tông Lễ lấy lại tinh thần, vấn đề đã muốn thoát ra, hấn không khỏi ngáy người một lúc, bởi vì hấn cũng biết, giờ này khắc này hỏi cái này là cỡ nào không thích hợp.

Quả nhiên, ánh mắt Thẩm Trọng Nhiên biến đổi, lạnh lẽo hơn, nguyên bản khiến Nhiều Tông Lễ cảm thấy thân thể nóng lên nhưng không thể gọi là ấm áp.

“... Anh theo tôi cùng một chỗ, chính là vì muốn biết tình huống em trai anh?”

Giống như vừa rồi, Nhiều Tông Lễ vẫn đang không biết trả lời như thế nào, mà hấn trầm mặc khiến Thẩm Trọng Nhiên nghĩ hấn cam chịu.

Không nói một câu, Thẩm Trọng Nhiên xoay người xuống giường, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Nhiều Tông Lễ nằm ở trên giường, nhìn trên đỉnh đầu tối như mực, đầu như là một đoàn hỗn loạn, nhưng mỗi một bộ phận lại càng thêm rõ ràng.

Đồng dạng là rời đi, đồng dạng hấn cũng không có ngăn cản, nhưng hiện tại, hấn giống như phải bị trừng phạt.

9. Chương 9

Kể tiếp, Thẩm Trọng Nhiên hình như thích chơi trò mất tích đến nghiện.

Ngày hôm đó, sau khi Nhiều Tông Lễ rời giường lại không thấy người, trong lòng cũng đã đoán trước, chỉ là, cảm giác lần này so với lần trước thật không thỏa mái.

Trong nhà chỉ có một mình hấn, nghĩ ra khỏi cửa cũng không tiện, cũng may Tiểu Bảo bị cảm mạo đã hảo, mặc thêm đồ ấm sẽ không sao.

Đồ ăn trong tủ lạnh đã không còn nhiều, còn phải mua sữa bột cùng tã, hấn quyết định tạm thời buông tha chuyện về Thẩm Trọng Nhiên, thu thập một chút, mang theo Tiểu Bảo cùng lên phố mua đồ.

Kỳ thật hấn vẫn cảm thấy được hai nam nhân nuôi một đứa nhỏ quả không hợp. Đứa nhỏ cần tình thương của mẹ, đây là sự thật, hơn nữa so với uống sữa, uy sữa mẹ mới là phương pháp chân chính tốt nhất, nếu mình hấn nuôi, việc này có lẽ còn có thể tìm được phương án khác thay thế, nhưng mà cùng Thẩm Trọng Nhiên phát triển tình cảm cho tới hôm nay, đột nhiên biến thành một loại quan hệ khác, phương pháp này

ngược lại trở nên không quá thỏa đáng.

Ở siêu thị mua xong mấy đồ, thời điểm tính tiền, Nhiều Tông Lễ bởi vì ôm Tiểu Bảo nên không thể lấy tiền, một người phụ nữ trung niên phía sau hảo tâm giúp hắn ôm đứa nhỏ.

“Cám ơn.” Thanh toán xong, Nhiều Tông Lễ cầm lên gói lớn, quay đầu lại tiếp nhận Tiểu Bảo, hướng đối phương nói lời cảm tạ.

Phụ nhân cười nói không cần khách khí, lại nhìn Tiểu Bảo nói: “Thật sự là đứa nhỏ đáng yêu a! Mụ mụ hắn đâu?”

Nhiều Tông Lễ ngây ra một lúc, không nói chuyện, ôm chặt Tiểu Bảo lại hướng đối phương nói lời cảm tạ.

Ra siêu thị, chợt lạnh lên, nhiệt độ không khí so với vừa rồi lại thấp không ít. Nhiều Tông Lễ hít một hơi, một tay mang theo gói to, một tay ôm chặt Tiểu Bảo, chuẩn bị đến ven đường gọi xe taxi, chính là đi không bao lâu, đột nhiên đụng phải người đi đường.

“A!” Nữ nhân bị đụng đau kêu lên một tiếng, hướng bên cạnh lui hai bước.

“Thực xin lỗi!” Hắn vội vàng hướng đối phương giải thích “Cô không có việc gì đi?”

“Không có ——” nữ nhân nhu nhu bả vai, ngẩng đầu, thấy rõ mặt hắn sau, rõ ràng thất thần.

Nhiều Tông Lễ cũng ngây người một chút, sau đó rất nhanh nhận ra nữ nhân trước mắt chính là mụ mụ Tiểu Bảo, Từ Mạn Sa.

“Anh, anh là ——” Từ Mạn Sa cũng nhận ra hắn, có điểm kích động, nàng thấy Tiểu Bảo trong tay hắn, lại cả người run rẩy lên.

“Nhiều bác sĩ, nó, nó là con tôi phải không?! Đúng không? Nó là con tôi phải không?” Trong thanh âm của nàng mang theo tiếng khóc nức nở, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy bi thương, nước mắt dần dần chứa đầy hốc mắt, rất nhanh chỉ muốn rơi xuống.

Giờ khắc này, trong đầu Nhiều Tông Lễ có điểm loạn, lại giống như tất cả đều là trống rỗng, hoàn toàn không biết nên nói gì và làm gì.

Cuối cùng, hắn gật gật đầu.

“A!” Từ Mạn Sa che miệng lại, cúi đầu, hai mắt đầm lệ.”Thật tốt quá! Tôi tìm anh đã lâu —— “

“Mời vào.” Đẩy cửa ra, Nhiêu Tông Lễ nghiêng người nhường người phía sau đi trước.

Từ Mạn Sa tựa hồ có điểm sợ hãi, trước hướng trong phòng nhìn nhìn.

Biết nàng sợ cái gì, hắn nói: “Hắn mấy ngày nay cũng không ở, cô yên tâm vào đi thôi.”

Có điểm xấu hổ cười cười, Từ Mạn Sa nắm chặt túi trên tay, đối hắn gật gật đầu “Tôi đây quấy rầy.”

Vào nhà, lúc sau, Nhiêu Tông Lễ buông đồ trong tay, ôm Tiểu Bảo đã ngủ từ lúc nào, nói: “Cô trước ngồi đi, tôi đem Tiểu Bảo ôm trở về phòng.” Vừa muốn xoay người, Từ Mạn Sa gọi lại hắn.

“Nhiêu bác sĩ!” Trên mặt có chút khó xử cùng ngượng ngùng, nàng nhìn Tiểu Bảo hỏi: “Có thể hay không... Để nó ngủ ở đây? Tôi muốn nhìn nó lâu hơn.”

Nhiêu Tông Lễ chớp một chút mắt, ôm Tiểu Bảo ngồi vào sofa, đem Tiểu Bảo đặt ở bên cạnh. Từ Mạn Sa ngồi ở cách bọn họ không xa, nói cảm ơn.

“Muốn uống chút gì không?”

Nàng lắc đầu “Không cần.”

Kế tiếp, hai người nhìn nhau không nói gì.

Từ Mạn Sa cúi đầu, mười ngón giữ chặt, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn đứa nhỏ đang ngủ say một cái, tựa hồ nghĩ mở miệng lại không biết nên nói từ đâu.

Nhiêu Tông Lễ nhìn nữ nhân trước mắt, vài tuần không thấy, nàng tựa hồ gầy một ít, nhưng khí sắc so với thời điểm ở bệnh viện hảo một chút, chính là đôi mắt có điểm đen sâu. Thời điểm sinh đứa nhỏ, thân thể nàng cũng không được tốt, hiện tại cũng khôi phục không tồi, đại khái là vì còn trẻ, nhìn không ra đã người đã sinh con.

“Nhiêu bác sĩ, thực xin lỗi.” Rốt cục, Từ Mạn Sa mở miệng, là một câu giải thích.

Hắn không nói chuyện.

Từ Mạn Sa ngẩng đầu nhìn hắn, như là hạ quyết tâm.

“Trước đây tự tiện rời đi, hiện tại lại đột nhiên hướng anh đưa ra loại yêu cầu này, tôi thực có lỗi.”

Nàng thỉnh hẩn cho nàng một cơ hội giải thích, cho dù bản nhân Nhiều Tông Lễ cảm thấy cũng không cần, nhưng làm mụ mụ Tiểu Bảo, nàng xác thực hẩn là cấp đưa nhỏ một cái công đạo.

“Tôi cũng không nghĩ vứt bỏ con trai, chỉ là lúc ấy tôi căn bản không có năng lực mang theo nó, tôi nghĩ anh cũng có thể biết tôi cùng Thẩm Trọng Nhiên là quan hệ gì mà.” Nhắc tới Thẩm Trọng Nhiên, biểu tình Từ Mạn Sa thống khổ nhắm mắt lại “Ngay từ đầu tôi đích thật là muốn dùng đứa nhỏ này bộ trụ hẩn, tuy rằng biết có thể sẽ không thành công, nhưng tôi vẫn muốn có một đứa nhỏ thuộc về hai chúng tôi. Tôi thực thương hẩn, thật sự thực thương hẩn, cho dù hẩn cũng không yêu tôi. Tôi chỉ là muốn vì nam nhân mà mình yêu sinh một đứa nhỏ, muốn ném thử tư vị làm mẹ mà thôi.”

“Nếu muốn làm mẹ, nên làm một người mẹ có trách nhiệm, sinh đứa nhỏ không phải trò đùa, không phải để hoàn thành giấc mộng gần nhất của cô.” Nhiều Tông Lễ không lưu tình chút nào chỉ trích.

Từ Mạn Sa gật gật đầu, lau khóe mắt ướt át đôi chút.

“Tôi biết! Nhưng tôi thật sự thực yêu nó, tôi cũng không phải thật muốn rời đi nó đâu. Tôi rời đi bệnh viện chỉ để an bài cuộc sống sau này của hai chúng tôi, tôi chuẩn bị mọi thứ để nuôi nấng nó, cho nên cần có nơi để ở, tôi còn chút tiền gửi ngân hàng, có thể tạm thời không cần tìm công tác, chờ nó lớn chút nữa mới lo tiếp.” Ngượng ngùng cười cười, Từ Mạn Sa nhìn Nhiều Tông Lễ.

“Cho nên tôi chỉ muốn đem nó đặt ở bệnh viện vài ngày, chờ tôi tìm được nơi ở sẽ đón nó về. Sau đó tôi về bệnh viện tìm nó, có tin tức cũng là anh đã đem nó đi, tôi lại về nhà tìm anh, kết quả em trai anh nói đứa nhỏ đã để Thẩm Trọng Nhiên đón đi rồi, anh cũng không ở, tôi nghe xong quả thực đã choáng váng!”

Từ Mạn Sa cười khổ “Nhưng tôi lại không dám tới tìm Thẩm Trọng Nhiên... Tóm lại, tôi tuyệt đối không phải mặc kệ nó đâu, tôi không có vứt bỏ nó!” Thanh âm đột nhiên cao lên, ý thức được mình quá mức kích động, Từ Mạn Sa vội vàng nhìn thoáng qua Tiểu Bảo, xác định nó không bị mình đánh, mới nhẹ nhàng thở ra.

“Thực xin lỗi, tôi có điểm kích động.” Nàng có vẻ thực mỗi mệ.

Nhiều Tông Lễ cúi hạ mắt tự hỏi một hồi mới hỏi: “Vì cái gì không nói cho người ở bệnh viện, hoặc là trực tiếp nói với tôi?”

Nàng lập tức lắc đầu “Tôi không thể nói cho bất luận người nào tôi đi đâu, hẩn sẽ tìm được tôi, chỉ cần có một chút manh mối hẩn liền nhất định có thể tìm được tôi. Tôi cũng không phải không tin Nhiều bác sĩ, nhưng là anh cũng biết —— không thân chẳng quen sao có thể ủy thác, không ai có thể cam đoan trăm phần trăm. Cho dù tôi tin tưởng các anh sẽ không nói, nhưng là hẩn, nam nhân Thẩm Trọng Nhiên kia, cũng có biện pháp từ trong miệng các anh lấy được thứ hẩn muốn.”

Nói xong lời cuối cùng, Từ Mạn Sa gơ lên khóe miệng nở nụ cười một chút, nói: “Nhiều bác sĩ, anh không biết Thẩm Trọng Nhiên, nếu anh hiểu biết hẩn, sẽ không tới bên người hẩn giúp hẩn chiều cổ đứa nhỏ.”

Nhiều Tông Lễ nhìn nàng, không nói gì mà phản đối lại.

“Thẩm Trọng Nhiên có năng lực làm cho người ta tự nguyện vì hắn rơi vào tay địch nhân, cũng sẽ không để cho người khác rời đi dễ dàng.”

“... Vì sao nói với tôi?”

Từ Mạn Sa tự giễu cười “Đừng hiểu lầm, tôi chỉ mong anh biết, người con gái ở trước mặt anh này, trước đây từng có bao nhiêu ngu xuẩn mà thôi.”

Nữ nhân yêu một người nam nhân mà bị ai, đơn giản là vì nam nhân kia không thương cô.

“Anh căn bản không thể tưởng tượng đoạn thời gian kia, tôi cơ hồ thiếu chút nữa chỉ muốn hỏng mất. Lần đầu tiên mang thai, không ai ở bên người nói cho tôi biết nên làm gì, nam nhân mà tôi yêu lại hận tôi, thậm chí đem đứa nhỏ trong bụng bỏ đi, dù tôi có chịu đựng được, đứa nhỏ sinh ra cũng sẽ không thể chiếu cố hắn ... Làm phụ nữ mà đến mức ấy, thật sự là tôi thất bại!”

Nhìn nữ nhân rơi nước mắt, Nhiều Tông Lễ cúi đầu nhìn ngón tay mình. Hắn cũng không am hiểu an ủi, trước kia cũng từng có nữ nhân ở trước mặt hắn khóc, nhưng trừ bỏ thật có lỗi, hắn không biết lúc này phải làm cái gì.

Đứng dậy cầm lấy khăn giấy trên bàn trà đưa cho Từ Mạn Sa, hắn nhẹ giọng hỏi: “Kế tiếp, cô sẽ làm như thế nào?”

Không có lấy khăn, Từ Mạn Sa ngẩng đầu nhìn hắn, gần từng tiếng liền nói: “Nhiều bác sĩ, tôi cầu anh đem đứa nhỏ trả lại cho tôi.”

Nhiều Tông Lễ giật mình.

Không có chờ hắn trả lời, Từ Mạn Sa từ trên sofa quỳ trên mặt đất.

“Cô làm gì? Mau đứng lên!” Lấy lại tinh thần, Nhiều Tông Lễ nhặn lại mi, thân thủ muốn đi kéo nàng.

“Nhiều bác sĩ, tôi cầu anh! Tôi không thể không có đứa nhỏ!” Lắc lắc đầu, Từ Mạn Sa chảy lệ nói: “Đứa nhỏ này là lí do duy nhất để tôi phải sống, tôi sẽ cho nó cuộc sống hảo hảo, tôi đã tìm được công việc mới rồi, sẽ chiếu cố tốt hắn! Tôi hiện tại cái gì cũng đều không có, chỉ còn lại nó cùng tôi, về sau khi nó lớn lên, nếu ba ba nó đến tìm hắn, ta cũng sẽ cho họ nhận nhau mà. Bác sĩ, Nhiều bác sĩ tôi cầu anh, anh cũng biết thời điểm tôi sinh nó có bao nhiêu vất vả mà, nó là miếng thịt từ trong người tôi mà ra a! Van cầu anh! Ô ô ô...”

Nhiều Tông Lễ có chút thất thần, chưa từng có người cầu quá hắn như vậy, trừ bỏ có điểm không biết nói

gì, một loại cảm giác khác cũng từ trong lòng chậm rãi dâng lên, như là bị “Ăn mòn”.

Hắn vươn tay an ủi Từ Mạn Sa, lại bị người sau chop lấy.

“Nhiều bác sĩ, kính nhờ anh! Tôi hướng Thẩm Trọng Nhiên nói về đứa nhỏ, hắn sẽ giết tôi, mà anh là một bác sĩ có trách nhiệm, chỉ là đem đứa nhỏ trả lại cho mẹ của nó thôi mà!” Dùng sức cầm tay Nhiều Tông Lễ, Từ Mạn Sa kích động liền nói.

Làm tròn trách nhiệm của một? Trách nhiệm làm bác sĩ của hắn, kỳ thật đã sớm hết rồi ...

Thanh âm mất đi không chế rớt cục đánh thức Tiểu Bảo bên cạnh, không thể chịu đựng được tạp âm, đứa nhỏ lên tiếng khóc, Nhiều Tông Lễ như là bị tỉnh lại, hoảng hốt đích xoay người, nhìn nhìn đứa nhỏ bên người ——

Y đã thật lâu không làm loại “Chuyện ngu xuẩn” này! Ở thang máy, Thẩm Trọng Nhiên nhìn hoa trong tay, nghĩ.

Y đi cửa hàng bán hoa mua hoa, hoa hồng màu nhạt đậm đậm, buộc thành một bó, là 99 bông.

Y cũng không phải đem Nhiều Tông Lễ thành nữ nhân, mà để hồng người, y chỉ biết mỗi chiều này, tuy rằng không sáng ý, rất thường, nhưng tính đến nay cũng không có một nam nhân hay nữ nhân nào được y tặng hoa đâu.

Nhiều Tông Lễ là “Xử nam”, “Lần đầu tiên” của hắn là của y, hợp lý!

Hay nói giỡn, Thẩm Trọng Nhiên tự mình nở nụ cười.

Mấy ngày nay y đi xử lý vài chuyện, ngay từ đầu không gọi điện thoại cho Nhiều Tông Lễ, đích thật là bởi vì tức giận, nhưng khi mình nguôi giận, bởi vì biết nam nhân kia là tính tình gì, sau đó lại bắt đầu nghĩ hắn —— a! Đương nhiên, cũng có chút nghĩ đến tiểu quỷ kia.

Chính là gọi điện thoại cũng không biết nói gì, không bằng giáp mặt nói nói rõ ràng, cũng tốt, “Sát ngôn quan sắc”.

Tới tầng trệt nhà mình rồi, Thẩm Trọng Nhiên đang cầm hoa đi ra thang máy, đang lo lắng muốn gõ cửa, hay là trực tiếp đi vào mới hiệu quả hơn, so sánh hảo, kết quả duỗi tay ra, phát hiện cửa căn bản không khóa.

Nghi hoặc một chút, y đẩy cửa ra, phát hiện Nhiều Tông Lễ an vị ở phòng khách, cũng không nhúc nhích cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì.

Cười cười, hắn khinh thủ khinh cước cởi giày đi qua, nhanh đến trước mặt Nhiều Tông Lễ, lấy hoa đưa ra.

“Kính hỉ!”

Biểu hiện của y không tồi, chính là Nhiều Tông Lễ giống như không có kính hỉ, chính là mờ mịt nhìn thoáng qua hoa trước mắt, sau đó ngẩng đầu nhìn y, không chỉ “Kính” không có, “Hỉ” càng nhìn không ra.

Thẩm Trọng Nhiên nhú nhú mày, ngồi chồm hổm ở trước mặt hắn.”Làm sao vậy? Không thích tôi?”

Nhiều Tông Lễ giật giật môi, lắc đầu.

“Vậy sao có biểu tình thế kia? Còn tức giận?”

Vẫn là lắc đầu.

“Không tức giận là tốt rồi, chúng ta mỗi người sai 1 lần, huề nhau!” Đứng lên đem hoa phóng tới một bên, Thẩm Trọng Nhiên vừa cởi áo khoác vừa nói: “Hai hôm nay mệt chết tôi! Ứng phó lão đầu thật sự là khổ thân, cho nên mới chưa gọi điện thoại cho anh , anh cùng Tiểu Bảo cũng khỏe đi? Ai? Tiểu Bảo đâu?”

Nhiều Tông Lễ không tự giác chấn động.

Thẩm Trọng Nhiên tả hữu nhìn nhìn “Ồ trong phòng ngủ sao? Tôi đi xem —— “

“Không có.” Chậm rãi hai chữ nói ra, gọi lại Thẩm Trọng Nhiên, Nhiều Tông Lễ cảm thấy được ngực có chút phát đau.”Tiểu Bảo nó... Mất.”

“Cái gì?” Thẩm Trọng Nhiên nghe không có hiểu.

“Tiểu Bảo, bị mụ mụ nó đón đi rồi.” Thời điểm nói ra, Nhiều Tông Lễ theo bản năng ngẩng đầu, hắn nghĩ đến biểu tình của Thẩm Trọng Nhiên mà sợ hãi, nhưng khổng chế không được chính mình.

Đầu tiên là ngây ra một lúc, sau khi hiểu được hắn nói gì, sắc mặt Thẩm Trọng Nhiên dần dần bắt đầu trắng bệch.

“... Anh nói cái gì? Lặp lại lần nữa!” Cho tới bây giờ, y vẫn không thể tin được mình nghe được cái gì.

Nhiều Tông Lễ cũng đã bình tĩnh hơn.

“Tiểu Bảo được Từ Mạn Sa đón đi rồi.” Đơn giản rõ ràng lặp lại một lần, tiếp theo cổ áo bị kéo lấy, Nhiều Tông Lễ nhắm mắt lại, nhưng không có nắm đấm trong dự kiến.

“Anh, con mẹ nó đến cùng phạm cái gì?!” thanh âm Thẩm Trọng Nhiên tràn ngập lửa giận vang lên, còn hung hăng cắn răng, nắm tay giơ lên, chỉ là trung quy không có đi tới.

“Cô ấy là mẹ của Tiểu Bảo, có quyền lợi mang đứa nhỏ của mình đi “

“Tôi đây thì sao, con mẹ nó, tôi vẫn là ba ba nó!” Một phen đẩy hất, Thẩm Trọng Nhiên rống to.

Lảo đảo vài bước, chậm rãi vươn tay giữ kính mắt của mình, Nhiều Tông Lễ bình tĩnh liền nói: “Nếu anh vì nguyên nhân này mà giữ Tiểu Bảo, tôi đây càng có lý do để nó đi cùng mẹ.”

“Thúi lắm!” Trên mặt anh tuần đã vắn vẹo không ra hình dạng, Thẩm Trọng Nhiên hung hăng đá bàn trà một cước, xoay người chỉ vào hắn “Anh có biết cái rắm! Tâm tình nữ nhân kia tôi rõ hơn anh, cô ta khóc cầu anh trả con cho, hay là trực tiếp cởi quần áo cầu anh? A?!”

Càng nói càng phẫn nộ, y giống như một sư tử nổi giận, đi tới đi lui trong phòng khách.

“Anh dựa vào cái gì để cô ta đem đứa nhỏ đi? Anh, con mẹ nó dựa vào cái gì?!”

Nhiều Tông Lễ trầm mặc một lát, mới có thể cam đoan thanh âm của mình bình tĩnh giống bình thường, “Tôi —— “

“Anh, con mẹ nó, cái gì cũng không phải!” Thẩm Trọng Nhiên gầm lên, giận dữ đem câu nói kế tiếp của hắn phá hư, rốt cuộc hợp lại không được.

“Cái gì đều không phải, dựa vào cái gì tự chủ trương để cô ta đem con tôi đi?! Ở trước mặt nữ nhân giả nam nhân cái gì! Anh cho anh là ai?” Thẩm Trọng Nhiên rốt cục nhìn không được, lại kéo cổ áo Nhiều Tông Lễ, đem hắn từ trên sofa kéo lên, hung tợn đích theo dõi hắn, gần từng tiếng hỏi “Nhiều Tông Lễ, anh cho anh là ai?!”

Hắn là ai? Trong nháy mắt, Nhiều Tông Lễ cũng thực mê hoặc, bất quá cũng may người này đem hắn rống tỉnh, nguyên lai hắn vẫn đều đã sai, hiện tại, hắn rốt cục tỉnh.

Hắn cùng Thẩm Trọng Nhiên ở cùng một chỗ, là bởi vì đứa nhỏ, mục đích cuối cùng mà Thẩm Trọng Nhiên lưu hắn ở trong này, cũng là vì đứa nhỏ, hai người vì đứa nhỏ mà ở cùng một chỗ, chung quy không thể lâu dài.

May mắn Thẩm Trọng Nhiên túm lấy cổ áo của hắn, mới khiến hắn trụ vững được thân thể sắp đổ quy. Đứng vững sau, Nhiều Tông Lễ giơ lên khóe miệng, tự giấu đối Thẩm Trọng Nhiên cười cười.

“Tôi chỉ là bác sĩ, ở nơi này, chỉ là bảo mẫu.”

Thẩm Trọng Nhiên nhất thời thất thần, rốt cục bình tĩnh một chút. Y nhìn Nhiều Tông Lễ vài giây, theo sau cắn chặt răng, bỏ hấn ra, xoay người từng ngum từng ngum thở dốc, sau một lát, ôm lấy ác khoác mình đi tới, đi phía trước, cầm lên bó hoa, hung hấn ném vào tường.

Cả bó hoa bị nát ra, bó hoa chỉ trong giây lát, nháy mắt bị biến dạng, thật giống như quan hệ hai người, vừa tới chính tươi đẹp liền rách nát điêu linh.

Có lẽ ngay từ đầu đã không tốt đẹp như vậy, nhưng để tới tình trạng này, Nhiều Tông Lễ trong một giây cảm thấy, mình là đầu sở gây nên

Là hấn đem Tiểu Bảo mang về về, Tiểu Bảo tiến bước, cùng Thẩm Trọng Nhiên quan hệ cũng từ hấn bắt đầu, đương nhiên cũng nên từ hấn chấm dứt.

Hết thấy, đều là hấn gieo gió gặt bão.

Đêm đó, hấn liền trở về nhà, mang theo tất cả quần áo của mình, còn có khăn mặt bản chải hấn đã dùng qua, muốn một chút dấu vết cũng không lưu, hơn nữa, không có gì bất ngờ xảy ra, hấn cũng có thể rất nhanh biến mất trong đầu Thẩm Trọng Nhiên.

Kéo hành lí đầy ắp về nhà, đã là rạng sáng. Không nghĩ đánh thức em hai, Nhiều Tông Lễ đến gần cửa sổ nhỏ vặn khóa rồi mở cửa vào . Cái này là ba an hem từ nhỏ phát hiện ra, đến giờ, chỉ mình hấn nhớ.

Trong phòng một mảnh tối đen, Nhiều Tông Lễ không thích ứng trong giây lát, thân thủ đi tú giày dép tìm dép lê, lại sờ soạng nửa ngày cũng không đụng đến được. Ở trong lòng cười nhạo chính mình, ngay cả nhà đều không rõ, hấn đơn giản ngồi ở bậc cửa, để hai mắt dần quen với bóng đêm.

Có một số việc, thói quen có thể tái sửa, có vài thứ, nghiện thì khó trừ.

Mặc kệ là thời điểm nào, nơi này mới là chân chính nhà hấn.

Thăng đến hừng đông, hấn mới thấy trên bàn đặt tờ giấy.

Ra ngoài chữa bệnh từ thiện, ba ngày sau về.

Nhìn nhìn ngày lưu, là ngày hôm qua, nói cách khác, hôm nay cùng ngày mai, trong nhà lại chỉ có một mình hấn?

Khẽ cười cười, hấn buông tờ giấy ngồi vào trên ghế. Kí nghỉ của hấn còn 1 nửa, nhưng nguyên do để nghỉ

ngôi đã không còn, thật lâu không có nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy, khiến hắn cảm thấy có chút mờ mịt.

Sau đó hắn nhìn hành lí ở cửa. Đúng rồi, hắn đã trở lại, là chạt vật chạy trốn, từ bên người của người ấy, bỏ chạy đi.

10. Chương 10

Edit: Hạ Nguyệt – Nhật Nhi

Beta: Hạ Nguyệt quơ quơ sơ qua ~~

Giống như là bệnh nặng một hồi, Nhiều Tông Lễ cảm thấy được dị thường suy yếu.

Đóng cửa lại, kéo bức màn, giấu hảo chỗ, suốt một ngày hắn đều oa ở trên giường không muốn đứng lên, không biết đến thời gian, giống như là đứa trẻ bốc đồng.

Hắn không biết mình muốn làm gì, vẫn nghĩ đến mình nguy trạng thật sự hoàn mỹ, cho tới bây giờ hắn mới biết được, hắn kỳ thật là nam nhân ngây thơ.

Trước kia khi người khác đối xử với hắn tốt, hắn không có cảm giác, hiện tại hắn biết cảm giác của những người ấy rồi, bởi vì cảm giác này hắn đã có.

Cho tới hôm nay vẫn lẻ loi một mình, là lỗi hắn, hắn rất thanh cao, chỉ có ở lúc có dự vọng mới có thể biểu hiện ra một mặt chân thật, này cũng là loại dối trá, cho nên, hắn đáng bị trừng phạt.

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, không hề chú ý khiến cho người ta kinh hãi, Nhiều Tông Lễ giật mình, chậm rãi từ trong chăn đi ra, nhìn điện thoại cách đó không xa lóe sáng trong bóng đêm, đầu tiên là mặt không chút thay đổi, theo sau như nhớ tới cái gì, biểu tình có một tia mong mỏi, sau đó dường như áp lực cái gì, xốc lên chăn xuống giường, cơ hồ là có chút khấn trương cầm lấy điện thoại.

“Uy?”

“Là em.”

“Tiểu Nghĩa...”

Đầu kia điện thoại, thanh âm Nhiều Tông Nghĩa thông thả xuất hiện, lại mang theo một cổ ý cười.

“Anh dường như thực thất vọng a! Anh hai.”

Nhiều Tông Lễ khe khẽ thở dài “Không có.” Cùng với nói thất vọng, không bằng nói ngay từ đầu liền không nên ôm hy vọng.

Tựa vào tường, Nhiều Tông Lễ đơn giản hỏi tình hình của em ba đôi chút. Vốn Nhiều Tông Nghĩa sẽ trở về vào buổi tối hôm nay nhưng bởi vì có chút chuyện riêng nên muộn một ngày mới về.

“Anh đã biết.” Nhắc nhở chính hắn phải cẩn thận sau, Nhiều Tông Lễ đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

“Sao em biết anh ở nhà?” Hắn nhớ rõ trước khi về hắn cũng không gọi cho em ba mới đúng.

Nhiều Tông Nghĩa nghĩ rồi chậm rãi cười ở đầu kia điện thoại, bình thường ngay cả cười to cũng không nghe được cảm xúc trong thanh âm, hôm nay Nhiều Tông Lễ ngược lại cảm giác được trong tiếng cười của em trai mình có ý tứ.

“Vốn em không biết đâu.” Dừng một chút, Nhiều Tông Nghĩa lại từ từ mở miệng “Là người cha vĩ đại mà anh gọi muốn em gọi điện xem anh có nhà hay không đó.”

Nhiều Tông Lễ ngẩn người “A?”

“Y muốn biết anh thế nào, rồi lại ngại mở miệng, vì thế tìm em làm người trung gian. Ngay cả số điện thoại của em y cũng tra được, thật sự là người cha vĩ đại a! Không chỉ quan tâm đến con trai mình, ngay cả bảo mẫu của con trai cũng rất quan tâm, àn?”

Tiếng nói của em trai không ngừng vang vọng bên tai, một câu nói một phút thì làm hắn lưỡng lự hai phút. Nhiều Tông Lễ cầm điện thoại không biết nói cái gì cho phải, câu nói kế tiếp hắn cũng không rõ hết.

Thẳng đến khi để lại điện thoại, hắn mới đột nhiên tỉnh ngộ, chạy nhanh xuống giường thay quần áo, cầm cái chìa khóa xe vội vội vàng vàng xuất môn.

Vốn là chuẩn bị lái xe nhưng trên đường hắn lại ngừng lại, do dự sau một lát, liền đem cái chìa khóa chậm rãi thả lại bao vải, xoay người hướng cửa lớn đi đến.

Lái xe sẽ làm hắn phân thần, hắn hiện tại có rất nhiều chuyện cần suy nghĩ, không bằng lợi dụng khoảng thời gian này hảo hảo minh bạch.

Hắn thừa nhận mình có chút cấp bách, khát vọng muốn gặp một người chưa từng có lại mãnh liệt như vậy, nhưng hắn vẫn bình tĩnh.

Dựa theo đường đi trong trí nhớ, hần hướng nhà của Thẩm Trọng Nhiên đi đến.

Hần hần là nên cùng người nọ giải thích, chỉ cần nói ra, hết thấy sẽ không khó khăn như vậy.

Có lẽ hần nên mua một bó hoa? Ý niệm trong đầu đột nhiên ở trên đường nhảy vào óc hần, ngay cả chính hần đều có điểm không thể tin được. Nếu trước kia hần có thể nghĩ đến việc mua hoa thế này, hiện tại có thể sớm cùng một cô gái nào đó kết hôn. Nhưng cũng chỉ là nếu, bởi vì nếu không phải “Người kia”, có thể làm cái gì đều không có khả năng đem hai người buộc cùng một chỗ.

Hần hiện tại hần là ngẫm lại, nghĩ xem nên nói gì.

Thừa dịp đèn đỏ, hần hòa vào đám người đang đứng ở vỉa hè, ánh mắt lơ đãng đảo qua một nhà hàng sang trọng ở chỗ rẽ, đúng lúc này, cửa mở ra, một cô gái đi ra làm hần ngẩn người.

Từ Mạn Sa! Đứa bé mà cô ta ôm trong tay tuy rằng nhìn không rõ mặt, nhưng hần dám khẳng định đó là Tiểu Bảo!

Hôm nay Từ Mạn Sa nhìn rất đại bất đồng, không hề tiêu tụy, hơn nữa quần áo ngăn nắp lượng lệ, cách ăn mặc cũng phi thường thời thượng, trên mặt trang điểm cầu kì, khiến thần thái của cô ta thêm cao hơn, như là một phu nhân.

Bất quá chỉ là vài ngày, biến hóa này cũng không tránh khỏi quá lớn.

Từ Mạn Sa cũng không nhìn thấy hần, ôm Tiểu Bảo đứng ở bên kia đường đợi đèn đỏ. khi Nhiều Tông Lễ cảm thấy không quá thích hợp thì Từ Mạn Sa đã muốn băng qua đường đối diện, tiến vào một khách sạn.

Không nghĩ nhiều, hần đi theo, trước tiên dừng lại ở cửa hàng mà Từ Mạn Sa mới đi ra. Từ xa xa nhìn không ra, nguyên lai đây là một nơi bán trang sức châu báu, hơn nữa là trang sức kim cương, trước cửa hàng bày biện trang trí xa hoa cao nhã, tủ kính trưng bày trang sức kim cương cũng giá rất xa xỉ.

Theo lý thuyết, lấy tình hình kinh tế của Từ Mạn Sa hiện tại, muốn mua kim cương hần là thiên phương dạ đàm...

Nhìn lại mi, Nhiều Tông Lễ xoay người nhìn thoáng qua khách sạn đối diện đường cái, tuy rằng không xem như cao cấp nhất, nhưng so với một khách sạn bình thường thì cao hơn không ít đẳng cấp

Tự hỏi vài giây sau, hần đi nhanh qua đường cái.

“Hoan nghênh quang lâm!” Tiểu thư tiếp tân của khách sạn hướng Nhiều Tông Lễ chào “Tiên sinh muốn tôi giúp gì không?”

“Xin hỏi Từ Mạn Sa tiểu thư trụ ở phòng nào?”

“Xin hỏi ngài là —— ”

“Tôi là... chồng của cô ấy.” Hấn nói mà mặt không đổi sắc, thuận tiện thêm một cái mỉm cười mê người
“Chúng tôi cãi nhau, cô ấy vẫn không chịu về nhà, vì thế hôm nay tôi tự mình hướng cô ấy giải thích, hy vọng cô ấy có thể tha thứ cho tôi.”

Tiểu thư tiếp tân lập tức lộ ra biểu tình thấu hiểu, hơn nữa Nhiêu Tông Lễ từ đầu tới cuối đều tươi cười nên cô lập tức giúp hấn tra ra phòng của Từ Mạn Sa.

“Cần giúp ngài gọi điện thoại lên không?”

“Không.” Dừng thẳng ngón trỏ đặt ở bên môi, Nhiêu Tông Lễ làm động tác chó có lên tiếng, hơi hơi nheo mắt, gờ lên khóe miệng nói: “Tôi muốn cho cô ấy một cái kinh hỉ.”

Nam nhân có phong nhã lại sắc sảo như thế, hoàn toàn tranh thủ được hảo cảm của nữ tính. Chỉ thấy tiểu thư tiếp tân lộ ra biểu tình hâm mộ, tự đáy lòng liền nói: “Hảo hâm mộ vợ ngài, ngài thật sự là lão công rất tốt!”

“Cám ơn.” Nhiêu Tông Lễ chưa bao giờ biết mình cũng có thể đem chuyện giả mạo lão công người khác làm đến tự nhiên thế này.

Lấy số phòng, đứng trên thang máy, hấn do dự nên làm thế nào. Nếu có thể, hấn không muốn để Từ Mạn Sa đi gặp Thẩm Trọng Nhiên, dù sao cũng là chuyện giữa bọn họ, lần trước, đích thật là hấn vô đoán.

“Đến cùng còn muốn tôi ở trong này bao lâu a?” Lúc này trên hành lang đột nhiên truyền đến thanh âm Từ Mạn Sa.

Nhiêu Tông Lễ đành chỉ tự hỏi, hướng bốn phía nhìn thoáng qua, xác định một đám người không có chú ý tới hấn sau, lách mình trốn ở lối thoát hiểm bên cạnh.

“Ở nơi này có cái gì không tốt? Được ăn được ở, còn có tiền cho cô đi dạo phố mua đồ vật này nọ!” Thanh âm của nam nhân xa lạ hưởng ứng

“Tôi cũng không phải vì cái đó mới giúp các anh! Các anh đáp ứng giúp tôi sẽ trả thù Thẩm Trọng Nhiên, hiện tại đã lâu như vậy, vì cái gì còn chưa động thủ?”

Hai chữ trả thù khiến Nhiêu Tông Lễ ngăn ra.

“Muốn lật đổ Thẩm Trọng Nhiên cũng không phải một ngày hai ngày có thể xong!” Một người nam nhân khác nói tiếp, đoạt lấy chìa khóa phòng của cô ta, chuẩn bị đi vào phòng.

“Bất quá hiện tại tốt lắm, có con hấn ở trong tay chúng ta, không sợ tiểu tử kia không ngoan ngoãn thúc thủ chịu trời! Mẹ nó, rồi bang đã lâu như vậy mà còn chiếm vị trí trọng yếu, thật sự là chiếm hằm cầu không thả! Cũng không biết lão đại nghĩ thế nào, thế nhưng vẫn thay tiểu tử kia lưu trữ vị trí! Thao!”

“Các anh đáp ứng tôi rồi, chỉ cần tôi đem đứa nhỏ mang đến là có thể phá đổ Thẩm Trọng Nhiên, nhưng các anh phải cam đoan tôi cùng con tôi đều an toàn!” thanh âm Từ Mạn Sa trở nên bén nhọn, cùng vừa rồi hoàn toàn bất đồng.

Nhiều Tông Lễ phát hiện cô ta bắt đầu bất an, nhưng giấy tiếp theo, đám người đều vào phòng.

Từ Mạn Sa ôm Tiểu Bảo ngồi ở sô pha, mở to hai mắt trừng ba nam nhân trước mặt, cắn chặt hàm răng.

Trừ bỏ khuôn mặt tươi cười dối trá, nhóm người này chính là cầm thú khoác da người!

“Vốn tính toán sẽ làm như đã hứa với cô, nhưng là thế sự vô thường ——” nam nhân ngồi ở đối diện cô, thoát nhìn lớn tuổi nhất, thông dong nhả khói, cười nói: “Nếu đối phó Thẩm Trọng Nhiên, phạm là cùng hấn có liên quan, chúng ta một cái cũng sẽ không bỏ qua.”

“Anh nói cái gì?!” Theo bản năng ôm chặt đứa nhỏ trong ngực, Từ Mạn Sa bắt đầu hơi hơi phát run.

“Ha hã! Cô, tôi có thể cam đoan, dù sao Thẩm Trọng Nhiên cũng không cần, nhưng đứa nhỏ này, lại là vương bài của chúng tôi, cuối cùng giết hay không giết, chỉ phải xem Thẩm Trọng Nhiên sẽ vì nó làm đến mức độ nào.”

“Anh! Các anh như thế nào —— ”

“Cô gái! Thời điểm cô đến cầu chúng tôi thì nên biết trước điều này, đây là phương pháp làm việc của chúng tôi, không giết liền thôi, muốn giết liền đuổi tận giết tuyệt! Hướng chi đối phương là Thẩm Trọng Nhiên, đều đã ra tù vào tội, thực con mẹ nó hảo cầu vận!” Nam nhân trên mặt có vết sẹo hung hăng nhở ra một ngụm nước bọt

“Nhị ca, hiện tại làm sao bây giờ?”

Nghĩ nghĩ, nam nhân nhiều tuổi nhất hướng nam nhân có vết sẹo gờ gờ lên cằm “Lão tứ, anh đi tìm người truyền tin đến Thẩm Trọng Nhiên, nghe nói mấy ngày nay hấn đều ở đó, chỉ cần hấn thấy tin sẽ đến, chuyện tình còn lại đều dễ làm.”

“Đã biết.” Nam nhân gật gật đầu, cầm thư xoay người mở cửa đi ra ngoài, chính là mới ra không đến vài giây,

một tiếng kêu rên từ ngoài cửa truyền đến.

Toàn bộ người trong phòng đều giật mình, hai nam nhân còn lại vội vàng đứng lên “Lão tứ?!”

Lúc này cửa chậm rãi mở ra, vào cũng không phải nam nhân vừa rồi đi ra ngoài.

“Anh là ai?”

“Nhiều bác sĩ?!” Từ Mạn Sa kinh hô, hoàn toàn không thể tin được.

Nhiều Tông Lễ đứng ở cửa, lắc lắc thư trong tay, nhìn người trong phòng, chậm rãi nói: “Không cần đi tìm Thẩm Trọng Nhiên, hắn sẽ không đến đây.” Ở phía sau hắn, cách đó không xa, nam nhân mặt sẹo nằm hôn mê bất tỉnh.

“Lão tứ! Lão tứ anh làm sao vậy?” Các nam nhân trong phòng tất cả đều hung hăng trừng mắt hắn “Mày đem nó làm sao vậy?!”

“Không chết được.” Nhiều Tông Lễ chỉ nói “Bất quá là cho nó ngất một chút.” Dùng chậu hoa sứ trang trí ngoài hành lang đập.

“Mày, con mẹ nó, là ai? Muốn làm chi?!”

Từ Mạn Sa kinh hồn chưa định nhìn cửa nam nhân “Nhiều bác sĩ —— ”

Nhiều Tông Lễ thản nhiên nhìn cô ta một cái liền dời ánh mắt.

“Tôi đến mang đứa nhỏ này đi.”

“Cái gì?”

“Tôi đã báo nguy.” Không để ý tới đối phương biểu tình hung thần ác sát, Nhiều Tông Lễ từ túi vải lấy ra điện thoại cầm tay giơ giơ lên “Cảnh sát rất nhanh sẽ đến. Tôi không biết các anh đang làm gì, nhưng “giám cầm phi pháp “ và “lừa gạt phụ nữ trẻ em” hai tội này khẳng định không thiếu được.”

Toàn bộ người trong phòng thấy thần. Bọn họ là xã hội đen, mà xã hội đen kiêng kỵ nhất chính là cảnh sát.

Nhiều Tông Lễ đương nhiên biết điểm này, cũng hiểu được việc mình làm bây giờ là không sáng suốt, nhưng hắn không thể chịu đựng được Tiểu Bảo ở trong tay đám người này, nhượng hắn càng không thể tha thứ, chính mình là một trong những “Hung thủ” tạo thành loại kết quả này

“Mày là cái thứ gì? Xú tiểu tử tìm chết có phải hay không?” Một người nam nhân khá rổng giạn.

Lười nhìn hấn, Nhiêu Tông Lễ đem tầm mắt chuyển qua trên người Từ Mạn Sa, cô từ ngay đầu tiên đã có vẻ không biết làm sao, ánh mắt nhìn hấn đều là sợ hãi.

“Nhiêu bác sĩ, anh không nên tới! Anh sẽ bị bọn họ giết chết, anh sẽ bị giết chết ——” cô ta lắc lắc đầu, kích động nói.

Nhiêu Tông Lễ lạnh lùng nhìn cô ta. Hấn đồng tình nên bị lợi dụng, hấn không có lời nào để nói, nhưng cô ta lợi dụng thân sinh cốt nhục của mình, điểm ấy không thể để cho người ta tha thứ.

Hướng trong phòng đi hai bước, hấn đối Từ Mạn Sa gần từng tiếng liền nói: “Cô nói cô sợ Thẩm Trọng Nhiên, nói Thẩm Trọng Nhiên cỡ nào đáng sợ, nhưng y ít nhất chưa từng có ý nghĩ đả thương đứa nhỏ, cô so với y càng đáng sợ.”

Từ Mạn Sa sợ run một chút, trong mắt đầy nước mắt.

Lúc này nam nhân được gọi là nhị ca hướng người bên cạnh hô một tiếng “Lão ngũ, đem lão tứ kéo vào! Hôm nay con mẹ nó là ai đều không thể đi, lão tử tử cũng cần một cái đệm lưng!” Nam nhân này là do Thẩm Trọng Nhiên phái tới sao?

Đe dọa như vậy cũng không khiến Nhiêu Tông Lễ để ở trong lòng, cũng không phải không sợ, chính là so với sợ hãi, chuyện hấn làm hiện tại càng khiến hấn yên tâm hơn

“Đưa Tiểu Bảo cho tôi.” Hấn hướng Từ Mạn Sa vươn tay.

Từ Mạn Sa lắc đầu, theo bản năng ôm chặt đứa nhỏ trong ngực, giống như đó là tiên đan cứu mạng duy nhất của cô ta.

“Đưa nó cho toou, cô bảo hộ nó không được, cô đã muốn sai lầm một lần, không cần tái sai tiếp nữa.”

“Không!” Thấy hấn đi tới, Từ Mạn Sa kinh hoảng nhìn hấn.

“Đem đứa bé cho tôi, các anh đều sẽ không có việc gì, tin tưởng tôi.” Nhiêu Tông Lễ vẫn thực bình tĩnh nói, ngữ khí cùng biểu tình đều làm cho người ta an tâm, dần dần Từ Mạn Sa tựa hồ cũng không có kiên trì như vừa rồi vậy, nhưng chỉ có chính hấn biết, trong lòng bàn tay hấn đã chảy mồ hôi.

“Tôi ——” Từ Mạn Sa do dự, lúc này đột nhiên có người một phen đoạt lấy Tiểu Bảo trong ngực cô, hung hăng đẩy ra

“Không cần!”

Tiếng khóc nỉ non của trẻ con vang lên trong nháy mắt.

Nhiều Tông Lễ đích tâm đi theo rút một chút, ngẩng đầu nhìn về phía cướp đi Tiểu Bảo đích nam nhân.

“Hôm nay các anh là ai cũng đều đừng nghĩ đi! Tôi không sao các anh cũng không có việc gì, tôi có chuyện, các anh con mẹ nó đều sẽ chôn cùng! Tôi muốn nhìn Thẩm Trọng Nhiên xem y sẽ làm thế nào với các anh!”

“Đem đứa nhỏ cho tôi.” Nhiều Tông Lễ liên thanh đều run rẩy, nhưng biểu tình trên mặt vẫn bình tĩnh không hề sợ hãi.

“Cho mày?” Nam nhân cười lạnh “Cho mày, tao làm sao bây giờ?”

“Nhị ca đừng cùng tiểu tử này vô nghĩa, đánh gãy chân hắn, tái sau đó kêu Thẩm Trọng Nhiên đến đổi!” Nam nhân được gọi là lão ngũ kéo lão tứ ở ngoài cửa vào.

Nhiều Tông Lễ mắt cũng không chớp nhìn chằm chằm người ôm Tiểu Bảo “Tôi nói rồi, ta đã báo nguy, các anh cứ ở trong này, bị bắt là khẳng định, nhưng hiện tại đi còn kịp, chỉ cần các anh đem đứa nhỏ cho tôi, tôi có thể cho các anh đi, cảnh sát đến đây tôi cam đoan cái gì đều sẽ không nói, coi như việc này không phát sinh quá.”

Nghe lên tựa hồ là một điều kiện mê người, nhưng đối phương chỉ do dự một giây liền thay đổi sắc mặt, trừng mắt nhìn hắn đến nghiêng răng nghiêng lợi rống “Nói thật dễ nghe! Mày có thể không cùng cảnh sát nói, chính là Thẩm Trọng Nhiên thì sao?”

“Tôi cũng sẽ không nói cho hắn, nhưng nếu chính hắn đã biết tôi cũng không có biện pháp.” Cái này là lợi thế cuối cùng của hắn.

Hai nam nhân liếc mắt nhìn nhau, kẻ kia lắc đầu.

“Nhị ca đừng tin hắn! Tiểu tử này một mình đến, khẳng định đã cùng Thẩm Trọng Nhiên thông đồng, đem đứa nhỏ cho bọn hắn chúng ta tuyệt đối sẽ chết!”

Nam nhân đầu lĩnh vừa rồi thật vất vả buông lỏng phòng tuyến tâm lý lại tựa hồ biến mất, Nhiều Tông Lễ lập tức nói tiếp.

“Tôi có thể hướng các anh cam đoan, tuyệt đối không cùng Thẩm Trọng Nhiên nói chuyện về các anh, đứa nhỏ tôi sẽ nói là từ tay Từ Mạn Sa mang đi, Thẩm Trọng Nhiên sẽ không thể không tin.”

Hắn mới vừa nói xong, chưa kịp xem phản ứng của nhị ca kia, lão ngô bên cạnh liền rít gào một tiếng “Thao! Nghe mày nói, mẹ nó ở trong này thú lắm! Lão tử hôm nay liền giải quyết tiểu tử này, xem bọn mày còn có thể ra chiêu gì!” Nói xong một cái bước xông lên trước đoạt đứa bé từ tay đồng bọn, giơ lên cao ném xuống đất.

“Không!” Nhiều Tông Lễ kinh hãi, tiếp theo một tiếng vang lên vang lên từ mặt đất, là tiếng hắn ngã xuống đất.

Khi đại não phản ứng lại, thân thể hắn đã động, cơ hồ là trong nháy mắt ngã nhào về phía trước tiếp được đứa nhỏ rơi xuống, gắt gao ôm vào trong ngực.

Hắn kinh hồn chưa định, trên lưng lại đột nhiên cảm thấy một trận đau nhức, có người ở hắn trên lưng hung hăng giẫm một cước. Tiếng khóc của Tiểu Bảo chưa dứt, lại nhượng hắn yên tâm một chút, chính là cắn chặt răng đứng dậy, đem đứa nhỏ gắt gao ôm vào trong ngực.

Kính mắt ở vừa rồi hắn ngã đã văng qua một bên vỡ nát, khóe mắt hắn cũng bởi vậy bị cắt một vết thành thương, máu chảy ra rất nhanh.

“Nhị ca, làm sao bây giờ?”

Bên tai một mảnh nổ vang, kế tiếp bọn họ nói gì, Nhiều Tông Lễ rốt cuộc nghe không rõ ràng lắm, cũng không biết bọn họ muốn xử trí mình thế nào. Thư sinh vẫn nhược lúc này là tối vô dụng, hắn ở trong lòng cười nhạo chính mình, nhưng cũng may Tiểu Bảo không có việc gì, hương vị của trẻ con truyền vào trong mũi, tuy rằng nhàn nhạt mà lại làm trái tim nhảy dựng, khiến hắn rất xúc động

Đột nhiên, như là thanh âm mở cửa mơ hồ truyền vào trong tai, rồi lại không thể khẳng định. Nhiều Tông Lễ nằm trên mặt đất, cảm giác được có người hướng hắn tới gần, muốn đứng dậy, lại không thể động dậy, cắn răng giãy dụa, lại tiếp một giây bị người ôm lấy.

Ôm ấp cùng khí tức quen thuộc, nhượng Nhiều Tông Lễ cơ hồ đã quên kể tiếp hắn là nên làm cái gì.

“Anh sao ngu ngốc như vậy?! Ngu ngốc!”

Thanh âm hỗn hển tức giận của Thẩm Trọng Nhiên mắng ở bên tai vang lên, cánh tay ôm hắn lại chặt một ít. Nhiều Tông Lễ ở trong lòng cười cười, muốn mở miệng, lại nhẹn không được phát ra tiếng “Tê”.

“Làm sao vậy? Rất đau? Tôi đã kêu xe cứu thương.”

“Không có.” Chậm rãi từ trong ngực y ngẩng đầu, thấy rõ mặt y, Nhiều Tông Lễ nheo mắt “Tôi chỉ là có điểm choáng váng.”

Thẩm Trọng Nhiên nhìn thấy trên mặt hấn máu ồ ồ chảy ra, biểu tình phút chốc trở nên dữ tợn.

“Anh con mẹ nó sao không trực tiếp ngã xuống lầu đi! Tưởng mình là siêu nhân sao? Hội phi a!”

Hảo sảo... Bất quá Nhiều Tông Lễ chỉ cười mà không nói, cúi đầu nhìn thoáng qua tiểu hài tử còn trong ngực hấn. Vừa rồi hấn ôm thật sự dùng sức, không biết làm đau nó không? Bất quá Tiểu Bảo đang ngừng khóc nhìn hấn, hấn là không có rất đau đi.

Thẩm Trọng Nhiên xem thấy hai người bọn họ cũng không có gì đáng ngại, một lòng cuối cùng thả xuống dưới. Vừa rồi từ cửa tiến vào, nhìn đến Nhiều Tông Lễ nằm trên mặt đất cũng không nhúc nhích, cái loại cảm giác này... Y thật sự không muốn tái hồi tưởng.

“Sao anh lại tới đây?” Đột nhiên nghĩ đến vấn đề này, Nhiều Tông Lễ hỏi.

Thẩm Trọng Nhiên không nói chuyện, do tức giận quay đầu đi nhìn bên cạnh một cái.

Nhiều Tông Lễ từ tầm mắt y nhìn lại, mới phát hiện ngòi ở cách đó không xa là Từ Mạn Sa, hấn thiếu chút nữa đã quên sự tồn tại của cô gái này

Mà ở trên tay cô, cầm một cái di động.

Lẳng lẳng nhìn bọn họ trong chốc lát, Từ Mạn Sa cúi đầu cười khổ.”Anh hấn là may mắn, tôi còn chưa xóa sổ của anh ...”

Cuối cùng một khắc khi cô làm chuyện này, có lẽ là hối hận nghĩ bồi thường, có lẽ sợ hãi vận mệnh tiếp theo của mình, nhưng Nhiều Tông Lễ cảm thấy được cô có thể làm đến thế là rất tốt. Cô là một nữ nhân, đã trải qua chuyện thế này, làm, cũng chỉ có đến thế.

11. Chương 11: Kết Cục

“Anh thật sự không cần đi bệnh viện?” Trở lại nhà, Thẩm Trọng Nhiên hỏi hấn lần thứ sáu.

Đang sát sát kính mắt, Nhiều Tông Lễ cũng không ngẩng đầu lên.”Tôi đã nói rồi, tôi là bác sĩ, tự biết tình trạng thân thể của mình.”

“Nhưng anh là khoa phụ sản a ...” Nói xong liền đi tới phía sau hấn, vén quần áo hấn lên.

Nhiều Tông Lễ đeo kính mắt xoay người, hơi hơi nheo mắt nhìn y, “Anh không phải nói tôi cho dù là bác

sỹ thú y, anh cũng tin tưởng tôi sao?”

Vươn tay, đầu ngón tay Thẩm Trọng Nhiên nhẹ nhàng xoa khoeo mắt bị thương của hắn.”Thực xin lỗi.”

Hơi hơi ngẩn người, Nhiều Tông Lễ hạ mắt. Có lẽ thực xuẩn, nhưng hắn không có kinh nghiệm, loại thời điểm này hắn không biết nên nói cái gì, mỗi lần có người đối hắn nói như vậy, kế tiếp sẽ bị cự tuyệt, khi đó hắn có thể không tỏ vẻ gì, bởi vì không ai quan tâm.

Nhưng lần này, hắn muốn nói cái gì đó, cho dù nói cái gì cũng tốt, chỉ cần để người này biết cảm thụ của mình...

Nghĩ đến đây, hắn nhìn người trước mắt, tiến lên hôn lên môi nam nhân.

Một giây đồng hồ sau, Thẩm Trọng Nhiên thoáng quay đầu đi, cắn môi.

Mỗi lần hôn đều làm cho người ta mất hồng, dị thường kịch liệt, mà loại thời điểm này, sát thương tẩu hỏa cũng không thể tránh được.

Thở dốc dần dần nhanh hơn, khi sắp hít thở không thông, Nhiều Tông Lễ buộc chính mình quay đầu đi.

“Tôi muốn tắm rửa...”

“Hảo! Tôi giúp anh tắm! Tắm xong dễ làm!” Dục vọng bị khơi mào, thanh âm Thẩm Trọng Nhiên lại khêu gợi khàn khàn.

Nhiều Tông Lễ đẩy cánh tay đang giữ lấy quần áo mình, trừng mắt nhìn chủ nhân cái tay, liếc mắt một cái “Anh đi giúp Tiểu Bảo tắm đi!”

“Nó không vội, để anh giúp là được!” Tiểu Bảo được đặt ở cái nôi, bên cạnh là một đống búp bê.

Lại trừng liếc y một cái, Nhiều Tông Lễ mới thân thủ lấy ra kính mắt “... Đi mở nước.”

Biết đây là hắn thỏa hiệp, Thẩm Trọng Nhiên nở nụ cười dâm đãng, vọt vào phòng tắm.

“Ở phòng tôi tắm nhé!”

Nghe thấy thanh âm của y không mấy hảo ý, Nhiều Tông Lễ nhin không được muốn mắng người.

Đợi mở xong nước, Thẩm Trọng Nhiên một bên hướng bên trong thêm chút nước nóng, Nhiều Tông Lễ đứng ở một bên lẳng lặng nhìn y.

“Cởi quần áo a! Làm sao vậy?”

“Àn...”

Nhìn thấy hắn một bộ muốn nói lại thôi, Thẩm Trọng Nhiên giống như hiểu được cái gì, cười hỏi: “Làm sao vậy? Đến bây giờ còn thẹn thùng? Tôi cũng chưa phải không thấy qua anh khỏa thân nha.”

Cùng với nói là thẹn thùng, không bằng nói có điểm không quen, bọn họ nhanh như vậy trở về bộ dạng như trước, quả thực làm cho người ta khó có thể tin.

Không thèm nhìn y một bộ sắc mặt chuẩn bị thưởng thức cảnh đẹp, Nhiều Tông Lễ cởi quần áo tiến vào bồn tắm lớn, ngồi xong lúc sau, thoải mái mà thở dài.

Một bàn tay đột nhiên vói vào trong nước, sờ đùi hắn, thanh âm lấy lòng của Thẩm Trọng Nhiên tiếp theo vang lên bên tai.

“Tôi giúp anh mát xa? Tổn thương trên lưng anh cần phải mát xa tan ứ huyết để máu lưu thông a.”

Người này biết “mát xa để lưu thông ” sao, hay cũng giống như em hai bị người khác cự tuyệt. Nhiều Tông Lễ chịu đựng cười, nghĩ.

Cũng không quản hắn có đáp ứng hay không, tay Thẩm Trọng Nhiên đã bắt đầu động, bất quá địa phương ẩn đường như không quá đúng.

“Về sau cứ tắm rửa ở chỗ tôi đi, nhé?” Trụ ở nơi này, đương nhiên là phải cùng hắn ngủ ở một giường rồi.

Nghe vào tựa hồ là một đề nghị không tồi. Nhiều Tông Lễ giật giật chân, một bàn tay lại thuận thế tiếp vào giữa đùi hắn, hừ nhẹ một tiếng, hắn lấy khăn lau mặt: “Anh thật sự là được quá tiện nghi a.”

Thẩm Trọng Nhiên không rõ nguyên do nhìn hắn, động tác trên tay cũng dừng lại.

Hừ lạnh một tiếng, Nhiều Tông Lễ ngẩng đầu lên, đem khăn mặt đắp ở trên mặt, không hề để ý đến y.

Lại thật lâu sau, cảm giác được người bên cạnh vẫn không di chuyển, phía dưới khăn mặt rốt cục truyền ra thanh âm Nhiều Tông Lễ rầu rĩ.

“Tôi ở chỗ anh mà nói —— đến cùng là anh không rời xa tôi được, hay là Tiểu Bảo không rời xa tôi được?”

Thẩm Trọng Nhiên giơ lên khoe miệng, nhin không được sờ sờ mái tóc của hắn.

Namnhân này thật sự đáng yêu đến làm cho người ta yêu thích không buông tay!

“Tiểu Bảo không thể không có anh —— tôi càng không rời anh được!” Sau về đầu, Y chỉ cần ba giây là nói tiếp

Nhiều Tông Lễ cảm thấy hô hấp của mình như ngừng lại ba giây, ảo não rất nhiều lại nhin không được muốn cười.

Này có lẽ chính là địa phương mà Thẩm Trọng Nhiên cùng hắn tối hợp đi!

“Tôi cũng muốn cùng tắm nha!”

“Cút! Không đủ chỗ!”

“Hắc hắc! Giống lần trước thì sẽ đủ nha.”

Một người thoát nhìn lạnh lùng lại sĩ diện, một kẻ giống như vô lại và không sĩ diện, đứng cùng nhau, vừa đúng thật tương xứng.

12. Chương 12: Thượng Thiên

Hai ngày cuối tuần, siêu thị luôn chật chội hơn so với bình thường, cho dù là bảy giờ tối, thời gian không quá sớm cũng không đến mức muộn này, tuy rằng không phải thời điểm đông người đến nhất, người người quần tam tụ ngũ dạo siêu thị cũng không ít.

Gian tính tiền của khu đồ cho trẻ em, một nam nhân có thân hình cao lớn lại có tướng mạo anh tuấn, cơ hồ hấp dẫn tất cả ánh mắt của các cô gái đi qua.

Namnhân mặc tây trang được làm bằng chất liệu rất tốt cùng kiểu dáng đẹp mắt, mang theo một bộ kính mắt không gọng, cả người thanh thanh nhả nhả, rất có cảm giác tinh anh. Bởi vì không phải đi làm, cho nên không có đeo cà-vạt, cúc của áo sơ mi cởi hai cái, trong nghiêm túc lộ ra vài phần hờn nhàn, hiệu quả ngoài ý muốn thật là tốt. Chính là duy nhất làm cho người ta cảm thấy có điểm đột ngột chính là, nam nhân ở khu đồ dùng trẻ em mua đồ, hơn nữa còn ôm trong ngực một đứa bé.

Dùng dây lưng chuyên dụng đem đứa bé mặt đối mặt, cố định ở trước ngực, đứa bé mới mấy tháng tuổi huy huy cánh tay ngấn mập mập giữa không trung, đôi khi ngẩng đầu nhìn nam nhân, thấy hắn ôn nhu cười sau liền quay qua nhìn bốn phía.

Xem một nam nhân hơn ba mươi một mình mang theo một đứa nhỏ như vậy, làm cho người ta cảm thấy được có vài phần buồn cười, rồi lại rất hài hòa.

Ở gian hàng tiền đứng nửa ngày, hai tay Nhiêu Tông Lễ mỗi tay cầm một bao bím, cúi đầu hơi hơi cau mày nhìn chú thích trên giấy gói, sau đó lại ngẩng đầu nhìn nhìn giá cả, so sánh lúc sau, đem một bao trong đó bỏ vào xe mua sắm. Trong xe đã khá đầy, cơ hồ có một nửa đều là đồ dùng trẻ con.

“Y nha ~” đứa bé trong ngực không an phận vặn vẹo thân thể, muốn tự tay lấy đồ trong xe

Nhiêu Tông Lễ giơ lên khoe miệng, sờ sờ cái đầu không nhiều tóc của đứa bé .

“Đói bụng?” thanh âm ôn nhu như nước, khiến các cô gái vụng trộm liếc nhìn lâm vào khuynh đảo.

“Cái đó không thể ăn, đợi lát nữa chúng ta trở về nhé.” Hắn nói xong, đứa bé mấp máy môi, ô ô oa oa nhỏ giọng kêu.

Hảo một đôi phụ tử ấm áp lại hài hòa! Ba ba tuần tú, con trai đáng yêu!

Ngay khi Nhiêu Tông Lễ định vươn tay lấy một hộp kem thoa, một phụ nữ hướng hắn mỉm cười

“Nhãn hiệu này nha, là mùi cam, trẻ con sẽ thích lắm.”

Quay đầu, Nhiêu Tông Lễ nhìn nhìn người phụ nữ.

Mặc dù có điểm gầy nhưng là một người mới sinh. Làm một bác sĩ khoa phụ sản, ánh mắt hắn luôn chính xác

“Cám ơn.” Khẽ gật đầu, Nhiêu Tông Lễ đem sản phẩm mà đối phương giới thiệu bỏ vào xe.

Nhìn hắn không có cự tuyệt, người phụ nữ thoáng yên tâm, cùng Nhiêu Tông Lễ nói chuyện phiếm.

“Hài tử của anh thật đáng yêu a! Là bé nam phải không?”

“Ân.”

“Một người mang theo đứa nhỏ thực vất vả đi?”

“Hoàn hảo —” trên cơ bản chỉ cần thời điểm có hấn ở, Tiểu Bảo vẫn là thực ngoan. Chẳng qua đổi thành nam nhân kia mà nói —

Đại khái thì bọn họ nói chuyện cũng không tệ, mọi người ở một bên vụng trộm nhìn Nhiều Tông Lễ cùng Tiểu Bảo, tuổi có lớn có nhỏ, trung niên a di chiếm đa số, đầu tiên là thay phiên khen Tiểu Bảo một phen rằng đáng yêu và vân vân.

Đại khái là được khen thành thói quen, Tiểu Bảo đối mặt nhiều bà bà a di “Như lang tựa hồ” như thế, một chút cũng không có sợ người lạ, yên tâm thoải mái nhận các loại ca ngợi. Nhiều Tông Lễ cảm thấy điểm này thật ra giống ba ba nó, mặt dày ngang nhau

“Mụ mụ của đứa nhỏ đâu?” Một a di thân thủ sờ sờ mặt Tiểu Bảo, đột nhiên hỏi một câu.

Nhiều Tông Lễ bất động thanh sắc, đẩy kính mắt, nửa ngày, nhẹ nhàng nói một câu: “Cô ấy bề bộn nhiều việc.”

Tiểu Bảo trước ngực vươn hai đôi tay nắm lấy cổ áo sơ mi của hấn, nha nha kêu.

Nhiều Tông Lễ có một tia xấu hổ cùng chột dạ, tuy rằng biết nói dối cũng không phải giáo dục tốt cho đứa nhỏ, nhưng hấn sao có thể không biết xấu hổ mà nói hiện tại mụ mụ của đứa nhỏ này là mình!

“A ~ thật tốt! Lão bà vội, lão công bằng lòng hỗ trợ mang tiểu hài tử! cái lão ma quỷ nhà ta chỉ biết ngủ với coi TV!”

“Đúng vậy! Vợ của tiên sinh thật hạnh phúc nha, có anh làm lão công tốt như thế, không cần làm lụng vất vả, đều không cần sợ biến thành bà già xấu xí — ”

Bà già xấu xí?

Nhiều Tông Lễ theo bản năng nghĩ tới cái gì, thoáng sửng sốt một chút. Những người khác không có phát hiện, còn đang tiếp tục nói.

“Nữ nhân dễ già lắm, trước khi kết hôn đã vậy, có đứa nhỏ lại càng như vậy. Mỗi ngày giặt quần áo nấu cơm, thật vất vả có thời gian không phải đi làm còn phải ở nhà mang đứa nhỏ, cũng chưa rồi rã chú ý cách ăn mặc!”

“Đúng rồi đúng rồi! Con tôi hơn mười tuổi, ba đứa nhỏ mỗi ngày nói ta càng ngày càng giống bà quần gia, không có ôn nhu như trước.”

“Tôi mấy hôm trước lôi ảnh cưới ra xem lại, ôi thật là một mỹ nữ a! Hiện tại đáng người đều biến dạng, còn như vậy tiếp nữa tôi sợ lão công tôi đều muốn ngoại tình bên ngoài!”

Chủ đề buồn chuyện của các cô các bà luôn dài vô tận, ở giữa các nàng, Nhiều Tông Lễ thật ra không cảm giác có cái gì không đúng, bởi vì các nàng nói mỗi một câu, hắn đều nghe lọt được, hơn nữa rành mạch.

Sau đó, hắn ý thức được, chính mình có thể rất nhanh cũng muốn biến thành một bà già xấu xí — không, là lão già xấu xí.

Ở bệnh viện, Nhiều Tông Lễ là người có y thuật cao siêu, bác sĩ được tin cậy. Hắn là trưởng khoa trẻ tuổi nhất bệnh viện từ trước tới nay, tuy rằng ngày thường làm cho người ta có cảm giác bất cầu ngôn tiểu, không quá dễ dàng thân cận, nhưng nam nhân lãnh khốc thường thường tổng có thêm mị lực đặc thù.

Mà thời điểm không ở bệnh viện, Nhiều Tông Lễ là mụ mụ đứa nhỏ.

Mấy tháng trước, khi nữ nhân kia bỏ trốn, Nhiều Tông Lễ gặp Thẩm Trọng Nhiên, hai người đàn ông nguyên bản không có gì giống nhau lại vì đứa bé này mà gặp gỡ, đi từng bước cho tới hôm nay, Nhiều Tông Lễ cảm thán cũng không phải không có, chính là khi hắn ngẫu nhiên có một chút cảm thán dư thừa, hắn đã dần dần thích hợp với hiện tại.

Chính là hôm nay, hình dung về bà già xấu xí này vẫn khiến hắn đả kích không nhỏ. Tuy rằng là nam nhân, nhưng nói theo nghĩa nào đó thì như nhau.

Mang theo bao lớn bao nhỏ, lưng mang Tiểu Bảo trở lại chỗ Thẩm Trọng Nhiên sau, Nhiều Tông Lễ đem Tiểu Bảo đã buồn ngủ đưa về phòng, đi ra đối mặt với một đồng tử và sữa sau, thái dương bắt đầu mơ hồ co rút đau đớn.

Đây là ngày cuối tuần của hắn, không ở nhà nghỉ ngơi, chạy đến nhà người khác làm “Vú em”. Không biết khi nào, hắn cũng thích ứng với loại cuộc sống cùng dĩ vãng khác nhau một trời một vực này. Hai người em trai của hắn từ khiếp sợ đến giờ thành thấy nhưng không trách được. Sau đó hồi tưởng đến chính mình có khi cùng một đám bà cô tranh nhau rau củ cùng thịt trong siêu thị, Nhiều Tông Lễ không khỏi bắt đầu bội phục bản thân.

Nhưng mà, ngay khi hắn ở siêu thị mua sắm đồ đạc, nam nhân kia lại đi hộp đêm.

Nói là đi hộp đêm lêu lổng, có thể có điểm oan uổng Thẩm Trọng Nhiên. Bởi vì hộp đêm chính là do Thẩm Trọng Nhiên mở, định kỳ đi tuần tra trong điểm là chuyện lão bản y phải làm.

Nhưng là không thể không nói, đây là công tác tiêu dao khoái hoạt. Nhiều Tông Lễ không chỉ một lần đi hộp đêm tìm Thẩm Trọng Nhiên, có nhiều lần là thông tri y, còn lại là bất ngờ. Mà mỗi khi “Đột kích kiểm tra”, luôn luôn có vài lần có thể nhìn thấy Thẩm Trọng Nhiên cùng tiểu thư hoặc thiếu gia trong điểm chơi trò chơi đến bất diệc nhạc hồ. Trò chơi người lớn cũng chẳng thiếu.

Tuy rằng sau đó Thẩm Trọng Nhiên chạy theo hấn giải thích, nói đó là xã giao, là gặp dịp thì chơi, bởi vì có khách nhân ở đó. Nhiều Tông Lễ kỳ thật cũng không có để ý như vậy, bởi vì hấn hiểu biết. Hơn nữa — Thẩm Trọng Nhiên cũng không có can đảm kia!

Nhiều Tông Lễ mệt mỏi cả thể xác và tinh thần ngồi vào sô pha, cửa đột nhiên mở.

Hấn ngẩng đầu nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, tám giờ rưỡi, hôm nay trở về sớm.

“Thân ái, tôi đã trở về. Không cho tôi một cái ôm nhiệt tình sao?” thanh âm nam nhân bĩ bĩ từ cửa truyền đến.

Nhiều Tông Lễ nhú nhú mày, cửa mở trong nháy mắt, hấn đã nghe được một cổ rượu vị.

Mà Thẩm Trọng Nhiên cũng chỉ có ở thời điểm uống say chuẩn choáng mới dám gọi hấn “Thân ái”, có thêm rượu là nam nhân kia càng không đứng đắn.

13. Chương 13: Hạ Thiên

Nhiều Tông Lễ quay đầu nhìn về phía cửa, Thẩm Trọng Nhiên thân hình có điểm đứng không vững, dựa vào tường cõng giày. Trước kia hấn vào cửa lúc sau luôn trực tiếp đem giày ném đến một bên, cùng Nhiều Tông Lễ ở một chỗ nên có lẽ cũng nhiễm mấy thói quen tốt.

“Đến ~ để lão công ôm một cái!”

Nhìn Nhiều Tông Lễ, Thẩm Trọng Nhiên hì hì cười, hướng hấn đi tới, đi thấy liền giang song chưởng chuẩn bị ôm hấn. Sơ mi màu đen trên người giải khai nửa đám cúc áo, cơ hồ lộ ra toàn bộ ngực, vòng eo không có nửa điểm mỡ thừa cũng mơ hồ có thể thấy được, đai lưng ở trên quần lấp lóe ẩn hiện.

Bộ dáng này ở trong mắt Nhiều Tông Lễ xem ra có thể đáng khinh, nhưng bằng tâm mà nói, Thẩm Trọng Nhiên là anh tuấn mà khêu gợi.

Tuổi không đến 30, sự nghiệp thành công, tuy rằng cảm giác không quá đứng đắn, nhưng nam nhân hư hỏng thường thường càng nổi tiếng, cho nên chẳng sợ hiện tại thất phân tủy, tóc thực loạn còn có quần áo không chỉnh, vẫn là một loại mỹ lực.

Đương nhiên, tuổi trẻ cũng là nguyên nhân.

Thẩm Trọng Nhiên so với Nhiều Tông Lễ nhỏ hơn bốn tuổi, xem hai nam nhân mà nói, này tuyệt đối xem như chênh lệch không nhỏ. Tuy rằng khí chất bất đồng, nhưng Nhiều Tông Lễ khẳng định nếu hấn mặc

thành cái bộ dáng kia của Thẩm Trọng Nhiên, tuyệt đối khiến một mảng sợ hãi.

Đang nghĩ như vậy, Thẩm Trọng Nhiên đã hướng hần lao tới. Nam nhân cúi thân, cả người ngã vào trên người hần, ôm thắt lưng hần cọ sát một trận.

Thói quen sau khi say của y là làm nũng, Nhiều Tông Lễ cũng không có cự tuyệt, chính là tâm tình hôm nay bất đồng ngày thường.

“Anh lại uống rượu rồi lái xe?” thanh âm hần lạnh lùng, cúi đầu nhìn nam nhân giống một bãi bùn nhão dính vào trên người chính mình.

“Không có.” Thẩm Trọng Nhiên không có phát hiện hần khác thường, ghé vào bụng hần mà dụi, hương vị trên người Nhiều Tông Lễ thanh thanh đậm đậm với y mà nói thật sự là rất dễ chịu “A Phong đưa tôi trở về đó. Tôi nào dám uống rượu còn lái xe, anh — ”

“Tôi thế nào?” Hần không tiếp tục nói, Nhiều Tông Lễ nhẹ nhàng hơi nhướn mày, tựa tiểu phi tiểu hủi.

Lại đem y đuổi xuống dưới giường!

Nhưng Thẩm Trọng Nhiên không dám nói. Nhiều Tông Lễ bình thường trước mặt người ngoài một bộ y sư cấm dục, nhưng ở trước mặt Thẩm Trọng Nhiên hoàn toàn là một nữ vương! Hai người cùng một chỗ, trừng phạt kiểu tay nhéo lỗ tai, giẫm bụng và vân vân, tuy rằng bạo lực, nhưng Thẩm Trọng Nhiên yêu chết loại thô bạo này của Nhiều Tông Lễ.

Tưởng tượng đến lần trước, Nhiều Tông Lễ cách vài quần dùng chân dẫm lên chỗ kia của y, cả người Thẩm Trọng Nhiên giống như muốn thiêu cháy.

Sau đó thực sự là một đêm tình cảm mãnh liệt!

“Anh đáng yêu nhất a!” Đối đề tài rồi đứng dậy cười, Thẩm Trọng Nhiên không chút nào keo kiệt khích lệ tình nhân chỉ ở trước mặt y mới không nghiêm túc, cúi đầu hôn Nhiều Tông Lễ, thuận tay lấy xuống kính mắt của người kia.

“Ngô!” Miệng bị một cổ hương vị rượu tiến vào, nói tức giận thì cũng không có, nhưng chính trong lòng không thoải mái. Không biết cái hôm này có hôn người khác hay không, nghĩ đến đây, Nhiều Tông Lễ thân thủ dùng sức đẩy Thẩm Trọng Nhiên một phen.

“Cút! Đi tắm rửa!”

Còn chưa hôn đã nghiền, Thẩm Trọng Nhiên lại bắt đầu dùng chiêu xấu nhất, ôm thắt lưng Nhiều Tông Lễ không chịu buông tay.

“Tắm rửa không vội, dù sao đợi lúc nữa lại phải tắm lại.” Vươn tay xoa bộ vị mẫn cảm của nam nhân, Thẩm Trọng Nhiên vừa lòng nhìn mặt Nhiều Tông Lễ dần dần hiện lên một tia đỏ ửng. Vô luận ở trên giường cỡ nào nhiệt tình, tại đây hắn luôn thẹn thùng.

“Hôm nay không được, không làm.” chế trụ thân thể dần dần nóng lên, Nhiều Tông Lễ cự tuyệt bằng “Lời lẽ chính nghĩa”. Nhưng là thường thường đến cuối cùng là không có tác dụng gì.

Thẩm Trọng Nhiên bé tuổi hơn Nhiều Tông Lễ, nhưng phương diện khác lại tuyệt không nhỏ hơn hắn. Thân thể trắng kiện do nhiều năm tập luyện giữ gìn có thể so sánh với vận động viên, đặc biệt một đôi chân dài trong quần đen, hết sức rêu rao. Lúc này, hai chân theo tay cùng nhau triền ở trên người Nhiều Tông Lễ, mặc hắn giãy dụa như thế nào cũng giãy ra không được, hai người ở trên sô pha ôm thành một khối.

Ở phương diện này, Nhiều Tông Lễ cảm thấy Thẩm Trọng Nhiên so với hắn ưu thế hơn.

Lập tức phân thân bị công hãm, quần bị Thẩm Trọng Nhiên xả tới một nửa, Nhiều Tông Lễ mặt đỏ tai hồng lòi kéo quần lót là phòng thủ cuối cùng của mình.

“Tôi nói không làm!”

Thẩm Trọng Nhiên ngừng lại, ngẩng đầu nhìn hắn một bộ sắp khóc, tựa hồ rượu cũng tỉnh, nhú nhú mày thân thủ sờ sờ mặt Nhiều Tông Lễ “Làm sao vậy?”

Y chưa hỏi xong, vừa hỏi, Nhiều Tông Lễ liền cảm thấy được cổ khí ở trong lòng dần dần nảy lên đến.

Trừ bỏ vị rượu cùng vị khối, trên người Thẩm Trọng Nhiên còn có một cổ mùi, đó là hương nước hoa hỗn tạp. Mặc dù là ở trong điểm dính vào nước hoa thực bình thường, nhưng hôm nay lại khiến hắn không thỏa mái.

Ở trong điểm, Thẩm Trọng Nhiên muốn dạng nam nữ kiểu gì không được, tuổi trẻ, xinh đẹp, tươi mới — mà hắn, tựa hồ càng thích hợp làm bảo mẫu kiêm chức vú em —

Không biết hắn suy nghĩ cái gì, Thẩm Trọng Nhiên đỡ đầu Nhiều Tông Lễ đem hắn ấn đến trước ngực mình, lại hỏi: “Ở bệnh viện chịu ủy khuất?”

Nhiều Tông Lễ ngẩng đầu trừng mắt nhìn y liếc một cái. Sau đó lại cúi đầu, tựa hồ đang do dự.

Liếc mắt kia ở trong mắt Thẩm Trọng Nhiên là phong tình vô hạn, chịu đựng hạ thân rục rịch, hắn sờ sờ tóc Nhiều Tông Lễ “Có chuyện gì liền nói cho tôi biết, đừng một người nghẹn trứ. Không phải chuyện bệnh viện, thì phải là Tiểu Bảo hôm nay lại chọc giận anh tức giận? Chờ, tôi đi giáo huấn xú tiểu tử, đánh mông nó!” Nói xong làm bộ phải buông Nhiều Tông Lễ ra đứng lên.

Nhiều Tông Lễ nhất thời không biết hần là cười hay thế nào, thân thủ giữ chặt y.

“Nó còn nghe lời hơn anh.”

Nghe hần nói như vậy, Thẩm Trọng Nhiên cười ngồi trở về, lại ôm thắt lưng Nhiều Tông Lễ.

“Tôi cũng thực nghe lời a! Đặc biệt –” để sát vào bên tai Nhiều Tông Lễ, thấp giọng nói vài câu, khiến người sau sắc mặt đỏ bừng, quả thực có điểm phải xấu hổ vô cùng.

Nhìn hần mặt đỏ thành như vậy, tâm tình Thẩm Trọng Nhiên rất tốt.

“Có phải quá mệt mỗi hay không? Anh gầy –” nói xong sờ sờ thắt lưng Nhiều Tông Lễ.

Nhiều Tông Lễ hơi hơi sưng sốt một chút, thắt lưng hần — không tính mềm mại.

Hần cũng không phải tự ti, mà là sự thật. Có lẽ thật là già rồi, nghĩ sự tình luôn dễ dàng hướng chỗ tiêu cực mà nghĩ. Hần cũng từng có ý niệm như thế trong đầu, nghĩ đến Thẩm Trọng Nhiên cũng không phải yêu mến hần, mà là cảm thấy có hần chiếu cố đứa nhỏ thực tiện. Tuy rằng sau Thẩm Trọng Nhiên không chỉ một lần nói cho hần tình cảm của y, nhưng là —

Nhiều Tông Lễ thở dài, thân là trưởng nam Nhiều gia, thay song thân không ở nhà chiếu cố hai đứa em trai nhiều năm, cho dù thân thể hần còn chưa già, trong lòng tựa hồ đã sớm cùng người năm – sáu mươi tuổi không khác biệt. Trước kia, hần lại nghiêm túc lại khó gần, nhóm y tá sau lưng đều gọi hần là băng sơn.

Nghĩ nghĩ, Nhiều Tông Lễ cảm giác tiêu tan, hần đứng thẳng người rời đi Thẩm Trọng Nhiên một chút, sau đó hỏi: “Anh nói tôi có nhàm chán hay không?”

“A?” Thẩm Trọng Nhiên sưng sốt. Lời này từ đâu nói lên?

Nhiều Tông Lễ phụng phịu nhìn bộ dáng y ngơ ngác, một bộ bị biểu tình “Trách móc”, nhấp hé miệng nghĩ muốn đẩy mắt kính nhưng mắt kính lại bị lấy đi rồi

“Hôm nay ở siêu thị –” nói tóm tắt chuyện trong siêu thị một lần, hơn nữa mỗi đến nói đến chữ “Bà già xấu xí”, Nhiều Tông Lễ đều phải ngẩng đầu liếc Thẩm Trọng Nhiên một cái. Thẳng đến khi nói xong, người sau vẫn là vẻ ngốc dạng.

Nhiều Tông Lễ không vui. Tốt xấu gì cũng nói ra a!

“Uy ~ anh –” hần nói còn chưa nói xong, Thẩm Trọng Nhiên tựa như đại cẩu thấy chủ nhân mà phác lên, lao vào người khiến hai người ngã trên sofa, Nhiều Tông Lễ sợ tới mức nghĩ đến có lẽ sẽ ngã khỏi sofa.

“Anh làm gì?” Phát điên cái gì!

“Anh là lão nam nhân đáng yêu!” Thẩm Trọng Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói, đồng thời ở trên cổ Nhiêu Tông Lễ hung hăng cắn một ngụm. Đau đến mức người sau kêu lên một tiếng đau đớn.

“Nói! Anh là cố ý nói như vậy khiến tôi hưng phấn sao? A?”

“Thúi lắm!” Rất ít nói thô tục, thô tục đời này của Nhiêu Tông Lễ cơ hồ đều kính dâng cho Thẩm Trọng Nhiên.

Mắng là mắng, giãy dụa vẫn giãy dụa, cuối cùng vẫn để Thẩm Trọng Nhiên làm đến. Quần ở trên chân, Nhiêu Tông Lễ bị nâng một chân khác lên, Thẩm Trọng Nhiên gấp đến độ quần của mình còn chưa kịp thoát, cởi bỏ cúc cùng khóa kéo liền đi người. Quần áo trên người hai người được coi là miễn cưỡng chỉnh tề, chỉ có khe hở kia là giao nhiệt cùng một chỗ.

Nhiêu Tông Lễ một tay nắm chặt sofa, quay đầu đi cắn môi thở hổn hển, không có trợn, đau đến chảy nước mắt.

Thẩm Trọng Nhiên yêu nhất bộ dáng hai mắt nhắm lẹ này của hắn. Tuy rằng đau lòng, lại càng hưng phấn, chậm rãi đẩy hạ thân, thẳng đến toàn bộ đi vào, y thở thật sâu, cúi đầu sờ sờ mặt Nhiêu Tông Lễ.

“Kêu đi ~ nghe lời, tôi thích nghe anh kêu — ”

Ở trên giường, thanh âm Nhiêu Tông Lễ luôn luôn không lớn, trừ bỏ thời điểm bị khi dễ đến chịu không được.

Lắc lắc đầu, Nhiêu Tông Lễ buông môi ra, thanh âm đều có chút run rẩy.

“Tiểu Bảo còn đang ngủ —” hắn không có đóng cửa phòng.

Thẩm Trọng Nhiên cười cười “Đừng lo, tỉnh hắn cũng nhìn không thấy.” Nói xong không để ý Nhiêu Tông Lễ cảm tức mà bắt đầu trườn động. Một bên động, vừa động thân thủ mát xa cái mông khiến hắn thả lỏng. Mỗi khi y xấu ý vuốt ve bộ vị nơi hai người kết hợp, thân thể Nhiêu Tông Lễ luôn nhịn không được căng thẳng, khiến y thích đến đổ mồ hôi.

Thân thể mê người như thế, người lại đáng yêu đến vậy, sao lại già đâu —

“A —” đột nhiên bị đỉnh tới trong chỗ sâu, Nhiêu Tông Lễ ngẩng đầu rên rỉ ra tiếng. Thẩm Trọng Nhiên theo thể nằm úp sấp trên người hắn, hạ thân càng phát sức đỉnh động, đồng thời tiến đến còn ở bên tai hắn nói: “Tôi mỗi ngày làm dụ anh như thế này , anh sao có thể già, thành bà già xấu xí chứ? Ân?”

“Anh — ngô!” Bị Thẩm Trọng Nhiên cố ý động đến nói không nên lời, Nhiều Tông Lễ thân thủ ôm lấy y, dùng sức cầu lưng hấn một cái.

Thẩm Trọng Nhiên không để tâm, hai người cuốn lấy càng lúc càng chặt.

Thẳng đến khi Nhiều Tông Lễ cao trào một lần sau, còn không có lấy lại tinh thần, Thẩm Trọng Nhiên đột nhiên nâng chân hấn lên thành tư thế đáng hổ thẹn, hấn có điểm luống cuống.

“Đủ rồi! Đừng làm nữa, Tiểu Bảo sẽ tỉnh — ”

“Yên tâm đi! Vợ chồng hai người chính là muốn thừa dịp đứa nhỏ ngủ để hảo hảo thân thiết thân thiết! Tách chân ra — thực ngoan ~” nhìn nam nhân run rẩy tách chân ra, Thẩm Trọng Nhiên vừa lòng, vuốt ve đầu hấn khen ngợi.

Nhiều Tông Lễ tức giận đến muốn đuổi y. Lại không chế không được thân thể của mình, cảm giác lại tới nữa, đành phải tùy ý y.

“Làm thì mau làm! Ít nói nhảm!”

Buồn cười nở nụ cười, Thẩm Trọng Nhiên lại bắt đầu luật động vòng tiếp theo, có mồ hôi cùng dịch thể hai người làm rỉ, ra vào bắt đầu thông thuận lên, tốt đẹp làm cho người ta tâm tình sung sướng, đặc biệt là hai người yêu nhau.

Làm được một nửa, Nhiều Tông Lễ ôm bả vai Thẩm Trọng Nhiên, thở hổn hển nói: “Tiểu Bảo sắp tỉnh, nó chưa uống sữa đâu — ”

Thẩm Trọng Nhiên mạnh mẽ đụng hấn một chút “Loại thời điểm này anh còn nhớ tiểu quỷ kia! Anh không thể toàn tâm toàn ý thâm nghĩ mỗi tôi sao!”

Nhiều Tông Lễ đỏ khốc đỏ cười “Nó — a! Nó là anh — con trai a!”

“Tôi biết!” Mắt mặt nói ra câu nói kia, Thẩm Trọng Nhiên đành phải đem lửa giận cùng dục hỏa cùng nhau phát tiết trong hạ thân người kia, nhìn nam nhân bởi vì mình mà trở nên càng ngày càng khêu gợi, cười cười có điểm thỏa mãn.

“Ít nhất có tôi hơn tiểu quỷ kia nha, nó không thể uống sữa của anh, nhưng tôi có thể — ”

Thẩm Trọng Nhiên mới vừa nói xong, Nhiều Tông Lễ liền cảm giác ngực nóng lên, trước ngực bị nam nhân hàm trụ, mạnh mẽ hút lên.

Cao thấp song trọng kích thích, khiến Nhiều Tông Lễ nhin không được rên rỉ, nguyên bản thanh âm lạnh nhạt lúc này càng thêm mê người.

“Nó cũng không thể làm thế này với anh!” Thẩm Trọng Nhiên như là bị nghiền, đứng dậy ấn vai hắn xuống bắt đầu trườn động, xuyên xỏ khiến sofa lệch đi vài phần, vài lần nghe được Nhiều Tông Lễ thét chói tai mới thoáng dừng lại, sau đó ở thời điểm người dưới thân hồi phục thì lại bắt đầu.

Phát tiết qua đi, hết thủy lý trí mới có thể chậm rãi trở về vị trí cũ. Thẩm Trọng Nhiên ôm Nhiều Tông Lễ nằm ở trên sô pha, bốn phía một mảnh đồng hồ ồn, quần áo hai người ném xuống đất, đệm sô pha cũng dính đầy mồ hôi cùng dấu vết khi tình cảm mãnh liệt.

Nhiều Tông Lễ nhắm mắt lại nghỉ ngơi nửa ngày sau, nói: “Anh đi xem Tiểu Bảo, nó hẳn là tỉnh.”

“Sách!” Dừng lại đôi tay đang vuốt ve lưng hắn, Thẩm Trọng Nhiên có điểm không tình nguyện nhú mày, nhưng vẫn đi. Nhặt lên quần áo trên mặt đất rồi mặc vào, xoay người nói: “Anh trước nghỉ ngơi một chút, tôi đem tiểu tử kia an bài tốt rồi sẽ cùng tắm rửa.”

Nhiều Tông Lễ không nói chuyện, chỉ là nhắm mắt lại nhẹ nhàng gật gật đầu.

Quá nửa ngày, cuối cùng khôi phục một chút khí lực, Nhiều Tông Lễ từ trên sô pha chậm rãi ngồi xuống, thân thủ xoa bóp thắt lưng suy nhược.

Dù sao, thể lực không thể so với trước kia — hắn là bác sĩ, công tác vội không nói, thời điểm không vội cũng là ngồi ở trong văn phòng, rất ít có cơ hội rèn luyện, như thế nào có thể so sánh cùng Thẩm Trọng Nhiên mỗi ngày đều tập luyện đến cả ngồi văn phòng cũng có mấy tập thể thao, hắn chỉ cầu qua vài năm chính mình không mập ra là tốt rồi.

Chỉ là đột nhiên nghĩ đến ở thời điểm kịch liệt, Thẩm Trọng Nhiên cúi đầu ghé vào lỗ tai hắn nói một lần lại một lần, ngực Nhiều Tông Lễ hơi hơi nóng lên. Thẩm Trọng Nhiên tuy rằng nhìn qua không đứng đắn, nhưng cũng không phải người đem tình cảm nói trên đầu lưỡi, lời ngon tiếng ngọt cùng chân tình, thường thường thực dễ dàng khiến cho người phân không rõ.

Nhưng là hai người cộng lại cũng hơn nửa trăm, lại còn có đứa nhỏ (?) mà nói mấy lời này, Nhiều Tông Lễ đều cảm thấy được có điểm —

Thẩm Trọng Nhiên đem Tiểu Bảo đi ra, nhìn thấy Nhiều Tông Lễ nửa tựa vào sô pha, trên người là áo sơ mi của mình, sắc mặt ửng đỏ toàn bộ, hai chân dài hơi cong lên, cái mông rất tròn, đường cong hoàn toàn bại lộ ở trong không khí, giữa chân mơ hồ thấy chút bạch trọc, đó là do y lưu lại —

Vài giây sau, trong phòng lại vang lên tiếng hô hữu khí vô lực của Nhiều Tông Lễ.

“Mẹ nó! Lại phát điên cái gì! Cút ngay! A — thắt lưng của ta không được — ân a — “

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-do-bach-bao-du-hoac>